

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

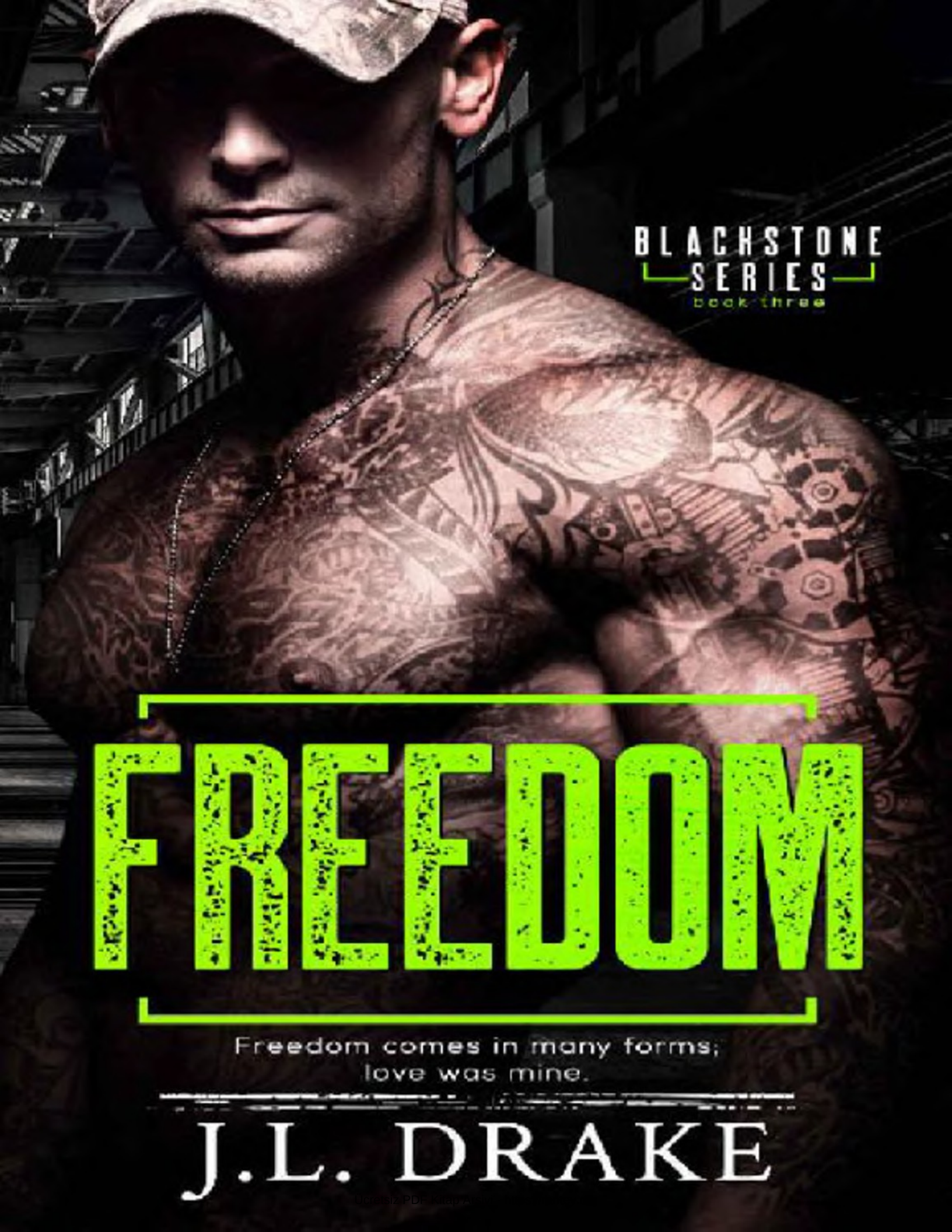
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with extensive tattoos, including a large eagle on his chest and mechanical gears on his arm, wearing a camouflage cap and a chain necklace. The background is a dark, industrial setting.

BLACKSTONE
SERIES
book three

FREEDOM

Freedom comes in many forms;
love was mine.

J.L. DRAKE

ÖZGÜRLÜK

Blackstone Serisi, 3. Kitap

J.L. Drake

ÖZGÜRLÜK

Telif Hakkı © 2019 J.L. Drake
tarafından. Tüm hakları saklıdır.
İlk Baskı Eylül 2019

Limitless Publishing, LLC
Kailua, HI 96734
www.limitlesspublishing.com

Biçimlendirme: Sınırsız

Yayıncılık ISBN-13: 978-1-

64034-769-4

ISBN-10: 1-64034-769-0

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya gerçek kişilerle - yaşayan veya ölü - herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

DEDİKASYON

North Little Rock Polis Departmanı SWAT Ekibi'ne, kurgu ile gerçeği harmanlayarak okuyucularıma ve bana yaşattığınız tüm eğlence ve kahkahalar için.

İyi ve kötü arasındaki çizgiyi koruduğunuz için teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

PROLOGUE

BİRİNCİ

BÖLÜM İKİNCİ

BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ

BÖLÜM BEŞİNCİ

BÖLÜM

ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM YEDİ

BÖLÜM SEKİZ

BÖLÜM DOKUZ

BÖLÜM ON

ON BİRİNCİ

BÖLÜM ON İKİNCİ

BÖLÜM

BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON

DÖRT BÖLÜM ON BEŞ

ON ALTINCI BÖLÜM

BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM

ON SEKİZ BÖLÜM ON

DOKUZ BÖLÜM YIRMI

YIRMI BİRİNCİ BÖLÜM

BÖLÜM YIRMI İKİ BÖLÜM YIRMI

ÜÇ BÖLÜM YIRMI DÖRT

BÖLÜM YIRMI BEŞ BÖLÜM
YIRMI ALTINCI
BÖLÜM YIRMI YEDİ

KARAKTER KADROSU

Mike: Dusk'ta ajan ama aslen Shadows'tan. Korkunç görünümlü oyuncak ayı, tepeden tırnağa dövmelerle kaplı.

Catalina: ...öğrenmek için sadece okumanız gerekecek.

Charlotte: Mike'ın küçük kız kardeşi ve Catalina'nın en iyi arkadaşı.

Keith: Blackstone üyesi. Gizemli. Savannah'nın 'ağabeyi.' Lexi'nin kocası ve Brandon Jr.'ın babası.

Lexi: Keith'in karısı ve Brandon Jr.'ın annesi.

Cole: Montana'daki Shadows adlı güvenli evin sahibi. Bir kurbanın resmine aşık oldu. Savannah'yı buldu, kurtardı ve evlendi. Blackstone özel operasyon ekibinin lideri.

Savannah: Tijuana, Meksika'da yedi ay boyunca fidye için tutuldu. Blackstone tarafından kurtarıldı, Cole Logan ile evlendi, Olivia adında bir kızı var, Shadows'da yaşıyor.

Mark: Blackstone üyesi Cole Logan'ın en iyi arkadaşı. Geçmişindeki acılardan kaçmak için mizahı kullanır. Mia ile evli, ikiz çocukları var.

Frank: Ordu için Blackstone bağlantısı, Washington DC'de yaşıyor, Mia'nın babası.

Mia: Mark'ın eşi, hemşire, Frank'in kızı, ikiz erkek çocuk annesi (Blackstone ekibine katılan ikinci tur çocuklar).

John: Blackstone üyesi, ikiz kardeşi neredeyse ölüyordu.

Abigail: Mark'ın evlatlık annesi, Cole'un çocukluk dadısı ve şimdi evin yardımcısı. Dr. Roberts ile çıkıyor.

Dr. Roberts: Ev doktoru, iyi kalpli, şık giyimli, Abigail'le çıkıyor.

Davie: Blackstone üyesi, dalgıçlık konusunda uzman. Shadows'da yaşıyor.

Denton Barlow: Savannah'ya takıntılı olan Broken'lı Amerikalı, altın uçlu kobra botları giyyordu.

Tetikçi: Cehennem kadar korkunç, Santa Monica'daki Devil's Reach Motosiklet Kulübü'nün başkanı.

Tess: Trigger'ın yaşlı kadını.

Brick: Trigger'ın Devil's Reach'teki VP'si, Tess'in en iyi arkadaşı.

Rail: Devil's Reach üyesi, biraz metroseksüel.

Morgan: Devil's Reach üyesi, silah çavuşu, barmen.

Gus: Trigger'ın amcası.

Zay: Trigger'ın sahip olduğunu hiç bilmediği üvey kardeşi.

Crawford: Yeni Dusk üyesi.

North Rock
Takımı: Steve
BT

Greg
Danny
Beast
Mike
Ryan

Çocuklar geldikleri sırayla

Olivia: Savannah ve Cole'un kızı.

Lopez İkizleri: İsimler bu kitapta açıklanacak.

Brandon, Jr: Keith ve Lexi'nin oğlu.

Blackstone Kod İsimleri

Cole: Kuzgun Bir

Mark: Kuzgun İki

Keith: Beta Yedi **John:**
Tilki İki

Mike: Delta Altı

Crawford: Hawk

PROLOGUE

Konum Tijuana, Meksika
Koordinatlar:
Sınıflandırılmış

Mike

"Mark!" Fırtınanın uğultusu arasında çığlık attım. "Saat üç yönünde hareket et!"

Ben yakındaki bir ağacın tepesine tünemiş keskin nişancının boynuna bir kurşun sıkarken, o aşağıya doğru eğildi ve çukura yuvarlandı. Cephane çantasını ağacın dibine düştüğü yerden kaptım ve bir sonraki kontrol noktasına doğru ilerlerken ona yetişmek için koştum.

"Delta Altı," Cole'un sesi kulağımı yardı, "Tahmini varış süresi?"

"Beş..." Arkamdan bir şangırtı duydum ve etrafımı taramak için döndüm. Yağmur kaskımdan bir tabaka halinde dökülüyordu, ben de perdeyi aralamak için kaskımı eğdim.

"Delta Altı, tekrar et," diye emretti Cole.

Yalnız olmadığımı biliyordum, bu yüzden cevap veremeyeceğimi bildirmek için telsizimi iki kez yavaşça, sonra üç kez hızlıca tıklattım.

Mark aniden kendini gösterdi. Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz bir şeyler olduğunu anladı. Yanıma geldi ve silahını kaldırdı.

"Kimse yok mu?" diye fısıldadı.

"Ben dört düşünüyorum." Vücudumdaki her duyu yüksek alarmdaydı. Yağmur, hırpalanmış bedenlerimize yağıyor ve savaş boyalarımızı farklı desenlerde derimize bulaştırıyordu. Koşullar ne kadar kötü olursa olsun, içgüdülerimin beni yönlendireceğine ve herhangi bir tehlikeye karşı uyaracağına güveniyordum.

Bir şey dikkatimizi çektiğinde Mark'ın omzu gerildi. "Saat yedi."

"Hissediyor musun?"

"Evet." Başını salladı. "Korunmamız gerek."

Bu uçuşuma karşı ördek gibi oturuyorduk. Tek korunağımız etrafımızda şelale gibi akan yağmurdu.

Bu hiç iyi değil.

"Koru beni," diye homurdandım Mark'a. O da başıyla hızlıca onayladı. "Kuzgun Bir," diye seslendim Cole'a.

"Neler oluyor?" Sanki kaçıyormuş gibi ofladığını duydum.

"Misafirimiz var."

Kırmızı bir parıltı yakaladım ve silahımı tekrar kaldırdım. "Seni görüyorum."

"Üç tane görüyorum." Mark sakızını çiğnedi. "Püskürtmek istiyorum."

Elimizde kalan tek seçeneği kabul etmeden önce hedeflerime kilitlenene kadar bekledim.

"Bir." Nefes aldım ve yolumu düşündüm. "İki." Gözlerimdeki suyu boşaltmak için gözlerimi kırptım. "Üç!"

Kurşunlar ormanın dört bir yanına sıçradı. Ses gök gürültüsünü yardı ve silah seslerinin parıltısı şimşeklerle birleşti. Fırtına, doğa ve insan, bu dünyada yürümeye cüret eden pislikleri ortadan kaldırmak için birlikte çalışıyorduk. Bu intikamdı; bu özgürlüktü. İçimden akan adrenalini hissedebiliyordum ve bu doğru geliyordu.

Arkamıza iki kalın halat düştü ve bileklerimizi onlara dolayarak tırmanmaya başlamak için işaret bekledik.

"Delta Altı ve Kuzgun İki, gidin!" Keith telsizden bağırdı. Hiç vakit kaybetmeden döndük, silahlarımızı sırtımıza geçirdik ve kaygan kaya duvarına tırmanmaya başladık.

Bir yıl önce Cole bizi Shadows'un zirvesinde eğitmişti. Yüzümüze doğru patlayan bir yangın hortumuyla altmış metrelik bir kaya duvarına tırmanmak zorunda kalmıştık. Yorucuydu ama bizi böyle anlara hazırladı. Kaslarımız çığlık attı ve ciğerlerimiz hava almak için savaştı ama zirveye ulaştık ve diğerlerine yetişmek için yarıştık.

Cole bana "Penceremiz kapanmadan önce yirmi dakikamız kaldı," diye bilgi verdi. Gölün kenarında ayrıldığımız için fazladan bir otuz dakika kaybetmiştik.

Sıraya girdik ve tekneye geri döndük. Rehinelerden birinin ayakkabısını kaybettiğini ve ayak uydurmakta zorlandığını fark ettim.

Bir dakika bile kaybetmeden kadını kucağıma aldım ve sırtıma attım. Kollarını boynuma doladı ve başını omzuma gömdü. Cüssem ve gücümle beni yavaşlatamayacağını biliyordum.

Keith genç kadını kolundan tutmuştu. Kadının yüzü korkudan bembeyazdı ve tepeden tırnağa titriyordu.

Pop!

Pop!

Pop!

Pop!

Pop!

Silah sesleri hızla yaklaştı ve birisinin yerimizi ihbar ettiğini anladık.

Kahretsin!

"Motoru çalıştırın!" Cole kuma vurduğumuz anda telsiziyle bağırdı. Tekneye atladık ve John motoru çalıştırdı.

Kurşunlar havada uçuşurken kendimizi teknenin gövdesine attık ve hızla uzaklaşırken tekneye çarptıklarını duyabiliyorduk.

Yavaşça arkamıza yaslandık ve yeterince uzaklaştığımızı anladığımızda nefes almak için biraz zaman ayırdık.

Her ne kadar iyi planlanmış olsa da, sadece anneyi ve bir kızı olan Luna'yı kurtarabildiğimizde çıkarma işlemi hızla kötüye gitti. İkinci kız Elena beklenmedik bir şekilde hareket etmişti ve yerini tespit edemedik. Açığa çıkmadan ve hepsini kaybetmeden önce gitmemiz gerekiyordu.

Salvador ve adamları tekneye geri dönerken bizi vurdular. "Hayır! Mija!" Martina kızının başını kucağına aldı. "Oh, kahretsin." Çantamı yırtıp açtım, sonra aynısını Luna'nın elbisesi. Kan fışkıran mantar büyüklüğündeki deliği paketlemeye başladım.

"Lütfen!" Kanlı ellerimi kapattı ve ona bakmamı sağladı. "Lütfen onu kurtarın!"

"Deneyeceğim," diye onu rahatlattım ama kızının ten renginden uzun süre dayanamayacağını anlayabiliyordum.

Martina ile Salvador'un operasyonu hakkında bilgi karşılığında onu ve iki kızını dışarı çıkaracağımıza dair bir anlaşma yapmıştık. Martina sekiz yıldır Salvador'un hayatının derinliklerindeydi ama kızları yeterince büyümeye başlayınca bir şeylerin değişmesi gerektiğini anladı. Yardım istemek için kardeş birimimiz North Rock ile temasa geçerek büyük bir risk aldı. Luna'yı izlerken ve Elena'yı düşünürken, bunun iyi olmadığını biliyordum. Sadece onları hayal kırıklığına uğratmakla kalmamıştık, aynı zamanda kartel hakkında umutsuzca ihtiyaç duyduğumuz bilgi de beklemek zorunda kalacaktı.

Luna Dusk'a geri dönemedi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mike

Müziğin sesi yüksekti ve mekan tıklım tıklımdı. Kesinlikle benim konfor alanım değildi ama çocuklar son yolculuktan sonra biraz stres atmak istiyorlardı. İşte buradaydım, bir dans barında herkesin üzerinde yükseliyordum. Köşede durdum ve herhangi bir saldırganlık belirtisi ya da kavga anlamına gelebilecek herhangi bir ani hareket için insanların yüzlerini izledim. İçimde birini tartaklamak için bir dürtü vardı ve bu iyi bir şey değildi. Belki de Trigger'la çok fazla vakit geçiriyordum. Onun dünyasında kanun sadece bir kelimeden ibaretti ve uyulması gereken bir şey değildi.

Oh, bu bana hatırlattı.

"Cole." Beni takip etmesi için işaret ettim. Onu dışarıya, bir fedainin çocukların kimliklerini kontrol ettiği kötü aydınlatılmış avluya götürdüm.

"N'aber?" Bir şişe su içti ve bir teneke kutuya attı.

"Az önce Trigger'la biraz vakit geçirdim." Cole'un bu konudan duyduğu rahatsızlığı gördüm ve anladım. Trigger'la bir geçmişimiz olduğunu biliyordu ve buna saygı duymak için çaba sarf ediyordu. Onunla arkadaşlığımı sürdürmek benim için önemliydi. Cole, Trigger ve benim birbirimize fark ettiğimizden çok daha fazla benzediğimizi biliyordu.

"O nasıl?"

"Güzel. Amcasının ölümünü omuzlarında taşıdığını biliyorum ama kendini toparlayacaktır."

"Mm," diye homurdandı Cole. Hiçbirimiz ölüm konusunda utangaç değildik.

"Bana bunu verdi." Kâğıt parçasını ona uzattım. "Salvador'un yazlık evinin yeri." Cole tarifime alaycı bir şekilde gülümsedi. Yazlık ev Salvador'un uyuşturucularını sakladığı ve ekibinin dağıtım için kesip poşetlediği yeri.

"Bu ne kadar yasal?" Telefonunu çıkardı.

"Eğer Trigger verdiyse, yasaldır."

Cole başıyla onayladı ve telefonunu kulağına götürdü. "Ona teşekkür ettiğimi söyle." Koluma vurdu ve biraz yalnız kalmak için yola koyuldu. "Frank, senin için bir şeyim var."

Serin tuğlalara yaslanıp gözlerimi kapattım, Luna'nın ölümünün etkisinden kurtulmak için biraz zamana ihtiyacım vardı. Şimdi kız kardeşinin peşine düşmek çok daha zordu. Zavallı Martina, onu güvenli evde bıraktığımızda darmadağın olmuştu.

Kartelin canı cehenneme!

Telefonum cebimde titriyordu ve onu görmezden gelmeyi düşündüm. Dördüncü titreşime kadar pes etmedim.

"Merhaba."

"Merhaba, Banner." Annem beni çocukluk lakabıyla selamladı. "Yarın hâlâ gelecek misin? Mesajıma cevap vermedin."

Lanet olsun! Başımı ovuşturdum ve bu hayata geri dönmeye çalıştım. Uçurumlara tırmanmak ve bir avın izini sürmekten çamaşır yıkamaya ve kız kardeşinin doğum günü partisine katılmaya geçmek zordu.

"Üzgünüm anne." Sırtımı bar kapısına döndüm. Kız kardeşimin doğum gününü tamamen unutmuştum. "Evet, orada olacağım. Dört, değil mi?"

"Tamam, güzel." Durakladı. "Sorun nedir?"

"Sadece zor bir hafta geçirdim."

"Gel de annen seninle ilgilensin."

Bir çocuk gibi sııttım. Ne kadar yaşlanırsam yaşlanayım, benimle ilgilenmeyi hâlâ seviyordu.

"Diğer çocuklar da geliyor mu?"

"Mark bir gün erken ayrılmaktan bahsetti ama sanırım oğlunun arkadaşının doğum günü partisinden kaçmak için bir bahane bulmak istiyor."

"Marky'ye söyle, başımızın üstünde yeri var. Her zaman fazladan yemeğimiz vardır."

"Yapacağım." Kıkırdadım. Tek yapmam gereken barbeküden bahsetmekti ve Mark da buna hazırды. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum, Banner. İyi geceler."

Telefonumu cebime geri koydum ve arkamdan birinin hafifçe küfrettiğini duyduğumda içeri girmeye başladım. Yavaşça döndüğümde telefonuyla konuşan bir kızla karşılaştım. Durduğu yerde ışık zayıftı, bu yüzden yüzüne iyi bakamadım ama siyah, dar elbisesinin altındaki uzun, ince bacakları dikkatimi çekti. Seksi kıvrımları beni daha da yaklaştırdı.

"Beni geri aramalısın, Javier." İspanyol aksanı vardı ama İngilizce öğrenmek için çok zaman harcadığı anlaşılıyordu. "Ve çaldığın kamerayı geri istiyorum!" Üzgünmüş gibi saçlarını taradı. "Sen sadece... Nerede olduğunu bilmem gerek." Kolunu bırakıp arkasını döndü ama beni görünce sıçradı.

"Özür dilerim." Bir tehdit olmadığını göstermek için ellerimi kaldırdım. Zamanla, nazik olmaya çalıştığımda bile insanların beni korkutucu olarak gördüğünü öğrenmişim. "Kulak misafiri olmak istememişim."

İç çekerken omuzları çöktü. "Sorun yok," dedi nazik olmaya çalışarak. "Sadece boktan bir geceydi."

"Bu konuda seni anlıyorum."

Bakışları benimkilere yöneldi ve ela gözlerinin ardında yanan ateşi gördüm. Gözlerini kısıtı ve bana ilk kez gerçekten bakıyor gibiydi. Her ne sebeple olursa olsun, kendini geri çekti ve közler o gözlerden kayboldu. Tekrar görebilmek için kendimi alevleri körüklemek isterken buldum ama bu düşünceyi bir kenara bıraktım.

"Annenle zor bir gece mi geçirdin?" Kıs kıs güldü.

Buna gülmekten kendimi alamadım. Bardan çıkarken beni fark etmiş olmalı.

"Hep başkalarının telefonlarını mı dinlersin?"

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," diye karşılık verdi. "Sen benim yerimdeydin."

"Spot?" Ağırılığımı direğe verip yere çökmeden önce, bunu yapmanın doğru olduğunu hissederek biraz daha yaklaştım.

Telefonunu küçük çantasına soktu ve üşümüş gibi kollarını kavuşturdu. "Evet. Bu batakhane barın etrafındaki tek iyi aydınlatılmış yerlerden biri. Burası beni ürkütüyor."

Başımı salladım. Haklıydı. Burası çok fazla gölge saçıyordu.

"Dışarı çıktığımda seni gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersin," parmağını havada gezdirerek boyumu işaret etti, "yerimde annenle sohbet ediyordun." Yine sırtıtmaktan kendini alamadı.

Yüzündeki ifadeden ilgimi çektiği anlaşılıyordu ve bu hoşuma gitmişti.

"Çıglık atarak geri dönmeyen yüzde birin içindesiniz."

"Abartıyorsun ama neden çıglık atayım ki?" Gerçekten meraklı görünüyordu.

İyice bakabilmesi için kollarımı uzattım. "Bana baktığında ne görüyorsun?"

Beni içine çekerken durakladı. "Seni tanımıyorum."

"Biliyorum, ama ilk izlenimler önemlidir, bu yüzden bana ne gördüğünü söyle."

"Tamam." Biraz daha yaklaştı, bu da onu ışığın içine çekti. İnce vücudunu, sırtının alt kısmına doğru kıvrılan uzun koyu kahverengi saçlarını, ince bacaklarını ve dünyamı bir anlığına altüst eden yüzünü gördüğümde midem bulandı.

Ciddiye alıyormuş gibi "Ayağa kalk," diye emretti. İttiğimde aramızda yaklaşık bir karış boşluk vardı.

ve kendimi yavaşça tam boyuma doğru çektim. Ben onun üzerinde yükselirken gözlerini benimkilere kilitledi ve dağ gibi adam görünümümü görmesine izin verdi. Şaşırtıcı bir şekilde tepki vermedi. Sadece düşünüyormuş gibi ağzını büktü.

"Yani?"

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ordu," tek teklif ettiğim

buydu. "Anlıyorum.

Yani, bir koruyucu?" Bu cevap hoşuma gitti.

"Ordudayken dövmeleriniz, dağınık saçlarınız ve saat beş yönünde gölgeniz olabileceğini bilmiyordum," diyerek çenesine dokundu.

Sırıttım. "Benim bölümümde buna izin var."

Gördüklerinden etkilenmiş gibi seksi bir kaşını kaldırdı.

"Yani, seni korkutmuyor muyum?" Bu benim için yeniydi.

Yüzü hafifçe düştü ama onu tuttu. "Neden beni korkutuyorsun?"

Boyum 1.80, kilom 60, kaslıydım ve annemin isteği üzerine yüzüm olmasa da tepeden tırnağa dövmeliydim. Yavaşça uzandım ve elini avucumun içine aldım, böylece avuç avuçaydık ve içimden bir şeylerin geçtiği gerçeğini inkâr ettim. Elim neredeyse onun iki katı büyüklüğündeydi.

"Çünkü ben büyüğüm."

Elini benimkinin üzerine bıraktı ve dövmelerimi inceledi. "Sen de renklisin."

"Öyleyim."

"Bunlar etkileyici." Kollarımdaki mürekkebi işaret etti.

"Teşekkürler." Onları uzattım ve yıllar içinde eklenen sevgili sanat eserime hayran kaldım. Sağ omzumda yırtık bir Amerikan bayrağını uçuşunun ortasında kavrayan bir kartal vardı. Bayrağın saçakları rüzgârda dalgalanıyordu ama daha yakından bakarsanız seyahat eden detayları görebilirdiniz

Gevşek ipliklerin üzerinde aslında kaybettiğimiz kardeşlerimizin isimleri vardı. Başparmağımı Paul'ün isminin üzerinde gezdirdim ve onu düşündüğümde hissettiğim acının sarsıntısını hissettim. Hepimiz işimizin riskli olduğunu biliyorduk ama bir kardeşi kaybetmeye asla hazır değildik.

Sağ kolum biyonik bir makine parçasına benziyordu, çelik plakalar ve cıvatalar onu eklem yerlerinde bir arada tutuyordu. Parmaklarıma kadar uzanıyordu, kırmızı ve siyah çizgiler teller gibi etrafımda dolanıyordu. Herhangi biri için bu yoğun bir metal işçiliği idi, ama bilmedikleri şey tellerin belirli bir şekilde çizildiği idi, böylece gözlerim etkisiz hale getirmeye çalıştığım bombayı göremezse, beni yönlendirmek için parmaklarımdaki yolu kullanabilirdim. Bu bir araçtı ve sık sık kullandığım bir araçtı. Sol kolumun iç tarafında, çeliğe gömülü bir şekilde, yıllar önce verdiğim bir mücadelenin hatırası vardı. Irak'ın göbeğinde, ben hepimizi öldürmeye ayarlanmış bir bombayı etkisiz hale getirmek için çalışırken ekibim düşman duvarıyla savaşıyordu. Bir gözümün bombada, bir gözümün de topun karşısında durup tüm gösteriyi izleyen liderlerinde olduğunu hala hatırlayabiliyorum. Bu iş için doğduğumu o gün anlamıştım.

"Catalina?" diye seslendi bir adam otoparktan. "İçeri gel."

Elini bırakmadan önce bir süre bekledi ve adama el salladı.

"Sanırım geri dönmeliyim." Gitmek için döndü ama onu bir adımda durdurdum.

"Catalina?" Adını test ettim. "Gölgelerden uzak dur."

Sinsi bir sırıtışla geriye doğru yürüdü. "Benim yerimden uzak dur o zaman."

Kız arkasını döndüğünde, Mark boktan bir sırıtışla aniden ortaya çıktı: "Kendine biraz Latin havası kattın, değil mi?"

"Kapa çeneni." Gülümsememi saklamaya çalıştım.

"Hey, dostum, anladım." Koluma vurdu. "Biz nadir bulunan bir türüz."

"Bunu Montana'da doğup büyüyen adam mı söylüyor?"

"Evet, ama bu damarlarda Latin kanı dolaşıyor."

"Mmm." Bara doğru yürürken ağzımı ovuşturdum.

İçeri döndüğümde Keith'i sarhoş bir hatunla gördüm. Onu soydu ve bana katıldı.

"Sarhoş kızlardan nefret ederim," diye mırıldandı. "İyi misin?" Başımı salladım ve kalabalığı taradım. Catalina'yı dans pistinde birkaç arkadaşıyla birlikte gördüm. Toplum içinde dans eden biri değildim ama bir ya da iki düğünde dans ettiğim olmuştı. Cole'un düğününden sonra Run-DMC It's Tricky'nin görüldüğü bir videonun dolaşıma girdiğine inanıyordum.

Catalina uzun boyluydu. Tahminimce 1.80'di ama topuklu ayakkabıları onu 1.80 yapıyordu. Topuklu ayakkabı giyen kadınlara bayılırdım; çok tahrik ediciydiler. Seksi kıvrımları, hareket ettikçe bakışlarımı hatlarının üzerinde gezdiriyordu.

Masada oturmuş telefonuyla ilgilenen Cole'a doğru yöneldim. Yanına gittiğimde bana doğru eğildi. "Konum kontrol edildi. Frank araştırıyor ama görünüşe göre önümüzdeki hafta evi keşfedebiliriz."

"Elena?" Kayıp kız kardeşten bahsettim.

"Onu orada tutma ihtimali çok yüksek."

Arkama yaslandım ve Trigger'ın ipucunun bizim için değerli bir şeye yol açmış olmasından dolayı rahatladım.

"Hazır mısınız çocuklar?" John sanki çok içmiş gibi yanımızdaki koltuğa yığıldı.

"Benim için fark etmez." Düşünmeden konuştum ve o ve Cole şaşkınlıkla bana döndüler.

"Neler oluyor?" John başımın üzerinden baktı ve kalabalığı taramak için döndü. Catalina'yı gözden kaçırmak zordu. "Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Elimi uzattım ve Mark'ın kalçasına vurdum; acı içinde inledi ve Cole kıkırdayarak eğlenirken nefes almaya çalıştı.

"Taşak kılının oğlu, bu acıttı!" Mark söylenmeye devam etti.

"Her zaman senin tipinin ne olduğunu bilmek istemişimdir." John Catalina'yı tekrar kontrol etti. "Kahretsın, gayet iyi. Onda

her yerinde baharatlı yazıyor."

Doğrusu, tipimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rastgele birileriyle çıktım ama Lizzy dışında kimse ilgimi çekmedi ve o da çok uzun süre tek taraflıydı.

"Numarasını aldın mı?" Devam etti.

Başımı salladım.

"Neden?"

"Fırsatım olmadı."

"Bu ona karanlıktan uzak durmasını söylemenden önce miydi sonra mı?" İkinci bir yumruk attığımda Mark yolumdan çekildi.

Cole, "Git ona sor," diye önerdi. Şaşırmıştım. Normalde birbirimize binmemize ve arkamıza yaslanıp eğlenmemize izin verirdi. Nadiren yorum yapardı.

Bir şekilde kendimi ayağa kalkmış, kalabalığın içinde ilerlerken buldum. Odaya göz attım ama o gitmişti.

Kahretsin.

Çocuklara dönüp baktım, Cole omuz silkti ve gitme vaktinin geldiğini işaret etti.

Belki de böyle olması gerekmiyordu. Odaya bir kez daha baktıktan sonra cipteki çocuklara katıldım ve eve doğru yola çıktım.

Yastığım hiç bu kadar iyi

olmamıştı.

Trafik hafifti ve iyi zaman geçirdik. Garaj yolunda hâlâ park yeri olduğunu görmek beni memnun etti.

"Gördün mü, akıllı pantolon." Mark pantolonunun bel bandını çekerek nasıl genişlediğini gösterdi. "Artık istediğim kadar yiyebilirim ve kendimi dar hissetmem."

Kamyonetimi kilitlerken başımı salladım ve o da hala konuşarak parlak kırmızı kapıya kadar beni takip etti.

Ben daha kolu çeviremeden kız kardeşim kapıyı açtı ve kollarıma atladı.

"Sen geldin!" Charlotte yeniden çocuk olmuş gibi güldü. Küçük kardeşim benim dünyamdı ve ben de utanmadan onun küçük parmağına sarılmıştım. Altı yaş büyük olduğum için mi, yoksa başka bir şey için mi emin değildim ama biz hep böyleydik.

"Sanki yirmi beşinci yaş gününü kaçıracaktım gibi. Neredeyse otuz yaşındasın!" Onu ayağa kaldırdım ve saçlarından öptüm.

Mark sarılmak için içeri girdiğinde "Keith nerede?" diye şaka yaptı. "Geliyor. Frank'in bir işini halletmesi gerekti."

Mark

Beni mutfağa kadar takip etmeden önce kıs kıs güldü.

Hiçbirinin ailesi ne yaptığımızla ilgili gerçeği bilmiyordu. Tek bildikleri orduda olduğumuzdu. Ayrıca güvenlik nedeniyle görevlerimiz hakkında konuşamadığımızı da biliyorlardı. Tüm gerçeği bilen tek kişi babamdı. O ve ben bir baba ve oğulun olabileceği kadar yakındık, bu yüzden Blackstone'a katıldığımda ne tür bir iş yaptığımı anlaması uzun sürmedi. Sadece bu konuda pek konuşmazdık. Ailem burnunu sokmazdı, ben de iş hakkında konuşmazdım. Bu bir anlayıştı. Arada sırada konuşurken kendimi güvende hissettiğim bir sırdaşımın olması güzeldi ve babam her zaman yanımdaydı.

"Banner." Annem oturma odasından fırlayıp sarılmak için kollarıma atıldı. "Gelebildiğine sevindim."

"Hiç burada değilmişim gibi davranıyorsun." Turta yapmakta olan teyzemden bir parça elma aşırdım. Bana bir hava öpücüğü verdi ve işine geri döndü.

"Keşke daha çok burada olsaydın."

Konuşmadan haberdar olan babama gözlerimi devirerek baktım.

"Taşınayım mı..." Biri kışımı çimdikledi. "Hey!"

"Sen gösteriş yapıyorsun, ben alay ediyorum." Keith'in kirli küçük Nan'ı yüzümün yanlarını kavradı ve doğrudan dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Ve işte... Nan en iyi haliyle.

"Brandon'ım nerede?" Sanki bir anda ortaya çıkacakmış gibi etrafına bakındı.

"O geliyor." Mark kollarını arkadan ona doladı. "Önce bizim gelmemizi istediğini biliyorduk."

"Ah, sen ve kirpiklerin." Kadın adamın koluna vurdu ve adam bir piliç gibi gözlerini kırptırdı.

Tanrım, Cole'un burada olmasını isterdim.

Tahmini varış süresi?

Keith: Dur tahmin edeyim... Büyükanнем ve Mark

iş başında mı? ETA?

Ha! Neredeyse geldik.

Mike: Daha hızlı sür.

"Hadi gel." Charlotte kolumdan çekerek onu dışarıya kadar takip etmemi sağladı. "Herkesе merhaba demeni istiyorum."

Arka bahçemizi çok severdim. Asheville, Kuzey Carolina'nın dışındaki ormanın içinde yer alan büyük bir araziydi. Dusk'a sadece yirmi dakika uzaklıktaydı, bu da ziyaret etmek istediğimde işleri çok daha kolaylaştırıyordu.

Annemle babam ağaçlara tuhaf bir hava vermek için ışıklar dizmişlerdi. Gölün kenarına kadar uzanıyorlardı. Koi balıklarıyla dolu bir gölet ve diğer tarafta partileri için harika olan büyük bir çardak vardı. Kendimi bildim bileli ailem koi balıklarına bayılırdı. Kafama bir tane dövme yaptırmamın nedeni de buydu; onları her yerde yanımda taşımak istiyordum.

Annem de babam da müzikle ilgilenirdi ve arkadaşlarıyla iyi müzik dinlemeyi çok severlerdi. Mark'ı da yanımda götürmeyi severdim. Bana ailesinin hikâyesini anlatmıştı ve bu beni her zaman rahatsız etmişti. Hepimiz ailelerimizin kim olduğumuzun bir parçası olduğunu biliyorduk ve Mark kendini eşi benzeri olmayan büyük bir ailede bulmuştu.

Dışarı çıkarken babam bana bir bira uzattı ve kapağını bana fırlattı. Cebime attım ve kız kardeşimin yanına gittim. Dışarı adımımı attığımda durdum.

İKİNCİ BÖLÜM

Catalina

Char doğum günü için ailesine ve arkadaşlarına katılmam konusunda ısrar etti. Büyük aile işlerinde pek iyi değildim ama onun için bir deneyecektim. Herkesi kendimden uzak tutmaya çalışmama rağmen benimle arkadaş olma konusundaki kararlılığı, ondan hoşlanmamayı imkansız hale getiriyordu. Meksika'da doğup büyüdüm ve büyük, sevgi dolu ailelerimizle tanınırdık, ama ne yazık ki benimki için durum böyle değildi. Hem de hiç.

Elbiseye karar vermem üç saatimi aldı ama arkadan çaprazlama bağlanan ve vücudumun büyük bir kısmını açıkta bırakan kısa, tropikal çiçekli bir elbisede karar kıldım. Dövmem görünüyordu, bu da beni biraz endişelendiriyordu ama risk almaya hazırdım. Elbise çok güzeldi ve beni doğru yerlerden sarıyordu. Saçlarımı kalın, dağınık bir denizkızı örgüsü şeklinde örmüştüm ve boynumu küçük altın bir kolye süslüyordu.

Charlotte ve ben okul borcumuzu öderken Brew'de çalışıyorduk. Üniversiteyi bitirir bitirmez bir iş bulacak kadar şanslıydık, ama para pek iyi değildi. Yükselmek için çalışmamız gerekiyordu, bu yüzden bira fabrikası faturalara yardımcı oldu ve hızlı para kazanmak için harika bir yerdi. Sarhoşlar iyi bahşiş verirdi.

İnsanlar gelirken bileğimdeki altın bilezikle oynadım. Herkes birbirini iyi tanıyor gibi görüldüğü için kendimi biraz yersiz hissediyordum.

"Al," dedi Lizzy bana bir bardak beyaz şarap uzatarak, "buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler." Bir yudum almak için bardağı kaldırdığımda sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi kıkırdadığını duydum. Arkamı döndüğümde neredeyse dengemi kaybediyordum.

"Bu," diye fısıldadı Lizzy, "Mike. Char'ın nefis ağabeyi."

Dizlerini kilitle, dizlerini kilitle.

Mike'ın bakışları yırtık top şapkasının altından benimkilerle buluştu ve dudakları bir gülümsemeye ayrıldı. Vay anasını, cüssesi neredeyse nefes kesiciydi. Kendimi ne yapacağımı bilemez halde buldum ve utanmadan ona baktım. Charlotte aramıza baktı, yüzünde aramızdaki bağlantının ne olduğunu merak eden bir ifade vardı.

"Ah, Catalina, bu kardeşim Mike. Mike," diye beni işaret etti, "Catalina. Brew'de ve reklam ajansında benimle birlikte çalışıyor. Mike orduda istihbarat çavuşu."

Kocaman, renkli kolu tokalaşmak için uzandı ve elimi onunkine attığımda bana göz kırptı.

"Memnun oldum, Catalina."

"Sen de Mike." Hemen gitmesine izin vermeyince bir sırtışla savaştım.

"Bunlar da Chris ve Kyle. Onlar da Brew'da çalışıyorlar ve tabii ki Lizzy."

Mike'ın gözleri Lizzy'ninkilere kaydı ve yüzünden garip bir şey geçti. Elimi onunkinden çektim ve bakışları hemen boş eline kaydı.

"İşte benim Brandon'ım!" Betty White'ı Rahibe Teresa'ya benzeten yaşlı kadın tekerlekli sandalyesini bir başka iri yarı adamın yanına yuvarladı.

"Bu Keith." Mike geri çekilince Charlotte beni bilgilendirdi. "O da başka bir ordu mensubu ve bu da onun ninesi. Tam bir cümbüş, tam bir eğlence. Mark," diye sevimli bir adamı işaret etti.

Bir elini serbest bırakmak için ağzına bir çörek tıktırırken üç kişilik bir tabak dolduruyor, "o da onların grubunun bir parçası."

"Hepsi aynı birimde mi?" Takip etmeye çalıştım.

"Sanırım, ama onlara takım diyorlar." Onu rahatsız etmiyormuş gibi omuz silkti. "Her neyse, bunun hakkında pek konuşmuyorlar."

Huh.

Yemeğimizi yedikten ve pastamızı yedikten sonra kendimi tesisin gölgeli kısımlarında dolaşırken buldum. Yazın nem oranı yüksekti ve güneşten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Keşke şapka taksaydım diye düşündüm.

Topuklarım suya inen tahta kalasalara vuruyor, yürürken parmaklarım uzun otların üzerinde geziniyordu. İskelenin kenarında durduğumda serin yaz esintisini içime çektim. Kollarımı kenardan sarkıttım ve gözlerimi kapattım, bir anlığına kafamı dinledim.

Kıyıya vuran suyun, havada oynaşan kuşların ve konuşan birinin sesine kulak verdim. Etrafıma baktığımda Mike ve Mark'ın kumların üzerinde konuştuklarını gördüm. Kollarını kavuşturma şekillerinden bunun ciddi ve özel bir konuşma olduğunu anlayabiliyordum.

Oops.

Uzaklaşmak için döndüğümde Mike'ın başı bana doğru döndü ve dudaklarında müthiş seksi bir gülümseme belirdi. Topuklarımın üzerinde dönüp çimlere doğru geri gitmeden önce utangaç gülümsemem geri yansıdı.

Kulak misafiri olduğumu düşünmesini istemedim.

Chris ve Kyle, gitar ve klavye çalmaya başlamış olan Charlotte'un ailesiyle birlikte çardaktaydı. Beni şaşırtarak The Band'in The Weight şarkısını çalmaya başladılar. Babası gitarı tıngırdatırken vokallerde başı çekiyordu. Nedense bir Jimmy Buffett ya da Neil Diamond şarkısı bekliyordum.

"Kahretsin," diye güldü Chris, "bunu beklemiyordum." "Ben de beklemiyordum."

Lizzy koşarak Charlotte'un yanına gitti ve onunla teyzesinin arasına sıkıştı. O görüldüğünde küçük bir rahatsızlık hissettim. Lizzy ve ben arkadaşık ama bu sadece Charlotte yüzünden böyleydi. Her zaman Charlotte'tan sonra ikinci sırada olduğumu bilmemi isterdi ki bu bana biraz garip gelirdi. Çocuk olsaydık bu tür okul bahçesi davranışlarını kabul edebilirdim, ama yetişkin insanlardık ve bu can sıkıcıydı. Kimseden bir şey beklediğim yoktu. Sadece başımı öne eğmek ve kariyerimi geliştirmek istiyordum.

Başımı eğmekten bahsetmişken... Telefonumu çıkardım ve cevapsız arama, mesaj, belki bir e-posta -ya da, kahretsin, WhatsApp'tan bir PM bile- var mı diye kontrol ettim. Tabii ki hiçbir şey yoktu.

Neredesin, Javier?

"Mikey, buraya gel!" Lizzy oturduğu yerden ciyakladı. Sesi yaklaşık on oktav yükselmişti ve Char'ın irkildiğini fark ettim.

Mike gölden çıkmıştı ve şimdi tembelce bir sütuna yaslanmıştı. Uzun, zayıf bacakları bileklerinden çaprazlanmıştı ve bağıparmakları ceplerinden gevşekçe sarkıyordu. Lizzy'yi tamamen görmezden geliyordu. Onunla ilgili fark ettiğim bir şey, kendi teninde tamamen rahat olmasıydı ve bunu çok seksi buldum. Daha iyi görebilmek için biraz daha yaklaştım.

Gözlerimin devasa kasları üzerinde gezinmesine izin verdim. Sol kolunda savaş alanında görebileceğiniz türden titanyum bir kalkan vardı. Çelik plakaları yerinde tutan menteşelere kadar detaylar inanılmazdı. Sağ kolu daha renkliydi; omzunun yan tarafında tüylerini açmış bir kel kartal vardı ve dokusunu küçük çizgiler oluşturuyordu. Kartalın pençelerinde yırtık bir Amerikan bayrağı asılıydı ve kolunun geri kalanını çılgınca sarmıştı. Etkileyici dövmelerdi, ancak hareket ettiğinde kumaşın saçakları arasında küçük bir trol olduğunu fark ettim.

Muhteşemdi.

Bakışlarım utanmazca vücuduna tırmandığında, benimkilere kilitlenmiş gözleriyle karşılaştım. Ağzının bir tarafı

Sonra başını göle doğru eğerek ona katılmamı işaret etti.

İskelede kadar onu takip etmeden önce gitmesini bekledim. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla Lizzy'nin beni fark etmediğinden emin oldum.

"Merhaba." Rıhtımın kenarında bir adım attı.

"Hey." Bir çocuk gibi sırtıma isteğimle savaştım. Mike nedense başımı döndürüyordu. "Görünüşe göre ikimiz de kız kardeşini tanıyoruz."

"Ne büyük sürpriz," diye karşılık verdi gülerek. "Sana numaramı vermek için bara geri döndüğümde orada olmadığını düşünmek, seni son görüşüm olmayacaktı."

"Beni aramaya mı geldin?" Elimi koluma sürttüm, güneş battığı için sıcaklığın değiştiğini hissediyordum.

"Ben yaptım."

"Gitmeden önce benimkini sana vermem gerekecek."

"Peki ya şimdi?" Telefonunu çıkardı ve bana uzattı. "Ne olur ne olmaz."

"Gidiyor musun?" Gitmesini istemediğimi fark ederek ağızımdan kaçırdım.

"Her zaman nöbetteyiz. Beş dakika içinde ya da gelecek hafta ayrılabilirim."

Başımı salladım ve bilgilerimi telefonuna girdikten sonra telefonu ona geri verdim.

"Catalina Mendez," diye ezberler gibi tekrarladı.

o.

"Mike?" Bildiğim halde soyadını bekledim. Ne olduğunu.

"Mike Irons."

"Mike Irons, ailenizin çok güzel bir evi var. Burası oldukça güzel olmalı. Burada büyümek yani."

"Öyleydi." Benimle aynı fikirdeymiş gibi mutlu bir gülümsemeyle etrafına bakındı. "Peki ya sen?"

Omuzlarıma ağır bir yük bindi, bu yüzden gülümsedim ve hafif tuttum. "Şimdilik seninle başlayalım."

Korkulukları itti ve bana yaklaştı. Elime uzandı ve parmaklarımızı birbirine doladı. Mike bana karşı ileri gitmişti ama saygılı bir şekilde. Daha fazlasını istedim.

"Şimdilik. Görüyorum ki mürekkebi olan tek kişi ben değilim." Parmaklarını sırtımda gezdirdi ve küçük bir ürperti parmaklarının izini takip etti.

"O benim koruyucu meleğim," diye itiraf ettim.

"Koruyucu melek olmak için biraz karanlık ve üzgün görünüyor." "Belki de ben onun meleğiyimdir," diye fısıldadım ve gözleri büyüdü Kasvetli.

"İzin verir misin?" Başımı salladım ve akşam gökyüzünün turuncu ışığında daha iyi incelemek için beni çevirirken saçlarımı topladım. Parmakları yine tenimde gezindi ve onun hırpalanmış kanatlarının izini sürdü. Bir topun içine kıvrılmıştı. Kanatları kırılmış ve içeri sokulmuştu ve başı yana çevrilmişti, aşağı bakıyordu, bu yüzden sadece kırılğan profili vardı. Neredeyse sırtımın tamamı uzunluğundaydı ve rengi yoktu, sadece düşmüş bir meleğin siyah bir taslağıydı.

"Güzel." Benim ses tonuma uymuştu ama ben ona değil bana güzel dediğini sanıyordum.

"Teşekkür ederim."

Saçlarımı tuttuğum yerden kurtardı ve ben ona dönerken parmaklarını yavaşça saçlarımda gezdirdi. Bu beni tamamen hazırlıksız yakalayan son derece samimi bir andı. Bu kadar büyük biri nasıl bu kadar hassas olabilirdi?

Görüş alanım göğüs hizasındaydı ve uzanıp vücudunun ne kadar sağlam olduğunu hissetmek istedim. Yontulmuş bir şaheserdi.

"Biriyle çıkıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

"Güzel."

Sırıttım. "Öyle olsaydım mı?"

"O zaman dikkatini ondan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmalıyım."

"O. Kesinlikle sende." "Ve benimki de sende."

Rüzgâr aniden hızlandı ve tüylerim diken diken oldu ama bunun nedeni serin hava değildi. Daha önce de birileriyle çıkmıştım ama hiç kimse Mike kadar ilgimi çekmemişti. Nazik ve saygılıydı ama çok da alfaydı.

"Peki, şimdi ne olacak?" Ona şakacı bir şekilde meydan okudum.

Ağız kalktı ama kızın ağız açıldığı anda hemen düştü. ses anımızı bozdu.

"Mikey?" Lizzy seslendi ve ikimiz de ellerimizi bıraktık. "Char seni arıyordu."

"Tamam." Bana baktı ve gülümsedi. "Birazdan sana yetişirim." Eve doğru yürümeye başladı.

Lizzy bana tuhaf bir bakış attı. "Sana küçük bir tavsiyede bulunacağım Catalina." Kollarını kavuşturdu. Tüm tatlılık belirtileri buharlaştı ve onu gerçekten duymamı istediğini görebiliyordum. "Irons dünyasında yenisin. Hepimizin bir yeri var ve nerede duracağımızı biliyoruz. Neye dokunup neye dokunamayacağını öğrenmen senin için en iyisi."

"Anlamı?"

"Yani Mike yasak bölge."

Tamam.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Yıllardır bana aşık. Etrafta koklamak için çok fazla tarih var." Topuklarının üzerinde dönüp Mike'a yetişmek için acele etmeden önce bakışlarımı bir süre daha tuttu.

Soruma cevap vermedi.

Bir kez daha, ait olmadığım hissi beni sardı, bu yüzden geri çekildim ve gözden kaybolana kadar bekledim.

Bir şey olmuş olmalı çünkü Mike gecenin geri kalanında bir daha ortaya çıkmadı ve ben de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oradan ayrıldım. Daha da kötüsü ne mesaj atmış ne de aramıştı. Belki deliydim ama ilgileniyor gibi görünüyordu. Yoksa bir oyuncu muydu? Bu düşünceyi bir kenara ittim. Bu adil değildi. Onu tanımıyor olabilirdim ama ondan hiç böyle bir izlenim almamıştım.

Brew çok yoğundu ve bir kez bile durmadık, ama en azından bahşişler birikiyordu.

"Catalina." Char beni düşüncelerimden çekip çıkardı ve fazla doldurduğum biraya baktı. "İki Blackbird ve bir Stella'ya ihtiyacım var."

Bazen biri hastalandığında müdür Andy'ye yardım etmek için fazladan vardiya alırdık. Bu gece o gecelerden biriydi ve açıkçası bundan çok memnundum çünkü paraya gerçekten ihtiyacım vardı ve Andy'nin de Brew Crew'un en yeni üyesini eğitmem için bana ihtiyacı vardı.

"Tamamdır." Ellerimi kuruladım ve siparişi sisteme girmeden önce biraları çektim.

"Selam." Tezgâhın arkasına geldi ve yanımda durdu. "İyi misin?"

"Evet," diye iç geçirdim, "sadece aklımda bazı şeyler var."

"İçkiler için parayı bana uzattı," dedi, "Cuma günü uğra. Sahilde barbekü ve şenlik ateşi yakacağız." Isırmadığım zaman kolunu bana doladı. "Hadi ama Cat, bir aydır bunalımdasın. Neden neler olduğunu paylaşmıyorsun?"

Ağlamak istedim. Benim hayatım onunkinden çok farklıydı. Kendi sıcak aile anlarım için neler yapmazdım. Omurgamdan aşağı karanlık bir ürperti indi ve onları düşündüğüm için kendimi azarladım. Dışarıdan normal görünüyordum ama içimde sürekli bir savaş vardı ve bu savaş gücümü tüketiyordu.

Gözyaşlarım yüzeye çıkmakla tehdit etti ve duvarlarımın kaymaya başladığını hissettim.

"Cat?" Yüzümü inceledi. "Tatlım, özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Sorun yok." Burnumu çektim ve üzüntümü yuttum. "Gelmeyi çok isterim. Saat kaçta?"

"Yaşasın!" Heyecanlanmış gibi yaptı. Benim için endişelendiğini anlayabiliyordum. "Beş diyelim mi?"

"Orada olacağım." Gitmek üzereyken koluna girdim ve ona sarıldım. "Teşekkürler."

"Elbette." Kolları sıkılaştı.

Vardiyam uzundu ama Lizzy ile çok az etkileşime girerek bunu atlatmayı başardım, gerçi onu birkaç kez bana bakarken yakaladım.

Cidden hâlâ geçen haftanın konusuna mı takılmıştı? Merak etme, aramadı.

Eve yürüyüşüm güzeldi ama lanet olsun, hava çok sıcaktı. Köşedeki dükkânda durdum ve hem eğlenmek hem de biraz rahatlamak için üç renkli bir buzlu şeker aldım. Buzun içi harikaydı ama sabah sıcaklığında hızla eridi.

"Dikkatimi çekmeye mi çalışıyorsun?" Kiraladığım bodrum katının sahibi olan Jeff, yaşadığı üst katın kapısını kilitlemişti. Geldiği kadar adi biriydi. Onu daha önce evimde yakalamıştım, bir boruyu kontrol ettiğini iddia ediyordu, ama daha sonra iç çamaşırı çekmecemin etrafa savrulduğunu gördüm.

"Eğer bu ikramdan sıkılırsan, senin için başka bir ikramım var." Kalçalarını bana doğru itti.

İğrenç.

Kapıma çıkan merdivenlere ulaşmak için onu ittim. "Hey," dedi kolumu tutarak, "beni görmezden gelmen kabalık.

Sen

Kirani her an artırabileceğimi biliyorsun," diye hırladı.

Kolumu çektim ve nihayet açılana kadar anahtarla oynadım. Üç kilidi de hızla kilitledim ve soğuk tuğla duvara yaslandım. Neden etrafım hep siklerle çevriliydi? Onları bana çeken şey neydi?

Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yoktu ama ben asla o kadar alçalmazdım. Teslim olmazdım. Ben farklıydım.

Çantamı sandalyenin üzerine bıraktım ve duşa doğru yöneldim. "Kahretsin!" Hiç sıcak su yoktu. Jeff kavgaya ettiğimizde ya da gelip tekrar açılmasını istememi istediğinde sık sık kapatırdı. Beni merhametiyle seviyordu.

Taşınmak için sabırsızlanıyordum ama şu anda gücümün yettiği tek şey buydu. Jeff çekiciydi ve bunu biliyordu.

Güçlüydü ve sık sık beni idare etmeye çalışıyordu, iyi anlamda değil. Bu dairede geçirdiğim zamanın sona ermesi gerektiğini biliyordum,

ve yakında.

Brew'daki vardiyamdan sonra buz gibi su beni tekrar uyandırdı. Yatağım davetkâr görünüyordu ama kaybedecek zamanım yoktu. Hızlıca makyajımı yaptım, şal yakalı şalvarımı giydim, topuklu ayakkabılarımı giydim ve saçlarımı taradım. İkinci işe giderken yolda kuruması gerekecekti. Anahtarlarımı aldım ve hızla kapıdan çıktım.

Charlotte ben geldiğimde çoktan Duncan ve Wayde Reklamcılık'taydı, kıl payı zamanında gelmiştim. Normalde erkenciydim ama bugün biraz geç kalmıştım çünkü Andy yeni elemana Brew'de envanter işlerini öğretmem için bana yalvarmıştı ve ben de hayır diyemedim. Ne de olsa kimse işe almazken beni işe alan oydu. Ona çok şey borçluydum.

"Günaydın, günüşiğim." Çantamı asarken bana bir fincan kahve uzattı ve bilgisayarını uyandırmak için faremi salladı.

"Teşekkürler." Lezzetli kahvemle yudumladım ve koltuğa gömüldüm. Uykusuzluğun göğsümü sıktığını hissettim.

"İş nasıldı?"

"Güzel. Bir saat önce çıktım."

"Lanet olsun, kızım." Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Bak, Duncan burada ve Opal için jel hattındaki zammı arıyor."

Alt çekmeceyi açtım ve dosyayı çıkardım. "İşte."

"Bitti mi?" Sayfaları gözden geçirdi. "Ne zaman bitirmeye fırsatın oldu?"

"Geçen vardiyada ortadan kaybolduğumu ve öğle yemeğini kaçırdığımı hatırlıyor musun?"

"Evet."

Ona omuz silktim. "Yoksa bitirmek için zamanım olmazdı."

Poposunu masama yasladı ve başını salladı. "Sen oldukça etkileyici bir insansın, bunu biliyor musun Cat?"

Teşekkür etmek için kolunu sıktım.

Telefonum çaldı ve bilinmeyen bir numarayı görmek için elime aldım.

"Alo?"

Oh, lütfen o olsun!

Sessizlik.

"Eğer sensen, bir tuşa bas. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece iyi olup olmadığını söyle."

Charlotte bana endişeli bir bakış attı ama ben gelenin Javier olduğuna dair bir işaret vermesi için yalvarırken başını öne eğdi.

Hat kesildi ve benim umudum da kesildi.

Günün sonunda Charlotte çantasıyla tekrar masama uğradı.

"Bak," dedi çantasından anahtarlarını çıkararak, "mahremiyetinden hoşlandığını biliyorum ama belli ki bir şeyler oluyor, o yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir şeye ya da konuşacak birine ihtiyacın olursa beni arayabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum ve bunu çok istiyordum ama sorunlarımın yükünü başkasına yüklemek istemedim.

"Teşekkürler, Charlotte." Eşyalarımı topladım. Umutsuzca biraz uykuya ihtiyacım vardı.

"Seni eve bırakabilir miyim?"

"Elbette." Ona teşekkür ederek gülümsedim.

Yatağa girdiğimi ya da yastığa ne zaman başımı koyduğumu hatırlamıyordum. Sadece uykunun beni alıp götürmesine izin verdim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mike

Keith lamine edilmiş haritayı konferans salonundaki masanın üzerine koydu ve kırmızı bir kalem alarak Elena'yı bulmak için yapacağımız bir sonraki yolculuğun ana hatlarını çizmeye başladı. Annesi hâlâ en küçük kızının yasını tutuyordu ve biz Elena'yı bulana kadar North Rock'taki güvenli evimizde kalabileceğine söz vermiştik. Salvador'un yazlık evini vuracaktık ama henüz değil. Trigger dün gece bana güvenliklerini değiştirdiklerini söyledi. Yeni programlarını öğrenene kadar önümüzdeki birkaç gün boyunca TJ'deki adamımıza gözcülük yaptırmamız gerekecekti.

"Martina'nın bizimle oynadığını düşünmek için hiçbir neden yok." Crawford'un sorusunu yanıtlarken Keith'e döndüm. Ben Crawford geçen yıl gelmişti ve ev için büyük bir değer olduğunu kanıtlamıştı.

"Demek istediğim, başlarının bu kadar belada olduğu düşünülürse, çoğu insan Meksika'yı terk ederdi, özellikle de Salvador onun bilgisayarında olduğunu öğrenirse..."

"Bir çocuğun olduğunda anlayacaksın. Ben olsam ben de gitmezdim." Keith dışarıya, Lexi ve oğlunun salıncakta oynadıkları yere baktı. Küçük Brandon harika bir çocuktü ve Lexi'nin savaş ya da kaç davranışını gerçekten evcilleştirmişti. Altında

sert kabuğuna rağmen aslında tatlı bir kızdı. Sadece başından çok şey geçmişti. Ayrıca, Savi insanların sorunlarının özüne inme konusunda iyiydi. Lexi'yle FaceTime aramalarında hâlâ sürekli iletişim halindeydi.

"Mike, ihtiyacın olan şey sende mi?"

"Biliyorum," diye başımı salladım Keith'e, "ve dört yüze kadar gitmeye hazırım."

"Harika. Biraz uyu ve yarın neler bulabileceğimize bir bakalım."

Tam odama vardığımda Mark seslendi, "Hey, dostum." Telsizini kaldırdı. "Fazladan pilleri nerede saklıyorsun?"

"Crawford yeni bir sevkiyat sipariş etti. Şu anda onları şarj ediyor."

"Teşekkürler."

"Mia bu kadar uzun süre ortalıkta olmadığın için sana bok mu atıyor?"

Güldü ve çalan telefonunu çıkarıp havaya kaldırdı. "Esas olarak çocuklar yine küçük birer pislik oldukları için."

"Onlar sizin bir parçanız."

"Touché." Güldü ve telefonu kulağına götürdü. "Bekle, Mike!"

"Öyle mi?"

"Catalina..." Düşünürken kaşları birbirine çarptı. "Cole'un onu incelemesini sağlayayım mı?"

Omuz silktim, bunun bir protokol olduğunu biliyordum ama henüz o konuya girmemiz gerektiğini düşünmüyordum. "Bu konuda sana geri döneyim."

Mia cevap verirken telefonunu işaret etmeden önce başıyla onayladı. "Selam, bebeğim." Oğullarının bağırışları çınlarken irkildi. "Nasılsın?"

Kıkırdadım ve odama yöneldim. Eşyalarımı toplayıp kapının yanına koyduktan sonra dolabımı açtım ve ahşap paneli geri sıyırdım. Koleksiyonuma en yeni üyeyi eklemek istiyordum. Hâlâ bana trol almakta ısrar eden annem bana Cesaret baskısını almıştı. Diğerlerini devirmemeye dikkat ederek onu yeni arkadaşlarının yanındaki rafa yerleştirdim. Bunun ne kadar komik olacağını düşünüp gülümsedim.

Biri sırrımı öğrenirse ne olacaktı? Altmış beş trol yerlerinde durmuş benim dönmemi bekliyordu. Önemli olan da buydu; her zaman benim için orada olacaktı. Aklıma çocukluğumun nasıl da özgür geçmediği geldi.

"Hey, Lurch!" Mahalleden bir çocuk ve aptal arkadaşları sırtıma bir gazoz kutusu fırlattı. "Dev olmak nasıl bir şey? Bir dev koşabilir mi, yoksa kafan bulutlara takılıp yolunu mu kaybedersin?"

Gözlerimi devirdim ve her zamanki gibi öğle yemeğimi tek başıma yedim. Dördüncü sınıftaydım ve neredeyse beş-bir yaşımdaydım. Babam altı-üç, annem de altı fit boyundaydı, yani uzun boylu bir insan olmam kaçınılmazdı. Yıllar boyunca pek çok çocuğun kötü şakalarına ve yorumlarına maruz kaldım.

Çok fazla arkadaşım yoktu ve olanlara da arkamı kollayacakları konusunda güvenmiyordum.

"Dev Andre geliyor!" diye seslendi küçük veletlerden biri, ben okul servisinin basamağından atlarken. "Çabuk olun, bizi yiyecek!" Çocuklar çığlıklar atarak dağıldılar ve ben bir kez daha eve yalnız yürüdüm.

Eve gittiğimde hiçbir şey söylememe gerek kalmadı; annem biliyordu.

"Mike, bak bugün ne buldum." Bir kutuyu çevirdi ve bana trol bebeklerin Bruce Banner versiyonunu gösterdi. "Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hulk." Ellerimin arasında tuttum ve küçük canavarı inceledim.

"Neden gidip onu yeni arkadaşlarıyla tanıştırmıyorsun?"

Kitap çantamı bıraktım ve bana hazırladığı atıştırmalığı alıp odama yöneldim.

Yere oturdum ve kutuyu yırtıp açarken kurabiyelerimi içime çektim. "Çocuklar, Bruce Banner'la tanışın. Ben okuldayken güvenliğin başı o olacak. Kimse ona bulaşamaz."

"Banner'ı seviyorlar mı?" diye sordu annem koridordan. Ona sııttım.

"Tabii ki. Başka seçenekleri yok. Hepsini ezip geçer."

"Doğru, ama o sadece kendisini incitenleri incitir. Cüssesi yüzünden yanlış anlaşıldı ama kocaman bir kalbi var. Tıpkı senin gibi." Yere oturdu ve benimle oynamaya başladı. "Sanırım sana Banner demeliyiz."

Omuz silktim ama dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. İsim yapıştı.

Mülkün arka tarafına doğru koşarken botlarım kalın çamura battı. Normalde gece saldırırdık, karanlık bizden yanaydı ama kaynaklarımız saat on üç ile on üç otuz beş arasında kontrol için ayrıldıklarını ve eve girebileceğimizi doğruladı. Salvador'un yazlık evine saldırmaya henüz hazır değildik; önce diğerlerini temizlemek istiyorduk. Elena her yerde olabilirdi, bu yüzden küçükten başlayıp daha sonra büyük eve doğru ilerleyecektik. Ayrıca Cole, Elena'nın hâlâ kayıp olduğunu öğrenirsek neler bulabileceğimizi görmek için gizlice girebileceğimizden bahsetmişti.

Keith evin arka tarafından girmem için işaret etti. Kapıyı tekmeleyerek içeri girdim ve lazerimi kullanarak etrafı tarayıp herhangi bir kartel olup olmadığını kontrol ettim.

"Çamaşır odası temiz," diye fısıldadım telsizime. Küçük bir odaya doğru ilerledim ve dolabı kontrol ettim. "Arkadaki oda temiz."

"Oturma odası ve aile odası temiz." Mark kontrol etti.

"Ahır temiz." Keith de aynı şekilde. "Hawk, kontrol et."

Crawford sessizdi. Hangi cehennemdeydi? Yeniydi ama kuralları anlıyordu ve kaybedecek zamanımız yoktu.

Kimildamadan saatime baktım. 13:14. "Yatak odası temiz." Kıpırdandım ama bir ses duyunca durdum.

Mark'ın omzuma attığı siva tozları

ikinci katta benim üstümdeydi. Su hasarı, büyük ihtimalle bir borudan.

"Kuzgun İki, bulunduğunuz yerde zemin zayıf."

"On-dört, Delta Altı, zemin zayıf," diye tekrarladı Mark. "Bu ev kötü durumda."

Teçhizatımın altından sırtımdan aşağı soğuk bir telaş aktı, s a n k i bir şeylerin ters gittiğine dair görünmez bir uyarı gibiydi.

"Beta Yedi ve Kuzgun İki, bunu hissediyor musunuz?" "Delta Altı, paylaş." Mark ses tonumu yakaladı.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye fısıldadım. "Hawk, telsizine bas."

Telsizden tek bir klik sesi geldi ve beraberinde içgüdülerimin bir kez daha doğru olduğunu fark ettim.

Merdivenlerin dibine doğru ilerledim ve Mark'a başımla işaret ettim. O da benim altıma katıldı ve yavaşça köşeyi döndük ve Keith'in dışarıdan bize katılmak üzere olduğunu gördük.

"Hawk, olduğun yerde kal. Sana doğru geliyoruz." Kalbim boğazımda güm güm atıyordu. Korkmamıştım. Sadece altıncı hissimin ve bana söylediklerinin aşırı farkındaydım.

Görüşümü iyileştirmek için gözlerimi kırptım ve kapının geri kalan kısmını dikkatlice açtım.

"Hawk," diye fısıldadım arkasından, "solundan geliyorum." Mark'a beklemesini söylemek için yumruğumu kaldırdım. "Sekizinizdeyim." Yalnız olmadığına dair ona güvence verdim. "Dokuzunuza geçiyorum." İnsanlara süreç boyunca yol göstermekte iyiydim. Bu Cole'un benimle gurur duyduğu bir şeydi ve çocuklarla ilgili durumlarda beni sık sık kullanırdı.

Crawford'un yanına gider gitmez, onun sert vücudunu taradım.

"Tamam," ses tonumu hafif tuttum, "bana neler olduğunu anlat."

"Bir tıkırtı duydum," diye fısıldadı. "Döşeme tahtalarına basmaktan kaynaklanan bir tıkırtı değil, daha ağır bir tıkırtı."

"Tamam." Başka bir cihazı tetikleme ihtimalime karşı sadece gözlerimi hareket ettirerek odaya göz gezdirdim.

"Sürekli bir patlama bekliyordum ama hiç gelmedi.
Eğitimde kara mayınlarını öğrendik ve en ufak bir patlamanın
bile

hareket onu patlatabilir."

"Evet." Dinledim ama aklım başka yerdeydi. Mark telsizini kontrol ediyordu ve saatin ilerlediğini biliyordum. Eğer bulunursak, Elena'nın peşine düşmek ölümcül olabilirdi. Er ya da geç, Salvador ona ailesini terk ettiği için olan borcunu ödetecekti. Yaptıkları şey buydu. Biri bir borç bıraktıysa, ne pahasına olursa olsun ödenmeliydi. Söylemeye gerek yok, zamanımız tükeniyordu.

Dikkatinin dağılmaması ve bana odaklanabilmesi için telsizinin bağlantısını hızla kestim. Üzerinde durduğu tahtanın diğerleriyle bağlantısının kesilmiş olması korkumu doğruladı.

"Görüyorum," diye fısıldadım. "Kımıldama."

"Bunu yapabilirim." Elleri iki yanında titriyordu ve favorilerinden ter damlıyordu.

"Kuzgun İki, burada bir durum var."

"Oh, kahretsin." Mark kapıda nöbet tutuyordu. "Ne istiyorsun Mike?"

"Emin değilim." Dizlerimi büktüm ve vücudumu yere düz bir şekilde yatırdım. Kısa döşeme tahtasını ve Crawford'un ayakkabısının ne kadarının tetiğin üzerinde olduğunu inceledim. "Mark, ağır bir şey."

"10-4." Görüş alanımdan kayboldu ve ben de cebimdeki sustalıyı çıkardım.

"Ne görüyorsun?" Crawford'un bacağı titredi.

"Kız kardeşin İtalya'dan döndü mü?" Sakin kalmasına ihtiyacım vardı. Crawford'la henüz onun sakinlik seviyesini bilecek kadar çok durum yaşamamıştım.

"Gelecek hafta." Sertçe yutkundum.

Yer değiştirip yanıma yuvarlandım ve bıçağımın ucuyla onunkinin yanındaki tahtayı kaldırıp el fenerimi yaktığımda birden fazla kablonun dışarı çıktığını gördüm.

Lanet olsun! Tanklarımızı havaya uçurmak için sık sık kullandıkları gibi ev yapımı bir mayındı.

Orada bütün evi dümdüz edecek kadar pislik vardı.

"Sen bununla tanınıyorsun, değil mi?" Crawford parmaklarını bacağına vurmaya başladı, "Sen bombacı adamsın."

"Öyleyim." Kabloların nasıl bağlandığını inceledim. Bir, iki, üç, dört ve beş, ama beşinci ve üçüncü birbirinin etrafına sarılmıştı. Lanet olası ucube bir bombaydı.

"Peki, hiç böyle bir şey gördün mü?"

"Ben gördüm."

"Ve?"

"Kartelin farklı birimlerinin bombalarını yapmak için kullandıkları özel bir yöntem var." Bıçağımı kullanarak bir kabloyu kurtardım. Biri gitti, dördü kaldı. "Dikkat çekmeyi seviyorlar ve bombalar patladıktan sonra farklı desenler oluşturdıkları için kimin yaptığı belli olmuyor. Evet, bunlar lanet olası dikkat çekiciler."

Bileğim kaydı ve neredeyse birbirine dolanmış iki teli aynı anda çekip çıkaracaktım. Gözlerimi kırptırdım ve dövmelerimi göz hizama getirerek elimi tekrar inceledim ve birini çıkarıp diğerini bıraktım. Çoğu insan dövmelerimin kişisel hikâyelerim olduğunu düşünürdü ve çoğu da öyleydi, ama aynı zamanda çalışırken kullandığım rehberlerdi.

"Bunun deseni nasıl görünüyor?"

"Bu büyük olasılıkla bir sinyal, kullanılmayan bir odaya bıraktıkları bir bomba, onlar yokken evde birinin olduğunu haber vermek için." Mark bir avuç tuğlayla geldiğinde dizlerimin üzerine çöktüm ve odaya göz gezdirdim.

"Bu da neden hiç mobilya olmadığını açıklıyor."

Ona eğitimini ve bunun bir odaya girmemesi için nasıl bir işaret olduğunu hatırlatmamak için dilimi tuttum.

"Bu tuğlalar işe yarayacak mı?" Mark huffed.

"Bir bakayım." Üst üste dizilmiş altı tuğlayı bana uzattı ve ağırlıklarını hissettim. Yeterince ağır değillerdi. Düşün, düşün... Telsizimi tıkladım. "Beta Yedi, evin içinde misin?"

"Delta Altı, benim. Yaklaşık on beş dakika içinde olası bir misafirimiz olduğunu görüyorum."

Mark'a baktım, odadan hızla çıktı ve elinde büyük bir toprak kapla döndü.

"Tencerenin ve tuğlaların ağırlığıyla birlikte sanırım yetmiş kiloya ulaştık. İşe yarayacak mı?"

"Öyle olması gerekecek." Ayağa kalktım ve dikkatlice, şimdi ter içinde kalmış olan Crawford'un önüne geçtim. "Bu hikâyeyi kız kardeşine anlatmak için yaşamak istiyor musun?"

"Evet, efendim."

"Güzel. Söylediklerimi harfiyen yap ve kendi kafanı görmezden gel." "Emredersiniz, efendim."

"Mark." Toprak çömleği işaret ettim ve onu sürükleyerek getirdi. "Yavaşça, şimdi." Küçük tahta parçasının üzerine dikkatlice yerleştirdik ve Crawford'un ayakkabısının yanına geldiğinde, tuğlaları üst üste koyarak doldurmaya başladık, ağırlık eşit olsun diye mükemmel bir şekilde yerleştirdiklerinden emin olduk.

"Tamam, Crawford." Omuzlarını tuttum. "Bana bak." O da baktı. "Bu işte beraberiz. Sen patlarsın, ben patlarım, her halükarda diğer tarafta görüşürüz."

"Tamam," diye fısıldadı, "hazırım."

"Mark," konuşurken Crawford'un bakışlarını tuttum, "git." "Büyük şans, kardeşim."

Kafamı topladım ve derin bir nefes aldım. "Üç deyince inecek, dönecek ve merdivenlerden Keith'e doğru koşacaksın, onun emirlerini yerine getireceksin. Güvende olduğunuzda telsizinizi tekrar açacaksınız. Anladın mı?"

"Anlaşıldı efendim."

Mark'ın eli omzuma indi, böylece hepimiz birbirimize bağlandık. Bu, Blackstone'un ben katıldığımdan beri yaptığı bir şeydi.

Bir olarak yaşa, bir olarak öl.

"Bir, iki," ceketini ellerimle kavradım ve "üç," derken adımlarını yansıttım.

Sessizlik.

Mark başımı tuttu ve yanağımdan öptü. "O benim kardeşim!"

Kahretsin.

Crawford hayatta olduğunu anladığında garip bir ses çıkardı. Bana bir kez baktı ve tekrar sıraya girip aşağıya koştu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve çalışmaya başladım. Keith, "Beş dakika kaldı," diye emretti.

"Anlaşıldı." Mark kapıya doğru gitti ama ben takip etmeyince, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Karma." Cebimden bir itme şarjı çıkardım ve bir zamanlar iki numaralı kablonun olduğu yere soktum. Saatimi altmış saniyeye ayarladım.

"Şimdi ne olacak?" Ben ayağa kalkarken Mark sordu. "Şimdi kaçıyoruz."

Koridordan aşağıya, merdivenlerden aşağıya, mutfaktan geçtik ve misafirlerimiz geldiğinde arka kapıdan çıktık. Bu kadar büyük biri için çoğu kişiden hızlı koşabiliyordum. Hız, bir zayıflık olmasın diye sık sık üzerinde çalıştığım bir şeydi.

Ağaç sınırına geldiğimizde, Keith'in telsiz sesini duydum. "Yer?"

Saatime bakıp Mark'ı yere çekerken "Sırtını görüyorum," diye bağırdım.

Bum!

Patlama o kadar büyüktü ki bulunduğumuz yerden şok dalgalarını hissedebiliyorduk. Oksijen ciğerlerimizden çekilirken sıcak rüzgar açıkta kalan derimizi yırttı. Birkaç saniye içinde her şey bitti.

"Oha!" Mark sırt üstü yuvarlandı ve histerik bir şekilde güldü. Ben de ona katıldım ve yumruğuna karşılık verdim. "Kahretsin, sen tam bir belalı adamsın."

"Kaldığınız için teşekkürler." Gökyüzüne gülümsedim ve ormanın tozunun havada uçuşmasını izledim. Ordu'nun, Blackstone'un ve ailemin kardeşliğini seviyordum. Keşke ben gençken de yanımda olsalardı, ama Cole'un da açıkladığı gibi, geçmişimiz bizi şekillendirmiş, bizi olduğumuz kişi haline getirmişti. Eğer çarpmalarımız, sıyrıklarımız ve yaralarımız olmasaydı, bugün birbirimize sahip olmayabilirdik.

Keith telsizden, "Evden kimse çıkmıyor çocuklar," diye bağırdı. "Kurbanımızdan iz yok, o yüzden hemen helikoptere gidin. Eve gitmek istiyorum."

"Anlaşıldı." Kendimi ayağa kaldırırken öksürdüm. "Hadi eve gidelim."

"Omuz." Mark kendini kontrol etmeden önce işaret etti. Şöyle bir baktım ve omzumun yırtıldığını ve fena halde kanadığını gördüm. Bekleyebilirdi. Daha fazla şirket gelmeden sınırı geçmek istiyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catalina

Sarı bikinimi ve kot şortumu giydim ve bol bir atlet giydim. Başıma üç kolye taktım ve ince altın bilezikler taktım. Daha sonra güneş battığında giymek için daha sıcak giysiler hazırladım. Saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplayarak buzdolabına doğru koştum. Açlıktan ölüyordum. Tabii ki boştu. Markete gitmekten nefret ederdim çünkü eve fazla bir şey taşıyamazdım.

Bir elmada karar kıldım ve açlık boşluğunu doldurmak için bir şişe su içtim.

Kyle burada olduğunu haber vermek için iki kez kornaya bastı. Tam kapıyı kilitlediğim sırada Jeff'in kıyafetimle ilgili kıs kıs güldüğünü duydum. Basamaktan atladı ve yolumu kesti.

"Nereye gidiyorsun?"

Gözlerimi devirdim ve derin bir iç çektim. "Çekil, Jeff."

"Sadece soruma cevap ver, ben de vereyim." Bakışları göğsüme düştü.

"Plaj." Bana dokunmak için hareket ettiğinde ellerimi kaldırdım ve etrafından dolaştım.

"Mmm, bronzluk çizgileri," diye arkamdan mırıldandı ve ben onun boğazını yumruklamak istedim.

"Acele et, chica!" Kyle sürücü koltuğundan bağırdı, daha çok Jeff'in gitmesini sağlamak için. Kyle ve ben birbirimize yakındık, çünkü ikimiz de geçmişte yaşamaya izin vermiyorduk. Biz şimdi ve burada yaşıyorduk. Onun başa çıkması gereken şeytanları olduğunu biliyordum, benim de vardı. Acı çekmenin komik yanı da buydu. Başkalarında bunu fark edebiliyordunuz ve onu rahat bırakmak için dile getirilmeyen bir anlayış vardı.

"Slytherin ne istiyormuş?" Arabayı sokağa çekti.

"Sadece bana günlük sürüngen dozunu veriyor."

"Gerçekten gitmen gerek."

"Bir de bana sor." Havalandırma deliklerini kendime doğru çevirdim ve Char'ın ailesinin evine varana kadar serin havanın tadını çıkardım.

Mutfağa girdiğimizde Charlotte'un annesini "Merhaba Bayan Irons," diye selamladım. "Nasılsınız?"

"Merhaba, Catalina." Sıcak kollarını bana doladı ve sarılmak için beni içine çekti. "Tanrım, nefis kokuyorsun."

Güldüm ve ona hindistan cevizli plaj spreyimi gösterdim.

"Sizden biraz yardım istesem çok mu zahmetli olur?" "Hiç de değil." Kyle'a el salladım ve o da çantamı sahile ineceğini ve çetenin geri kalanına merhaba demek için oradan ayrılacağını belirtti.

"Elmaları soyup avokadoları küp küp doğrayabilir misin?"

"Elbette." Ona yardım ettiğim için çok mutluydum. Hepimizi besliyordu ve en azından bunu yapabiliyordum.

"Ee," dedi bana adada katıldı, "bana biraz kendinden bahset."

İrkildim ama soymaya devam ettim.

"Meksika'da doğdum ve büyüdüm. On yedi yaşındayken buraya taşındım ve o zamandan beri geri dönmedim."

"Ne hakkında senin ebeveynler?" O bakışlı at Beni gerçekten merak ediyordu. Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim.

"Gelmediler. Hâlâ Meksika'dalar."

"Ah." Durakladı. "Eminim bu h e p i n i z için çok zor olmuştur."

"Öyle," diye dürüstçe cevap verdim. "Yalnız da." Bu son kısım ağızımdan kaçtı.

"Eminim. Burada ailen var mı?"

"Teyzem, ama artık buralarda değil." Teyzemin biriyle tanışması ve yeni bir hayata başlayabilmek için bizi evden kovması uzun sürmedi. Tanrıya şükür becerikliydik.

"Catalina, buraya geldiğinde nerede kaldın?" Ses tonu endişeliydi. "Teyzen sana baktı mı?"

Ha! Yakın bile değil.

O günü hatırlayınca omuz silktim. "Bir sürü söz verildi ve birçoğu yerine getirilmedi. Ama buradaydım ve kendime bir yer, bir iş bulmayı ve okula kaydolmayı başardım."

Tek başıma, onlardan hiç yardım almadan.

Bayan Irons tereyağını tabağa bıraktı ve bana döndü. "Yani burada kimsen yok mu?"

Bir çeşit.

"Hayır, yanımda kardeşim Javier vardı ama onun vardığımız zaman için farklı planları vardı. O kadar da kötü değildi." Bu tatlı kadına düpedüz yalan söylerken onu rahatlatmaya çalıştım. O zamanlar korkunçtu. Karanlık köşeler ve ara sokaklar kısa bir süre için evim olmuştu ama becerikliydim ve kitap zekam vardı, bu yüzden uzun sürmedi. Ama onun bu yükü taşımasına gerek yoktu, ben de yoluma devam etmeyi seçtim. "Daha kötüsü de olabilirdi, değil mi?"

Kırmızı gözleri bana kimseyi ikna edemediğimi söyledi.

"Char burada olsa da olmasa da her zaman hoş karşılandığınızı bilmenizi isterim."

Bu çok nazik bir teklifti, ama ben asla böyle bir şey yapmazdım. "Teşekkür ederim, çok naziksınız."

Geri döndüm

Soyulma.

"Ailenle çok sık konuşabiliyor musun?"

Mecbur kalmadıkça olmaz.

"Uzun zaman oldu," diye fısıldadım.

"Bunu duymak çok üzücü. Eminim seni özlüyorlardır."

İşimizi bitirirken konuyu değiştirdim ve yiyecekleri barbeküye taşımasına yardım ettim. Mike'ın babası dizlerine kadar bifteğe batmıştı ama ona bir bira uzattığımda bana Demir gibi bir gülümseme attı.

"Teşekkürler tatlım. İş nasıldı?"

Benim için kullandıkları sevgi sözcüklerine bayılıyordum. "İyiymi. Meşguldü, ki bu her zaman güzeldir."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

Hemen gitmedim. Yemek pişirirken yanında durmak hoşuma gitti ve arkadaşlığından keyif aldım. Kolay biriydi ve hayata karşı çok olumlu bir bakış açısı vardı.

"Güneş kremi kampanyası nasıl gidiyor?"

"Güzel. Daha bu hafta başlıyoruz, o yüzden çok fazla bir şey olmadı."

"İyi bir başlangıç gibi görünüyor." Izgaranın kapağını kapattı.

Char arkamdan, "Alçakgönüllü davranıyor," diye seslendi. "Baba, okulda hep pekiyi aldı. Cat güneş kremi projesinde birinci oldu."

Beşlik çakmam için kocaman elini kaldırdı. Yaptım ve içimde bir parça gurur hissettim.

"Beklenmedik bir şeydi."

"Neden?" Char omuz silkti. "Sen süper zeki ve güzelsin. Sen bir bütünsün."

İltifatını takdir ettim ama şimdi başka bir şey hakkında konuşmak istiyordum.

"Kimse korkmasın, adamlar burada!" Mark arkamızdan gürlledi. Uykuda bir yerlerden fışkıran heyecan damlacıkları gibi kesintiyi memnuniyetle karşıladım. "Sizin için." Bay Irons'a tuhaf görünümlü bir şarap uzattı. "En sevdiğim insanlardan bazıları için bir ikram."

"Şuna bakar mısın canım?" Karısının görmesi için havaya kaldırdı.

"Ne kadar güzel." Gülümsedi. "Çok düşüncelisin Mark."

"Beni besliyorsun, yani ödeştik." Güldü ve göz kırptı Ben. "Nasıl, Catalina?"

"İyiyim, teşekkürler. Ya sen?"

"Çamurun içinde oturmadığım için mutluyum." Ağzına bir avuç Charlotte cipsi tıktırdı. Nerede olduğunu sormak istedim ama başka kimsenin sormadığını fark ettim, bu yüzden boş verdim.

"Catalina, benimle yüzer misin?" Kyle bana iskeleye doğru el salladı.

"Evet!" Suyu çok severdim.

Şortumu çıkarıp üstümü teknenin yanına attım ve koşarak ona katıldım. Chris'i işaret etti ve kaşlarını oynattı. Ne yapacağını biliyordum.

Kyle, tamamen giyinik olan Chris'i havaya kaldırdı ve ikisi de büyük bir sıçramayla suya düştüler. Kahkahalarımı kontrol etmek için ağzımı kapattım. Chris kıyıya döndüğünde onun kıcını tekmeleyecekti.

Saçlarımı at kuyruğumdan kurtarmak için çekmeye başladım ama arkamda bir titreşim hissettim. Mike beni arkamdan belimden kavrayıp omzuna kaldırmadan önce düşünmeye fırsatım olmadı.

"Aman Tanrım!" Ona sarılırken çığlık attım. "Nereden çıktın sen?"

"Yüzme biliyor musun?" "Hayır!"

Yalan söyledim.

"Yalan söylüyor!" Chris tükürdü. "O bir balık."

"Siktir git, Chris!" Güldüm.

"Sanırım senden sonra gelmem gerekecek." Mike'ın beni kaldırıp göle atarken kaslarının kasıldığını hissettim.

Suya daldıktan sonra suyun altında kaldım ve biraz daha yüzdüm. Suyu çarptığını duyduğumda bekledim ve hava kabarcıklarının arasından gözlerimi kısarak baktım. Nereye gitmişti?

Hava almak için yukarı çıktım ve etrafa bakındım.

"Altı!" Mark bağırdı ama yanlarımı tutup beni döndürdüğünü hissedene kadar ne demek istediğini anlamamıştım.

"Oh!" diye bağırdım. Ellerim refleks olarak omuzlarına gitti. Kasları tuğla gibiydi. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Vay canına, hızlı yüzüyorsun." Yarasını fark ettiğimde elimi geri çektim. "Tanrım, iyi misin?"

"Sadece bir çizik." Beni başından savdı.

"Hayır, değil," diye detaylandırıdım ve söylediklerimi tamamen görmezden gelerek bana izin verdi.

"Banner," diye şakacı bir şekilde azarladı annesi, "iyi davranıyor musun?"

"Hayır." Sırıttı.

"Banner?" diye sorduğumda dikkatini tekrar bana yöneltti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Benimle bir randevuya çık, ben de sana söyleyeyim."

Birkaç metre geriye doğru vurdum, ama bu hoşuna gitmedi, bu yüzden boşluğu kapattı ve suya bastı, akıntıyı idare etmemi zorlaştırdı.

"Meşgulüm."

"Henüz belirtmediğim bir tarih ve saatte meşgul müsünüz?"

"Evet."

"Hayır," diye başını salladı, "blöfünü görüyorum."

Kıyıya doğru yüzmeye başladım ama o yolumu kesti. "Ne oldu?"

"Aramadın ya da mesaj atmadın, bu yüzden artık başka biriyle çıkıyorum." Bana çıkma teklif ettiği için duyduğum heyecanı gizlemeye çalıştım. Ondan yüzerek uzaklaştım ama beni durdurmak için bir kolunu belime doladı.

"Bana güveniyor musun?" diye sordu, ama ben cevap veremedim ikimizi de suyun altına ve rıhtımın duvarlarının içine daldırdı.

"Vay be." İğrenç ya da ürkütücü olacağını düşünmüştüm ama altı gayet bakımlıydı.

"Seni ektiğimi mi düşünüyorsun?"

Suyun altına daldım ve saçlarımı yüzümden çekmek için yukarı çıktım.

Kendini dengelemek için tahta kalasa tutundu ve birden kimsenin bizi göremeyeceği kendi özel alanımızda olduğumuzu fark ettim.

"Benim hakkımda bilmen gereken birkaç şey var, Catalina." Dudaklarımdaki gölü yalarken bakışları dudaklarıma kaydı. "Birincisi, seninle paylaşamayacağım şeyler olacak. Seni son gördüğümünden beri ülke dışında olmam gibi. Güvenlik nedeniyle kişisel cep telefonumu her zaman yanıma almama izin verilmiyor. İki," su etrafımızda yuvarlanırken yaklaştı, "senden hoşlanıyorum ve normalde pek çok insandan hoşlanmam. Ve üç," o kadar yaklaştı ki bacaklarının yarattığı akıntının baskısını hissettim, "kolay kolay pes etmem. Sessizliğimi seninle konuşmak istemediğim şeklinde algılama. Anladın mı?"

"Evet." Tahtayı tutuşuyla eşleştirdim.

"Güzel." Kasları çizimlerinin altında esnedi ve bir an için canlanmalarını sağladı. Kartal dikkatimi çekti ve hiç düşünmeden uzanıp parmaklarımı tüylerin üzerinde gezdirdim. Detaylarına odaklandığınızda, çizgilerin içine kazınmış isimleri görebiliyordunuz.

"Kim bunlar?" Parmaklarım hareket etmeye devam etti.

"Unutmak istemediğim insanlar." Sesi hafifçe dalgalandı.

"Aile üyeleri mi?"

"Evet, ama düşündüğün şekilde değil." Eli benimkini durdurdu ve göğsüne götürdü. Dokunuşum hoşuna gitmiş gibiydi.

"Burası harika bir yer," diye mırıldandım sessizliği doldurmak için.

"Seni benimle yalnız bıraktı, bu yüzden hoşuma gitti." Bana büyüleyici bir gülümseme fırlattı.

"Neden benimle yalnız kalmak istiyorsun?" Biri suya atladığında ve dalga beni ona doğru savurduğunda karnımın sıkıştığını hissettim. Güçlü kolları beni sardı ve aniden ayağa kalktı. Dokunabiliyor mu?

"Böylece sana bakabilirim ve başka kimsenin olmadığını bilirim," diye fısıldadı. Beni yan korkuluklara doğru kaydırırken onun transına girdim. "Böylece bunu yapabilirim." Parmağı bikini askımın üstünden boynuma dolandı ve göğsümün üst kısmına doğru bir iz bıraktı. Derin derin emdim, ki

göğsümü kaldırdı ve yüz ifadesi acıktı. Sadece onun dokunuşuyla bile patlayabilirdim.

"Bu kadar akıllı ve güzel biri nasıl hâlâ bekâr olabilir?" Ben omuzlarına tutunup elimden geldiğince suya basarken o elini diğer göğsüne götürdü.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye homurdandım, onun sıcaklığında tamamen kaybolmuştum.

Kaşları çatıldı ve bana orantısız bir sırıtış attı. "Güzel olduğumu mu düşünüyorsun?" Başımı salladım, o da bir an düşündü. "Daha önce kimse bana böyle dememişti."

"Çok yazık." Çenemi eğdim, dudaklarını üzerimde görmek istiyordum. O kadar gergindim ki çığlık atabilirdim.

Vücudu benimkine bastırdıkça su sıçırıyordu ve onun kocaman ereksiyonunu kaçıramazdım. Kutsal...!

"Üşüdün mü?" Ben başımı sallarken elini tüylerimin üzerinde gezdirdi. Bacaklarımı beline dolaması için teşvik etti ve şimdi yüz yüzeydik. Su aramıza girdi ve göğsünü benimkine bastırdı. "Şu anda ne istiyorsun, Catalina?" Adımı söyleyiş şekli bacaklarımın ürkmesine neden oldu ve boğazını temizledi. Bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu ve lanet olsun, bunu özlemiştim.

"Mike'ı gören var mı?" Yüzünün üzerinden bir gölge geçti ve Lizzy'nin sesi şehvetimi böldü.

"Söyle bana" diye homurdanmadan önce ağzı kulağıma gitti. "Öp beni," diye cevap verdim uzaklardan bir yerden.

Dudakları kulak mememden başlayıp güneye doğru ilerledi. Her gagalayışında dilini döndürüyor ve kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi kısık bir inilti çıkarıyordu. Keşke gevşeseydi de ben de gevşeyebilseydim.

Parmağını boynumdaki yayın etrafına dolayarak çekiştirdi ve üstüm açıldı, çıplak göğüslerimi ona sundu.

"Tanrım," diye mırıldandı bir tanesini hafifçe avuçlarken ve sonra boynumu öpmeye devam etti. Su benim arkadaşımdı ve aramızda sallanırken göğüslerimi güzel ve yüksek tutmaya yardımcı oldu. Eğilip meme ucumu yaladı, sonra yavaşça ağzına götürdü ve lezzetli bir şekilde sertçe çekiştirdi. Benim

Devam etmesi için onu cesaretlendirmek amacıyla ellerimi başına götürdüm. Vücudumun her parçasını tatmasını, beni tamamen yutmasını istiyordum. İçimdeki birikimi hissedebiliyordum ve dünya standartlarında bir orgazm yaşamak üzere olabileceğimi biliyordum.

"Mike," diye kulağına nefes nefese seslendim. "Mike, ben..." Bacaklarımı sıktım, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kollarını iterek aşağı uzandım ve parmaklarımı ereksiyonunun etrafına sarıp onu sıkıca yumrukladım.

Hırladı ve daha sert emdi. Lizzy'nin üstümüzde bir yerlerde olması ya da herhangi birinin yüzerek geçebilecek olması umurumda değildi. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Ben daha sert pompaladım, o da göğsüme doğru ilerledi ve yan tarafını emmeye başladı. Ön sevişmemizin içinde kaybolmuştuk, birbirimizin canına okuyorduk. Suya rağmen takım elbisemdeki uyarılma havuzumun sıcaklığını hissettim ve gizlice bu konuda bir şeyler yapması için yalvardım.

"Mark," diye seslendi Mike'ın annesi, "lütfen diğerlerine yemeğin hazır olduğunu söyler misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Mark.

Mike kendini geri çekti ve sakinleşmeye çalışır gibi gözlerini kapattı. Öte yandan ben, teması kaybettiğim için ağlamak istiyordum.

Onu son bir kez pompaladım ve gözleri açıldı, benim de yansıttığım bir ihtiyaçla parladı.

"Seni burada bir rıhtımın altında tutabilirim." Kıkırdadı. "Bu kitaplara geçecek bir şey."

Göğüslerime baktım ve morlukların oluşmaya başladığını gördüm. Daha önce hiç olmamıştı ama Mike Irons'ın orada olduğunun kanıtıydı. İşin tuhafı, bu çok seksiydi.

Parmakları işaretlerin üzerinde gezindi. "Keşke üzgün olduğumu söyleyebilseydim ama sanırım bir parçam seni alınmış olarak damgalamak istedi."

"Alındı mı?" Bir kaşımı kaldırdım. "Bunu beni henüz dudaklarımdan öpmemiş olan adam söylüyor."

Bana yaklaştı ve göğüslerimi iri göğsüne bastırdı. "Bunu vücudunu sardığın adam söylüyor." Eğildi ve dudaklarımın üzerinde gezindi ama durakladı. "Sanırım bu anın tadını biraz daha çıkaracağım." Boynumu öptü, göz kırparak ve sırtarak geri çekildi, sonra suyun altına daldı ve kıyıya doğru yüzdü.

Kahrolası gülümseme.

Midem heyecandan sıkı bir düğüme dönüştü. Mark iskelenin ucunda durmuş, telefonunu kulağına dayamıştı. Onu daha iyi görebilmek için iskelenin yarıklarından gözlerimi kıstım.

"Tanrım, Savi, Mike az önce Catalina'ya kırk beş kodunu verdi." Kahkahası suyun üzerinde gürledi. "Keşke sen ve Mia da burada olup buna tanık olabilseydiniz."

Kod 45 mi?

Yemekten sonra, her zaman bir omzumdan düşen büyük boy pembe kazağımlı çekiştirdim ve çok fazla kurumasin diye parmaklarımı dalgalı saçlarımda gezdirdim. Charlotte bana oldukça büyük bir kadeh şarap uzattı ve yolumu kesmek için ayağı kalktı.

"Kardeşimden hoşlanıyor musun?" Biraz güldüm ve kendime zaman kazandırmak için uzun bir yudum aldım. "Tamam," cevabını alınca sırttı, "bak, o harika biri, muhtemelen piyasadaki en iyi erkeklerden biri, ama çıkmaya başlarsan hoşlanmayabileceğın pek çok bilinmeyen var."

"Gibi mi?" Çalışmalarından bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum.

"Mike ordu için çalışıyor."

"Tamam mı?" Omuz silktim. "Önemli bir şey değıl."

"Hayır, özel kuvvetler ordusu gibi. Yani günlerce ortadan kayboluyor ve bazen iyi bir şekilde geri dönüyor, bazen de bir sürü yükle geri dönüyor. Bazen kesik ve sıyrıkları, hatta kırık kemikleri bile olabiliyor. Sormuyoruz, çünkü asla bir cevap alamıyoruz. Ve..."

"Dürüst olmak gerekirse Charlotte," diye elimi kaldırdım, "benim de konuşmadığım çok şey var. Bunu anlıyorum."

Daha fazlasını söylemeye başladı ama ikimiz de Lizzy'nin bize doğru geldiğini görebiliyorduk. Konuşmayı bıraktık.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"İş," dedi Charlotte ve bu yalanı takdir ettim.

"Oh." Gözlerini devirdi. Birlikte çalışmamızdan nefret ederdi. "Ben ateş çukuruna gidiyorum."

Herkesin katlanır sandalyelerde oturduğu kuma giden patikada onu takip ettik.

"Al, Catalina." Mike ayağa kalktı ve bana sandalyesini uzattı. İtiraz etmeye başladım ama o dönüp çalıların yanındaki bir yığından başka bir sandalye kaptı. Su seviyesinin hemen üstündeki bodur ağaçların arasına yerleştirilmiş küçük, temiz bir kulübe fark ettim. Tüm plaj eşyalarını orada saklıyor olmalılar. Güzelmiş.

"Teşekkürler." Mark'ın ona bir bira uzatmasını ve Mike'ın kapağını cebine sokmasını izledim.

Etrafımdaki konuşmalara kulak kabarttım ve Amerika'da parayla büyümenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştım. Kilometrelerce uzanan, gecenin her saatinde yürüyebildiğiniz ve her an vurulabileceğiniz ya da tecavüze uğrayabileceğiniz korkusunu hissetmediğiniz mülklere sahip olmak ne kadar normal hissettirebilirdi.

Düşünceleri hızla kafamdan uzaklaştırdım ve şu ana odaklandım. Kontrol edebileceğim tek şey buydu.

"Yap şunu, Cat." Kyle beni ateş transımdan çıkardı. "Lütfen benimle edepsizce konuş bebeğim."

Kıkırdadım. Kyle İspanyolca konuşmama bayılırdı. Normalde en sevdiğim kitaplardan bölümler okurdum, ama bunun yerine içimden ne geliyorsa onu söyledim.

"La manera en que me miras hace que las mariposas de adentro aletear a la superficie y pelear para ser liberadas." Bana bakış şeklin, içimdeki kelebeklerin yüzeye doğru kanat çırpmasına ve serbest kalmak için savaşmasına neden oluyor.

Mark'ın beni dikkatle izleyen Mike'a baktığını fark ettim.

"Devam et," diye dramatik bir şekilde beni cesaretlendirdi Kyle, sanki benim aşk büyüme kapılmış gibiydi.

"Tu no conoces el miedo hasta que se palmeado a través de tu vida controlando tu próximo aliento." Bilmiyorsun

Hayatınıza ağ gibi örölüp bir sonraki nefesinizi kontrol edene kadar korku.

Mike'ın bana yaklaşmak istercesine kollarını kalçalarına yasladığını görmek için durakladım.

"Pero luego estás tú, tú entraste en mi vida y me hiciste sentir segura." Ama sonra sen geldin, hayatıma girdin ve beni güvende hissettirdin.

Herkes sessizdi ve ben derin bir nefes alıp başımı salladım.

"Yo te protegeré," diye fısıldadı Mike ve ben donakaldım.
Seni koruyacağım.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Mike

"Ne dedin sen?" Lizzy yanıma oturmak için yerini değiştirdi.

"Sadece bir şarkıdan bir mısra." Catalina sorusunu geçiştirdi ve dikkatini kız kardeşime vermeden önce bana hızlıca bir bakış attı.

Kyle, İspanyolcası onu mutlu etmiş gibi göğsünü tuttu. "Oh, Rs'lerini yuvarlamana bayılıyorum."

"Görünüşe göre senin kızın da bazı sırları var." Mark koluma onunkiyle vurdu.

"Hey." Lizzy elini benimkinin içine kaydırды. Bana dokunmasına o kadar alışmıştım ki, artık bunu düşünmüyordum bile. "Senin için bir dakikalığına çalabilir miyim?" Gruptan uzaklaşmamız için başıyla işaret etti.

"Ne oldu?" Tutuşunu kırdım ve ellerimi ceplerime soktum.

"Şey, meşgul olup olmadığını merak ediyordum. Bir randevuya ihtiyacım var."

"İşle ilgili bir şey çıkmadıkça olmaz. Neden?" Hâlâ bir parçam Lizzy'yle eski alışkanlıklarımı sürdürüyordu. Rahattı.

"Bir randevuya ihtiyacım var ve belki beni götürmek istersin diye düşündüm." Sarı saçlarını omzundan savurdu ve

Bana gerçekten ihtiyacı olduğunda bana baktığı gibi bakıyordu. Çocukluğumuzdan beri ona aşkıttım, bu yüzden kendimi hiç düşünmeden kabul ederken buldum.

"Tabii. Detayları mesaj at."

"Yaşasın! Teşekkür ederim!" Eğildi ve yanağımdan öptü.

Tarihi takvimime eklemek için telefonumu çıkardığımda Mark bana tuhaf tuhaf baktı.

"Bu da neydi şimdi?" Endişeli görünüyordu.

"Lizzy'nin yardımına ihtiyacı var."

"Tabii ki öyle." Birasına doğru kıs kıs güldü.

Telefonumun ekranında bir şey belirdiğinde onu görmezden geldim.

Crawford: Eke bakınız

Bağlantıyı açtım ve YouTube'a yönlendirildim ve başlık US Army Black Ops olarak çıktı. Video, Martina ve Luna ile sahilde koşarken birinin bizi görevimiz sırasında izlemesiyle başladı.

Midem bulandı ve terin tenime yayıldığını hissettim. Herkesin güvenliği için kartele karşı yüzsüz kalmamız inanılmaz derecede zorunluydu, videonun Elena'nın ailesine sahip olduğumuzu kanıtlamasından bahsetmiyorum bile.

"Kahretsin!" Hiç düşünmeden küfrettim. Mark bir anda yanımdaydı ve telefonu elimden kaptı ve ikimiz de gruptan uzaklaştık.

"Arayın." Nöbet tutarken bana telefonunu uzattı ve ben de aradım.

"Logan," diye cevapladı Cole.

"Cole, videoyu gördün mü?"

"Hayır."

"Mark." Başımı salladım, o da bana el salladı. "Bağlantı az önce gerçekleşti."

"Gecem boka mı sardı?"

"Bok, görmek üzere olduğun şeyi tarif etmiyor."

Tekrar konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu. Tek duyabildiğim, kameralı gizli aletin yanından hızla geçerken botlarımızın çıkardığı sestti. "Frank'i aramam gerekiyor. Benden haber alana kadar herkes sıkı dursun."

Hat kesildi.

"Yani?" Mark telefonunu geri aldı. "Sıkı duruyoruz."

"Kahretsin," diye homurdandı, "Mia kıcıma tekmeyi basacak."

"Asla olmaz!" Charlotte bağırdı ve biz de gruba dönüp baktık. Herkes gülüyordu. "Tamam, tamam." Kollarını salladı. "Lizzy, git!"

Mark omzuma bir tokat attı. "En azından buradayız ve bir çamur çukurunda oturmuyoruz. Hadi biraz eğlenelim."

"Umm," diye düşünerek gözlerini kapadı Lizzy, "bir iş partisine hiç komando gitmemiştim." İçkisini yavaşça kaldırdı, Catalina da öyle yaptı.

"Senin sıran, Cat!" Charlotte yönlendirdi.

"Daha önce hiç silah kullanmadım." İçkisinden bir yudum alırken bana seksi bir kaş kaldırdı.

İlginç.

"Ne tür?" Sırıttım. "Kimber yarı otomatik." "Bu ciddi bir silah."

"Öyle." Öne doğru eğildi, kollarından birini çenesinin altına sıkıştırdı ve diğeri yaklaşmamı işaret etti, ben de onun hareketini taklit ettim. "O zaman asıl soru kimin daha iyi nişancı olduğu."

"Ha!" Mark omzuma vurdu, belli ki çok eğlenmişti.

Kıvrılmış dudaklarım, Mark'ın yardımı olmadan poker suratımı kırdı ve alevlerin arasından gözlerimi kısarak ona baktım. "Bir atış poligonuna gitmeliyiz."

"Yani," diye arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne attı, "herkesin önünde aşağılanmak istiyorsan, öyle olsun."

"Hayır," herkes alkışlayınca başımı salladım, "sen ve ben."

Ve böylece, randevumu aldım.

"Mike." Lizzy kolumu çekti ama o çekene kadar Catalina'nın bakışlarını bırakmadım.

"İşte bu," diye telefonunu çıkardı Mark, "Mia ve Savannah'nın bunu duyması gerek."

Gecenin geri kalanı bir bulanıklık içinde geçti. Arada bir Catalina bana doğru gizlice bakıyordu ve ben de ona gülümseyerek karşılık veriyordum. Her seferinde.

"Keith'le konuşmamı bitirirken Catalina arkamdan yaklaştı ve "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Belki." Masaya yaslandım ve meşalelerin ışığının onun bal rengi tenini nasıl parlattığının keyfini çıkardım. Ona doğru eğilip o ısıltıyı öpmeyi çok istiyordum.

"Bu şişe kapakları da neyin nesi?" "Ha?"

Bir adım öne çıktı ve cebime dokundu. "İçimden bir ses onları saklamak için en iyi yerin burası olmadığını söylüyor."

"Neden?"

"Mark'tan bira almadan önce üç kez elini cebine soktun."

Çantasını omzundan aldım ve yanıma koydum. Gitmesi fikri hiç hoşuma gitmemişti. "Demek beni izliyordun." Sesim biraz ukala çıkmıştı ama öyle olmaya çalışmıyordum.

"Belki." Ona seslendiğimde burnunu oynattı. Oldukça şirindi. "Ee?"

"Kontrolü severim." Ona güldüğümünden daha çok kendime güldüm. Blackstone ekibinin hepsinde aynı sorun vardı. Hayatımızdaki çoğu şey kontrolümüz dışında olduğu için, ne şekilde olursa olsun kontrole ihtiyacımız vardı. "Hepimizin var. Kapaklar beni kontrol altında tutuyor. Sınırımı biliyorum ve onu aşmaktan hoşlanmıyorum."

"Bunu sevdim." Yanımdaki masaya oturmak için hareket etti ve berrak yaz gökyüzüne baktı. "İspanyolca biliyor musun?"

"İstiyorum."

"Keşke bunu bilseydim," diye mırıldandı kıkırdayarak. "Söylediğimde ciddiye aldım."

"Mike," diye başını eğdi, "beni tanıımıyorsun ve bana öyle geliyor ki yeterince koruyorsun."

Önünde durmak için hareket ettim ve kollarım bacaklarının yanındaki masaya inerek onu içine hapsetti. "Haklısın, seni tanı mıyorum ama tanımak istiyorum."

Bir an beni inceledi ve ben de onun hindistancevizi ve göl suyundan gelen cennet kokusunu içime çekmek için zaman ayırdım. Ağzımın tenindeki görüntüsü ve bana sarılmış elleri damarlarımda bir dalgalanma yarattı.

"Biz çok farklı dünyalardan geliyoruz Mike," diye fısıldadı üzüntüyle. "Bir arada var olabileceğini bilmediğim dünyalardan."

"O zaman kendimizinkini yaratalım ve ne olacağını görelim," diye meydan okudum, ona bir çıkış yolu bırakmadan.

"Mike."

"Catalina." Eğildim ve nazikçe yanağına bir öpücük kondurdum. Şaşkınlıkla bana döndü, ben de konuşurken dudaklarımın aralanmasına izin verdim. "Sana evlenme teklif etmiyorum." Burnumla kulağını dürttüm. "Sadece bana bir şans vermeni istiyorum."

Boynumun kıvrımına döndü ve yumuşak bir nefesle tenimi okşadı. "Deneyeceğim."

Catalina'da beni ona çeken şeyin ne olduğundan emin değildim ama bunu çözmeye kararlıyım.

"Öp beni," diye fısıldadı ve ben de kıkırdadım, çünkü bu ona karşı elimdeki tek cephaneydi.

"Benimle çık."

Dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi ve gözleri ilgiyle parladı. "Bu Salı izinliyim."

Mutlu bir iç çekişle başparmağımın ucuyla alt dudağına dokundum. "Seni beşte alırım."

"Pis oynuyorsun." Kıkırdadı.

"Hiçbir fikrin yok."

Eğildi ve beni aşağı çekmek için gömleğimi çekti. "Oyun başlasın, Bay Irons."

Masadan kalktı, çantasını aldı ve uzaklaşırken bana göz kırptı.

Lanet olsun.

O gece zar zor uyudum. Akşam karanlığı anormal derecede gürültülüydü, çünkü bu gece nöbetçi olmadığımız haberi hızla yayıldı, bu yüzden yeni acemiler parti yaptı. Onları suçlamadım. Bir tür emir olmadan stres atmamıza pek sık izin verilmiyordu.

Evdeki en büyük odalardan biri benimkiydi. Keith bunun iki numara olmanın avantajlarından biri olduğunu söylemişti ama açıkçası ben çok büyük olduğum için odamın da öyle olması gerektiğini düşünmüştüm. Umurumda değildi. Eşyalarımı koyabileceğim bir yer ve düşünmek için sessiz bir yerdi. Katedral tavanın kenarlarında çelik plakalar vardı ve duvarlardan sarkan rustik lambalar odaya bir kale havası veriyordu ve kafamda Thor'a aitmiş gibi görünüyordu. Bu hoşuma gitmişti. Yatağımın hemen önündeki taş şöminenin üzerinde yetmiş inçlik bir televizyon asılıydı. Güzeldi ama çok kullanacağım bir şey değildi. Harika bir odaydı ama yine de benimmiş gibi hissettirmiyordu.

Blackstone'un erkekleri aşkı buluyordu, bazıları yeni, bazıları da eski aşkları yeniden alevlendiriyordu. Bir de John ve ben vardık, Blackstone'un son iki bekarı.

Yıllardır aşıktım ve Lizzy'nin beni sürekli reddetmesi beni çok yıpratmıştı. Bir gün beni gerçekten göreceğine inanmıştım ama şimdi.. aklım Catalina'ya gitti. Artık her şey farklıydı. Yeni biri ışığa adım atmış ve içimde uykuda olan bir şeyi yakmıştı. Bunun bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini bilmiyordum ama denemek istediğimden emindim.

Kolumu başımın altına sokarak tavandaki vantilatöre baktım ve aklımın Catalina'nın melek dövmesinde gezinmesine izin verdim. Onunla ilgili bir şey hafızamı kurcalıyordu. Daha önce gördüğüme yemin edebilirdim.

Dilimin altındaki teninin anısı yüzeye çıktığında bacaklarım huzursuzlaştı. Elbisesini yırtıp içine dalmamak için içimde her şey vardı ama bunu yapmak istiyordum.

Onunla geçirdiğiniz anın tadını çıkarın. Catalina, etrafında döndüğünüz ve yudumladığınız, duyularınıza nüfuz ettikçe tadını takdir ettiğiniz pürüzsüz bir viski gibiydi.

Telefonum çaldı ve şarjdan çıkardım.

Keith: Uyuyamadım, adamları içeri attım, güvertede içki içiyorum. Bana katılır mısın?

Mike: Evet.

Keith'in her zaman Blackstone'un bir parçası olmaması beni rahatsız ediyordu çünkü Frank onu Dusk'ın yönetici tarafında çalıştırıyordu. Bunun geçici olduğunu biliyorduk, bu yüzden birlikte takılma fırsatı bulduğumuzda bunu değerlendirdik. Bir sonraki görevimizde bize katılacağını duyduğuma memnun oldum. O yokken aynı hava yoktu.

Şortumu giydim, tişörtümü çıkarmadım ve dışarıda ona katıldım. Dusk, bir göle bakması ve ormanın derinliklerinde yer alması bakımından bana Shadows'u hatırlatıyordu. Etrafımız Montana dağlarıyla çevrili olmasa da, yine de evi andırıyordu. Ev biraz daha büyük olmasa da aynı büyüklükteydi ve kapalı bir havuzu ve dev bir spor salonu vardı. Tek fark, aynı aile hissine sahip olmamasıydı. Zaman bunu geliştirecekti ama Keith ve ben kendimizi sık sık evimizi anarken buluyorduk.

Ana kata çıktığımda mesanem bana bağırdı. Tuvalete koştum, fermuarımı indirdim ve ne kadar iyi hissettirdiğine inledim ...

"Siktir!" Sıçradım ve çişimi duvara doğru fırlattım.

"İzlemeyi seviyorum," diye cıvıldadı küçük pelüş Furby canavarı, gözleri önümde gezinirken.

"Lopez!" I gürlledi, ve a Kükreme .

kahkaha evin her tarafına yayılmış.

"Yemin ederim." Gözlerimi kapattım ve sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. Keşke Olivia oyuncağının ne için kullanıldığını bilseydi.

Sik kafalı tarafım devreye girince gülümsedim. Lanet yarattığı kaptığım gibi aceleyle odasına çıktım, düğmeyi basılı tuttum ve "Bir set daha ne?" diye kaydettim. Eline bir dikiş iğnesi tutuşturdum ve çekmecesine, prezervatiflerinin yanına koydum. Birkaç tanesini kucağına ve ayaklarına yaydım.

Aceleyle merdivenlerden indim ve Crawford'un hâlâ güldüğünü gördüm. "Banyoda bir karmaşa var."

Yüzü düştü ve paspası almaya giderken inledi. Ona temizlik yaptırmak çok aptalca bir şeydi ama bir kuralı görmezden gelip takımımızın başını belaya soktuğu için bu hafta sürtük görevindeydi.

Derin bir nefes alarak Mark'ı kafasından vurma isteğimi bastırdım, ama bunun ona sadece beni elde ettiği tatmini vereceğini biliyordum, bu yüzden bunun yerine sakın davranacaktım.

"Selam." Mark bana el salladı ve Mia ile yaptığı telefon görüşmesine geri döndü. Onu özlediğini biliyordum ve ikizler oldukça ele avuca sığmazdı.

"Lexi bu gece Shadows'a gitti." Keith bana bir içki uzattı. "O ve B bir hafta boyunca orada kalacaklar."

"Eğlenceli olmalı." Oturdum ve ayaklarımı yanmayan ateş çukurunun üzerine uzattım.

"Olivia'ya acıyorum." Güldü ama gitmelerinden nefret ettiğini biliyordum. Küçük Brandon babasının yanından neredeyse hiç ayrılmıyordu ve Keith buna bayılıyordu.

"O bir Logan. Yakında onları da sıraya sokacaktır," dedim ve güldüm.

Mark görüşmesini sonlandırdı ve hepimiz sessizce oturup bu gece bir YouTube sansasyonu olduğumuz gerçeğini düşündük. Şimdiden 1,2 milyon izlenme olmuştu ve her saat artıyordu. Neyse ki yağmur savaş boyalarımızı bozdu, bu yüzden yüzlerimiz bulanıktı. Martina'yı sırtımda taşıırken dövmelerimden birinin görünmesinden endişe ediyordum. Kimse söylemedi ama bir dahaki sefere sınırı geçtiğimde bunun beni daha fazla hedef haline getireceğini biliyorduk.

Mark masadan içkisini aldı ve pipeti ağzına götürmeye başladı. Ona baktım ve başımı salladım ama o bir kukla gibi plastiği ağzına götürmeye çalışıyordu.

Hiçbir erkek alkollü bir içecek içerken pipet kullanmamalıdır. Asla.

"Geçen gece barda elinde dudak nemlendiricisiyle görmeliydin onu." Keith Mark'ın omzuna vurdu. "Dudak nemlendiricisini avuçladı ve dairesel hareketlerle defalarca ovalamaya başladı."

"Ne?" Keith'i kızdırdığı için mutlu bir şekilde sırıttı. "Nemlendirmeyi severim."

"Seninle yapamam." Bir elimi kaldırdım ve kahkahalarımı bastırmak için bir anlığına gözlerimi kapattım. Mark'a bir santim bile versen, bir mil koşardı.

Keith'in telefonu yandı ve hepimiz ona baktık, Cole'un bize hazırlanıp gitmemizi söyleme ihtimaline karşı midemiz sıkıştı. Evde kalmamız konusunda anlaşmış olsak da işler her an değişebilirdi. Elena ortaya çıkabilir ve dakikalar ölümle yaşam arasındaki farkı yaratabilirdi.

El değmemiş içkimi yere bıraktım ve Keith her neyse onu okurken ayağa kalktım.

"Ne oluyor be?" Telefonunu masaya fırlattı ve sanki bir şey onu sokmuş gibi gözlerini kapattı. "Hasta olacağım!"

Mark telefonu kaptı ve beni şaşırtarak gülmeye başladı. Sadece küçük bir kahkaha değil, gözyaşlarına neden olan tam bir yuhalama.

"Ne?" İki adama da baktım, tamamen kaybolmuştum. Mark telefonu bana fırlattı. Ne okuduğumu anlamam için ona bakmam yaklaşık bir dakika sürdü.

Nan'den pis bir mesaj.

Sana Noel için aldığım dar beyaz pantolonu giy. Beni hep ıslak hissettiriyor. Sıcak.

Lanet olsun! Bunların ana hatları arzulanan bir şey.

Keith aniden telefonunu geri aldı ve onu aradı. Ağzını açmak üzere olan Mark'ı işaret etti.

"Tek bir yorum yaparsan seni yumruklarım Lopez. Bu davranışı ele almak zorunda olmam yeterince kötü."

Mark dudaklarını birbirine bastırdı ve oraya gitmemek için tüm iradesini kullanmış gibi bana baktı.

Oh, bu harikaydı.

"Cidden, Nan!" Mark ve ben gülmekten yerlere yığılırken Keith bağırdı. "Bana bağırma. Sen bir-" Durakladı ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Hayır, o şeyleri kime gönderdiğini ve kim olduğunu kontrol etmelisin-" Yine sözü kesildi, bu da durumu daha da iyi hale getirdi. Yetişkin bir adamın yetmiş küsur yaşındaki bir büyükanne tarafından tartaklanmasını görmek gibisi yoktu.

"'Nemli' kelimesini kullandı." Mark hıçkırarak güldü. "Kahretsin, Savannah buna bayılacak!"

Neyse ki bu sayede gecemiz tersine döndü ve sabahın erken saatlerine kadar güldük, nemli kelimesinin sarhoşluğuyla. Gülmek gerçekten de hayatta kalmamızın anahtarıydı.

Park yerine girdim, her zamanki yerimi aldım ve elimde çantamla dışarı çıktım. Kapının zili çaldı ve Tom bana başıyla onay verdi.

"Günaydın, Irons."

"Günaydın, Tom." Tezgâhın üzerine üç cephane kutusu koydum. "Bugün nasılsın?"

"Aslında çok eğlendim." "Öyle mi?

Nasıl yani?"

"Mavi Su az önce yedi askerden oluşan bir ekip bıraktı ve onlara bir ödöl verildi." Catalina'yı grubun ortasında gördüğüm pencereyi işaret etti.

Dışarıdaki duvarda bir sinek olmak istedim, çünkü hepsine formları hakkında bok verdiğinden emindim.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanıyorum."

"O bir gezi. Buraya gelen normal ayak takımından kesinlikle güzel bir değişiklik." Yorumunu bana doğrultarak güldü.

"Anlaştık." Kıkırdadım.

Bu doğruydı. Burası çoğunlukla askeri bir poligondur ve pek fazla yerel halk gelmezdi. Mountain Ridge Atış Poligonu çoğumuzun atış yapmaya gittiği yerdur. Tom'un açtığı jet motorları ve su makineleri vardı, böylece farklı unsurlarda çalışma pratiğı yapabiliyorduk. Asla çok hazırlıklı olamazdınız.

Faturayı imzalayıp el sallayarak onu yolcu ettim ve çakıl taşlarına çıkıp köşeyi dönerken güneşin sıcaklığı yüzüme vurdu.

Tanrım.

Catalina asker botları, siyah jean şortu ve kamuflajlı atletikle bankın yanında duruyordu. Saçları rüzgârda savruluyordu. Bir askerin ıslak rüyası gibiydi. İki adam onun dikkatini çekmeye çalışıyordu ve o da onlara karşılık veriyordu. Erkeklerin arasına gerçekten iyi uyum sağlıyordu. Ufacık tefecik bir şey olmasına rağmen kendini koruyabiliyordu.

Beni fark ettiğinde, havacı gözlüklerini öne doğru çekti ve gülümsemesini seksi bir sırıtışa dönüştürmeden önce muhteşem gözlerini önümde gezdirdi. Üzerimde tam tersi bir kıyafet vardı; siyah tişört ve kamuflaj pantolon, atışa gittiğim zamanki normal kıyafetim.

Çantamı omzuma atarak ona doğru yöneldim ve ağır bir şekilde ayaklarının dibine bıraktım.

"Günaydın, asker." Adamlar yaklaşırken o da bana gülümsedi. "Kıçına tekmeyi yemeye hazır mısınız?"

Elimde olmadan bakışlarımı göğüslerine indirdim ve işaretimi gördüm. Makyajla kapatmaya çalışmadığı için memnun olmuştum.

Akbabaların onun benimle olduğunu bilmesini istiyordum ama alfa eğilimlerimi şimdilik dizginledim.

"Hey," diye başını salladı, "buraya bak, Irons."

Dudaklarımı yaladım ve uslu durmaya çalıştım ama kafamın ve ereksiyonumun çok farklı fikirleri vardı.

"Özür dilerim, Mendez. Görüyorum ki bazı arkadaşlar edinmişsiniz." "Edindim." Omuz silkti. "Onlara birkaç şey de öğrettim."

"Öyle." İçlerinden biri güldü ve arkadaşına dirsek attı.

"Mesela Smith," diye adamı işaret etti, "her ateş ettiğinde irkiliyor, bu yüzden sola çekiyor."

"Ohhh." Diğer çocuklar şakacı bir şekilde omzuna vurdular. "Elim kötü," dedi, bir bahane uydurmaya çalışarak.

"Bakalım elinde ne varmış." Onları görmezden geldim ve silahımı çekip şarjörünü doldurmaya başladım.

Benim pozisyon almamı bekledi ve ben pozisyon aldığımda bankta sıraya girdi.

"Hazır mısın?" Rüzgârın hızına uyum sağladığımda bir kez sordum. "Evet."

Pop! Pop! Pop!

Ortaya vurdum ve o da vurdu, benim için tam bir şok oldu. "Tekrar." Gözümü hizaya getirirken başımı salladım.

Pop! Pop! Pop!

Yine ikimiz de hedefi on ikiden vurduk.

Kahretsin, bu çok seksi!

Omzumun üzerinden bizi izleyen adamlara baktım ve hepsi ayrılarak talimlerine geri döndüler.

"Tüfeği öndeki elinizle omzunuza doğru çekin." Yapmaya çalıştı ama zorlandı. "İşte." Ayağa kalktım ve ona göstermeye gittim ve kışının bir kısmının şortundan dışarı sarktığını gördüm.

Beni öldürüyor.

Nereye gittiğimi görmek için omzunun üzerinden baktı.
"Sorun mu var?"

Nefesimi tuttum ve başımı salladım. Bundan daha güçlüydüm. Bunu başarabilirdim.

Ellerimi kullanarak onu kendime doğru çektim ve bacaklarını biraz daha açması için hafifçe vurdum. "Silahı bu şekilde tut. Vücudumu onunkinin etrafına sardım ve mümkün olduğunca çok yerine dokunmaya çalıştım. Elimi karnına koyduğumda kıpırdandı. "Göbeğini sıkı tut."

"Tamam," diye neredeyse inliyordu ve bu benim ereksiyonumun tam kalbine isabet etti.

"Nefes al." Bunu yapmasını bekledim. "Nefes ver, tetikteki gevşekliği almaya başla." Durakladım ve saymaya başladım.
"Bir, iki, üç."

Pop! Pop! Pop!

Tam on ikiden vurdu.

"Mükemmel."

"Benden şüphe mi ettin, Irons?" Güldü ve ben de silahı elinden çekip şarjörünü çıkardım. "Ne yapıyorsun?"

"Seni yerime götürmek istiyorum."

Çantamı kaptım ve aval aval bakan adamlardan uzaklaşabilmek için elini tuttum. Bir tepeden aşağı inip çalılarının arasından geçerek ona uzun mesafeli atışlar için kullanılan gizli kulübeyi gösterdim. Küçük kapıyı geri çektim ve ona ilerlemesini işaret ettim. Küçük kulübenin içine girdiğimizde, iki kişinin ayakta durması ya da uzanıp ateş etmesi için yeterli alan vardı.

"Düşünme yerime hoş geldiniz." Çantamı yere bıraktım ve üç yüz altmış metre ötedeki hedefe gözlerini kısarak bakmasını izledim.

"Buna vurabilir misin?" Üzerinde yattığımız minderi parmaklamak için eğildi.

"Yapabilirim."

Beni inceledi. "Bu oldukça etkileyici."

"Sen de öylesin." Elimi uzatıp ona dokunmamak için kollarımı kavuşturdum.

"Babam bana küçükken nasıl ateş edileceğini öğretti. Nasıl yapılacağını bilmenin bilmemekten daha iyi olduğunu söyledi." "Haklıydı."

"Mmm," diye kabul etti düşüncelere dalmışken.

"Daha önce birine silah doğrultmak zorunda kaldın mı?" Hikayesinde paylaştığından çok daha fazlası varmış gibi hissettim.

"Yaptım."

"Tetiği sen mi çektin?"

"Ben yaptım." Kolunu ovuşturdu. "Bu kaçırdığım ilk ve son seferdi."

"Sonra ne oldu?"

İç çekerek saçlarını yüzünden geriye savurmadan önce bana hızlıca bir bakış attı. "Hiç özledin mi?"

"Hayır."

"Bir kere bile mi?" Biraz daha yaklaştı ve ben de kollarımı indirdim.

"Hayır."

"Hiç dikkatin dağılıp hedefini kaçırmaz mısın?" Ben nefes nefese gözlerimi kapatırken o kollarını göğsümden omuzlarıma doğru kaydırdı. "Aklın hiç kirli bir düşünceye ya da duyguya kaymıyor mu?"

"Elimde bir silah varken olmaz."

Başını çapkınca eğdi. "Şimdi de kötü bir şey mi düşünüyorsun?"

Başımı salladım, o da sırtarak eğildi ve dudaklarımın üzerinde gezindi.

"Göster bana."

Ellerimi beline doladım ve şortunun altından görünen poposuna kadar indirdim. Onu havaya kaldırıp masanın üzerine koymadan önce iyice sıktım.

Gömleğini kancaladım, aşağı çektim ve göğsünü açtım. Meme uçlarıyla oynadım ve yüzünün pembeleşmesini izledim. En dolgun göğüslere sahipti.

okşadım. Aynı şeyi diğer göğsüne de yaptım, böylece her iki meme ucu da büzülmüş ve uyanıktı. Sert çıkıntıları yaladım ve biraz emdim. Elleri sırtımdaydı ve tırnaklarını tenimde gezdiriyordu.

Boynunu öptüm ve fısıldadım, "O şortla tam bir baş belasısın." Çenesine kadar öptüm. "Sana baktıkları için oradaki adamların boğazını yumruklamak istedim."

"Oldukça korumacısın."

Arkama yaslandım ve yüzünü kavrayıp ona doğru eğilmeden önce gözlerini inceledim. "Sen..." Durakladım. "Beni korumacı yapıyorsun. Seninle ilgili bir şey içimdeki tüm alfa genlerini harekete geçiriyor ve sen yakınımıdayken hepsi birden ortaya çıkıyor."

"Nedenmiş o?" Ellerini göğsümde gezdirdi, benim ona dokunduğum kadar o da bana dokunmak istiyordu.

"Bilmiyorum." Gözlerimi kıstım ve cevabı onun çikolata gözlerinde bulmaya çalıştım. "Hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

"Şey," eli avuçlarımdan öne doğru düştü, "hoşuma gitti."

İçimde bir şeyler değişti, sanki kendim olmak için yeşil ışık yanıyordu.

"Catalina," çenesini kaldırdım, "senden gerçekten hoşlanıyorum, bunu bil, tamam mı?"

"Ben de senden hoşlanıyorum Mike," elleri kollarımı okşadı ve tekrar yukarı kaldırdı, "yapmamamız gerekse bile."

Ona ne demek istediğini sormaya başladığımda başını kaldırdı.

"Biliyor musun, rıhtımın altındayken bana bir söz vermiştin."

"Öyle mi?" Geçmişini düşünmeye çalıştım ama tek hatırlayabildiğim kollarımda ne kadar iyi hissettiği idi.

"Banner?" Sırıttı.

Doğru.

"Büyük, korkutucu bir çocuktum ve kimse benimle oynamazdı. Annem bana Banner derdi, tıpkı Hulk Bruce Banner gibi, cüssemin iyilik için kullanılabileceğini göstermek için. Korkunç değildim, cüssem bir hediyeydi ve yeterince çalışırsam ben de bir süper kahraman olabilirdim."

"Ah." Ses tonunda acıma yoktu, daha çok bir ebeveynin bu kadar nazik olabilmesine şaşırmış gibiydi.

"Bana bu çirkin trol bebeklerden alırdı ve onlarla birlikte oynardık."

"Trol bebekler mi?" Sırıttı. "O yüzden mi bunu yaptırdın?" Kolumu kaldırdı ve parmağını trol dövmesinin üzerinde gezdirdi.

"Evet. Bana günüm ne kadar kötü geçerse geçsin arkadaşlarımla her zaman yanımda olacağını söyledi." Anılardan bir gülümsemenin kaçmasına izin verdim. "Bana bir gün insanları bulacağıma söz verdi. Orduya katılmak yaptığım en iyi şeydi."

"Böyle bir anneye sahip olduğun için çok şanslısın." İfadesi karşısında içimi bir hüznün kaplamadan edemedim ama o bunu çabucak geçiştirdi. "Çocuklar onları biliyor mu?"

"Sadece bir tane, ama o bir kasa yani..." "Troller hala sizde mi?"

"Belki."

Öpmek için yaklaştı. "Bana bir ara gösterir misin?"

"Belki."

"Onları görmek isterim."

Ona daha çok gösteriş için baktım ve düşünüyordum gibi dudaklarımı birbirine bastırdım, aslında sadece kıvrınmasını izlemek hoşuma gidiyordu. "Bu mezara götürmen gereken bir sır."

Hafifçe güldü. "Rahatlıkla sır tutabildiğimi söyleyebilirim." Parmaklarını saçlarımla arasında gezdirdi. "Ordudayken nasıl böyle saçların, kirli sakalın ve dövmelerle dolu bir vücudun olabiliyor? Bunun büyük bir yasak olduğunu sanıyordum."

Bunu daha önce de sormuştu ama daha iyi bir cevap aradığını biliyordum.

"Katıldığımda sadece birkaç tane vardı ve şimdi aktif görevde değilim. Özel kuvvetler birimindeyim ve bazen gizli görevdeyim, bu yüzden farklı görünmek zorundayım." Bu cevaptan tatmin olmuş gibi başını salladı. Elleri dolaşmaya devam etti. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Biliyorum. Meraklı olmaya çalışmıyorum. Sadece seni merak ediyorum." Mutlu bir şekilde iç geçirdi ve beni bu kadar rahatlatmasına bayıldım. Lizzy'ye yaptığım gibi çabalamama gerek kalmamıştı. Catalina beni olduğum gibi görüyordu ve bu yeterince iyiydi. Bu ferahlatıcı olmanın da ötesindeydi. "Yani," dedi arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakarak, "beni düşünme noktasına mı getirdin?"

"Bazen kafamı boşaltmaya ihtiyacım oluyor ve bunu burada yapıyorum."

"Hiç buraya bir kız geldi mi?" "Hayır."

"Yani bu senin için bir ilk."

"Evet, öyle."

Bu cevap da hoşuna gitmiş gibi sırtıttı, sonra beni iterek ateş etmek için uzandığım yere oturdu. "Burada mı yatıyorsun?" Başımı salladım. "Böyle mi?" Minderin üzerinde kıpırdandı ve kollarını başının üzerine koyarak yayıldı. Tekrar başımı salladım ve üzerine atlama dürtümü durdurmak için topuklarımı yere gömdüm. "Bana bir söz verir misin?" Şimdi tekrar yerine oturmuş olan göğüsleri neredeyse gömleğinden dışarı taşacaktı. "Bir dahaki sefere burada tek başına ve ateş etmeye hazır olduğunda beni böyle, altında düşün." Şeytani bir şekilde sırtıttı.

Eğildim, bükülmüş dizlerini kavradım ve onu kendime çektim. Ağırlığımla onu ezmeye dikkat ederek üzerine çıktım ve saçlarını yüzünden geriye doğru okşadım. Bacakları yukarı kalktı ve belime dolandı.

"Buna söz verebilirim."

Sonraki bir saati çekim yaparak geçirdik. Ortak noktamızın bu olması ve ikimizin de düşünmek için sessizliği sevmesi çok hoşuma gitti.

Birkaç kez saçlarını önünden savurdu ve nefesimi tutmak zorunda kaldım çünkü parfümü beni çılgına çevirdi. Kıyafetinin hayal gücüne hiçbir şey bırakmaması da yardımcı olmadı.

İkimiz de acıkmıştık, bu yüzden poligondan ayrıldık ve ona kamyonetime binmesi için yardım ettim. Taco kamyonunu gördüğümüzde çok acıkmıştık. Bana daha önce burada hiç yemek yemediğini söylemişti, bu yüzden durmak

zorundaydık.

"Bunu dene." Bir ısırık alabilmesi için bir taco uzattım.

"Aman Tanrım, bu çok iyi." Dudaklarını yaladı ve ben de üzerimdeki etkisinden kurtuldum. Lizzy'yi bu kadar kolay unutabileceğimi hiç düşünmemiştim ve bu çok güzeldi.

Mark'tan gelen mesajı görmek için telefonumu çıkardım.

North Rock pozisyonunu alıyor.

"Kim o?" diye sordu pipetinin arkasından. Ani ruh hali değişikliğimi fark etmiş olmalıydı.

"Mark."

"Her şey yolunda mı?" Sadece sorduğunu biliyordum ama asla geçilemeyecek bir çizgiyle flört ettiğim gerçeğini yüzüme çarptı. Belki de araştırılmalıydı. Bu düşüncüyü kovdum, bu fikirden nefret ediyordum ama arka planda sinir bozucu bir kene gibi oyalanıyordu.

"Evet," başka tarafa baktım, "işle ilgili şeyler."

"Yakın zamanda gidiyor musun?" Sesi yumuşadı.

"Beş dakika içinde çıkabilirim." Omuz silktim.

"Mark, Keith ve Cole'un hepsinin bir sevgilisi var, değil mi?" Başımı salladım ve paketimi çöpe attım. "Bu nasıl oldu? Yani, eğer tüm detayları bilemiyorsak, bu işi nasıl yürütüyorlar? Nerede yaşıyorlar?"

Sertçe yutkundum ve konuşmayı bitirmek için doğru şeyi söylemeye çalıştım.

"Şans," diye yalan söyledim. Savannah hakkında bunu söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama sohbeti kapatmam gerekiyordu.

"Şans, ha?" Son taco'sunu da bitirdi. "Lanet olsun, o zaman sıçtık."

Şaka yaptığını biliyordum ama yine de beni rahatsız etti. Kamyonetime kadar onunla yürümeden önce bitirmesini bekledim.

"Mike?" diye fısıldadı yolcu koltuğundan. Hava karanlıktı, bu yüzden vücut dilini okuyamadım. "Seni üzme riskini göze alarak bir şey sorabilir miyim?"

Ensemde terler boşandı. İşte buradaydı, her zaman aklımın bir köşesinde duran o korkunç konuşma.

hayatımın yan çizgisi. Ellerimi direksiyonun üzerinde kaydurdım ve derin bir nefes alarak beklemeye başladım. "Tamam."

"Belki de bunu yapmamalıyız." Beni daha iyi görebilmek için koltuğunda döndü. "Burada dramatik olmaya çalışmıyorum. Gerçekçi olmaya çalışıyorum. Yolumuza çıkabilecek şeyler var. Konuşamayacağımız şeyler olduğunu bile bile bir ilişkiye dalmaya gerçekten hazır mısınız?"

Elini uzattım, parmaklarını öptüm ve elini bacağıma koydum. Kelimeler aklıma gelmiyordu. Neden ne söyleyeceğini bilen o adam olamıyordum? İşleri berbat etmeyeceğini bildiğim hiçbir kelime bulamıyordum. Sessizliğimin onu huzursuz ettiğini söyleyebilirdim ama araba sürerken başka bir şey söylemedi. Ben hala ne söyleyeceğimi düşünürken onun evine vardık. Dışarı çıktım ve onun için kapıyı açtım.

"Bugünkü eğlence için teşekkür ederim. Şimdiye kadarki en iyi randevumuzdu." Uzaklaşmaya başlarken kolumu sıktı, ama elini tutup geriye doğru çektim ve hızlı bir hareketle onu kalçalarından tutup kamyonetimin kaputuna oturttum.

"Buna ihtiyacım var." İki elim de saçlarına gitti ve aşağıya inip dudaklarını yakalarken onu sabit tuttum. Kolları boynuma dolandı ve dili benimkiyle dans etti. Beklediğim gibi tadı harikaydı ve dudakları ipek gibi yumuşaktı. Omurgası yumuşadı ve vücudumda şekillendi, göğsümde bir heyecan titreşimi gönderirken sıcaklık her yerimi yaladı. Parmaklarım kalçasından yukarı doğru süzülüp onu kendime daha sıkı çektiğimde dudaklarından küçük bir haz fışkırdı.

Umarım komşulara iyi bir gösteri yapmıyorduk çünkü bu andan kopmak üzere değildim. Bacakları büküldü ve botunun topuğu kalçama girdi. Sevgimizi alenen göstermemizden rahatsız olmadığı belliydi ve bunun şu anda onu rahatsız etmemesi de hoşuma gitmişti.

Yine de içeri girmeliyiz.

Boynumun dibine masaj yapmaya başladı ve yüzeye çıkmaya çalışan tüm mantıklı düşünceleri yok ederek daha derin öptü.

Onun tadı ve parfümü arasında, tüm hislerim aklımı terk etti. Ne zaman istersem onu şişeleyip içmek istiyordum. Doğru türde bir uyuşturucuya bağımlı bir keştim, hala tehlikeliydim ama kalp ağrısına değerdı.

Kendimi toparlamak için kendimi zorladım. Elimden gelen tüm çabayı gösterdim ve geri çekildim. Alnımı onunkine yasladım, beynimin devreye girmesi için kendime bir saniye verdim, ama ortaya çıkan tek şey çıplak gerçektı.

"Senin yanında centilmen olmak zor, Cat."

"Eğer bir centilmen böyle öpüşüyorsa, ben yanlış türden erkeklerle çıkıyorum demektir." Şakacı bir şekilde sırttı. "Tamam." Elleri göğsüme indi ve beni yavaşça geriye doğru itti, böylece aşağı atlayabildi. Kendine zarar vermediğinden emin olmak için koluna girdim. "Bayan Irons'ın yaptığı onca sıkı çalışmanın üzerinde kötü bir etki bırakmak istemem."

Eğildi ve dudaklarıma uzun, nazık bir öpücük kondurdu. "Bugün için teşekkür ederim Mike. Gerçekten eğlenceliydi ve buna çok ihtiyacımız vardı."

"Bunu duyduğuma sevindim. O zaman sorun yok, değil mi?"

Dudaklarını yaladı, sonra düşünüyormuş gibi sert bir çizgi halinde bastırdı. "Sadece..." Durakladı ve dudağının kenarını ısırdı. "Sadece söylediklerimi düşün, ben de düşüneneğim. İkimizin de hayatında diğerini üzebilecek kısımlar var."

Çok şey ima etti ama sanki paylaşmaya çalışıyormuş ama yapamıyormuş ya da yapmıyormuş gibi hep kendini durdurdu. Kırmızı bayrağı gördüm ama görmezden geldim çünkü bunu istiyordum, hayır, buna ihtiyacım vardı. Önümde muhteşem bir kadın vardı ve ben her şeyi istiyordum.

Kollarımı kavuşturdum ve yine de sordum. "Ne gibi?"

"Mark'ın mesajı ne diyordu?"

Sinirli bir yüz ifadesi takındım. Ona karşı dürüst olamadım.

"Aynen öyle." Eğilip yanağımdan öptü ve elini bir saniyeliğine koluma koydu. "İyi geceler, Mike."

"İyi geceler, Catalina."

Kamyonetim kükreyerek hareket etti ve sessiz caddeye çıktım, henüz yalnız kalmaya hazır değildim. Kırmızı ışıkta başım döndü. İkimizin de sırları olmasından nefret ediyordum ama ona karşı hissettiklerimin derinliğı karşısında şok olmuştum. Lizzy için hissettiklerim bunlar değildi, yakınından bile geçmiyordu. Bunun gerçek olabileceğini fark ettim. Catalina gerçekten aradığım kişi olabilirdi. Lanet olsun. Bunu berbat edemezdim.

Biraz uykuya ihtiyacım vardı.

Başımın yanında çalan telefonumla uyandım. Hemen baktım ve cevap vermedim. Durup tekrar çalmaya başladığında, vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Günaydın." Boğazımı temizlemek için öksürdüm.

"Sabah erken olduğı anlamına gelir. Saat öğleden sonra bir ve sen öğle yemeğı randevumuza geç kaldın."

Gözlerimi ovuşturdum ve dün geceki olayları hatırlamaya çalıştım ama o yoktu. İkimiz de efsanevi bir hafızam olduğunu biliyorduk, ama klasik Charlotte bana çelme takmayı severdi.

"Saçmalık."

"Meh, yataktan kalk ve benimle buluş. Seninle Cat hakkında konuşmak istiyorum."

Doğruldu ve battaniyeleri bir kenara attım.

"Ha," diye kendini beğenmiş bir şekilde kıkırdadı. "Bu dikkatini çekti, değil mi?"

"Nerede ve ne zaman?"

"Brew, yirmi dakika."

"Otuz dakika içinde orada olurum."

"İşte bu yüzden yirmi dedim." Telefonu kapatmadan önce daha sert güldü.

Telefonumu yatağın üzerine attım ve aceleyle duşa girdim. Çok geçmeden kapıdan çıktım.

Brew'e yirmi dakikanın altında bir sürede vardığımda sırtışıım gözlerini devirmesine neden oldu. Geç kalmaktan nefret ederdim ve genellikle geç kalmadığım için gurur duyardım. Brew'da öğle yemeği telaşı vardı ve Catalina'nın çalışıp çalışmadığını görmek için etrafa bakındım.

"Dışarıda üstünü değiştiriyor." Charlotte ayağıyla bir koltuğu itti ve ben de oturdum. "Gazoz tabancası sızıntı yapmaya karar verdi ve kızı sırlıklam etti. Küfürlü kelimelerin İspanyolca'da bu kadar güzel duyulabileceğini bilmiyordum." Dinlenme odasının kapısına doğru eğlenerek sırttı. "Sinirlendiği zaman Latin yanını ortaya çıkarıyor. Burada bu kadar iyi çalışmasına şaşmamalı. Kimseden bir bok almıyor."

"Tamam." Menüü ondan aldım ve ne istediğime karar vermeye başladım. "Neden buradayım?"

"Birbirimize karşı her zaman son derece açık olduk, değil mi?"

"Um-hm. Burger mi yoksa tavuklu sandviç mi istiyorum? Açım ama açlıktan ölmüyorum. Bizde..."

"Sanırım John'a aşık oldum."

Başımı kaldırdım ve yüzüm kaşlarımı çatı.

"Pardon?"

"Ne istediğine karar verdin mi?" Kollarını kavuşturdu. "İşin içine yemek girince beni görmezden geliyorsun. Tanrım, tıpkı Mark gibisin!"

"Birincisi, küfür etme. İkincisi, John senin için çok yaşlı ve üçüncüsü, evet, açığız, sipariş verebilmemiz için ne söylemen gerekiyorsa söyle."

Gözlerini devirdi. Aynı anda iki şey yapabilmemden nefret ediyordu ama boş verdi. "Peki, her neyse." Devam etmeden önce Sprite'ını yavaşça yudumladı. "Cat'ten ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi?" Kuşkuyla bir kaşımı kaldırdım.

"Bak Mike, onu sekiz aydır tanıyorum ve iş dışında da onunla epey vakit geçirdim. Kyle büyük ihtimalle onu daha iyi tanıyacaktır çünkü..."

"Konuya bağlı kal, Char." Esnedim. Kız kardeşimi çok severdim ama hikâye anlatıcılığında arzulanan bir şey yoktu.

"Blah!" Kollarını havada salladı, bana ve kendine kızgındı. "Ne zaman özel hayatını sorsam ya da geçmişiyile ilgili bir şey söylesem susuyor."

"Yani, boktan bir geçmişiy var. Mark'a bakın." Mark ailemize Keith'in yanında ikinci bir oğul gibi kabul edilmişti. Mia'yla tanıştığından beri geçmişiy ve bunun üstesinden nasıl gelmeye çalıştığı konusunda oldukça açık sözlü davranıyordu.

"Hayır." Elini benimkinin üzerine kapattı. "Mark'ın, şimdi çok şükür ölmüş olan annesinin neden olduğu çocuk istismarı yüzünden TSSB'si var. Catalina'da da şu anda onu etkileyen bir şey var. İçimde kötü bir his var Mike. Gerçekten cehennemi yaşıyor."

Tanımadığım bir garson önüme bir su koyarken arkama yaslandım. Ona teşekkür ederek gülümsedim.

"Teşekkürler, Judy. Bu kardeşim Mike. Judy yeni."

Hafifçe korkmuş görünüyordu ve neredeyse taşıdığı çatal bıçak takımını düşürüyordu.

Cüsseme rağmen onu yemeyeceğimi göstermek için gülümsedim ve o kaçmadan önce siparişimi verdim. Buna alışmıştım.

Tekrar kız kardeşime döndüm. "Peki sana açılmazsa bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü izliyorum, dinliyorum ve hatta belki biraz burnumu sokuyorum."

"Char!" Kızmış gibi davrandım ama elini kaldırdı.

"Göründüğü kadar kötü değil, ağabey." Elini indirdi. Ses. "Onu telefonda biriyle konuşurken duydum. Yarı İngilizce yarı İspanyolca konuşuyordu, Javier adında bir adam ve babasından ne kadar nefret ettiği hakkında bir şeyler söylüyordu."

"Merhaba!" Catalina gevşek bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmadan önce ikimize de baktı. Odadaki havayı hissedebildiğinden emindim. "Böldüğüm için özür dilerim, ama sonunda kurudum ve yapışkanlarımdan kurtuldum," diye güldü bana bakarken, "ve Char'ın Cuma günkü ilk toplantı için notları bitirdiğimi bilmesini istedim." Charlotte'a döndü. "Ben

"Her şeyin doğru görünüp görünmediğini görmek için gözlerinizi kullanabilir miyim acaba?"

"Cat," dedi Charlotte hafifçe gülerek, "ödev notları dün sana verildi. Bunu bitirmek için ne zaman vaktin oldu?"

"Tahminimce," dedi Kyle kız kardeşimin yanındaki sandalyeye kayarak, "dün gece eve gitmedi."

"Kyle." Cat başını salladı. Dün geceki randevumuzla ilgili bir şey olmadığını söyleyebilirdim.

"Cat," Charlotte onun eline uzandı, "seni korkutup eve gitmemeni sağlamasına izin veremezsin. Biliyorsun, yeterince başım döndü-"

"Kim?" Sözünü kestim. Catalina kadar tatlı birini kimin korkutabileceğini bilmek istiyordum.

"Hiç kimse." Hepimizi ters ters bakarak susturmaya çalıştı.

"Bir gece Mike seni eve bıraksın, tüm sorunların çözülecek." Kyle omuz silkti. "Görünüşe göre hiçbir şey yapmıyorum."

"Belki de senin erkekleri itmek yerine çektiğini bildiği içindir." Charlotte onun omzuna çarptı.

"Sorun gömleğim, değil mi?" diye şaka yaptı. "Yoksa onları güvensiz yapan uzun kirpiklerim mi?"

"Biraz A sütunundan, biraz da B sütunundan." Charlotte, Catalina'ya bakmadan önce onu yatıştırmak için kolunu omuzlarına doladı. "Elbette bakacağım ama toplantı 1 Ağustos'a kadar değil, biliyorsun değil mi? Üç hafta var."

"Biliyorum, ama önce hazırlanmam gereken çok iş var." Char'ın omzuna sıcak bir şekilde dokundu. "Teşekkürler." Arka cebindeki telefonu çaldığında yerinden sıçradı. Döndü ve hemen cevap verdi. "Alo? Javier?" Charlotte, tam da yemek geldiği sırada derdini anlatmak istercesine bana baktı.

İspanyolca'ya geçti ve ben de mekanın gürültüsünden dinlemeye çalıştım ama pek bir şey yakalayamadım, sadece "Eğer sensen lütfen bir şey söyle. İyi olduğunu gösterecek herhangi bir şey."

Telefonu indirip omuzlarını düzeltmeden önce eli alına gitti.

"Her şey yolunda mı, Cat?" Charlotte hamburgerine daldı ama bunun ilgisiz görünmek için olduğunu biliyordum.

"Evet," der gibi başını salladı, "sadece bir telefon bekliyordum."

"Bir erkek mi?" Kaşlarını oynattı. Catalina'nın bakışları bana yöneldi ve yüzünde endişeli bir ifadenin belirdiğini gördüm. Sanki sıkışmış gibi görünüyordu.

"Sayılır. Kardeşim bir süredir kayıp."

Char bana baktı ve ağzından bir parça hamburger düştü.

"Bana söylemeliydin," diye ağzımdan kaçırdım, arkadaşlığımızı tamamen unutarak.

"Önemli bir şey değil. Sadece endişeliyim, hepsi bu." Başka bir gülümsemeye zorladı. "Daha önce de oldu. Eminim arayacaktır."

"Yardıma ihtiyacın olursa birkaç telefon görüşmesi yapabilirim," diyerek onu rahatlattım.

"Hayır," diye hızla sözümü kesti, "seni bununla rahatsız etmek istemem."

"Catalina?" diye seslendi bir müşteri ve boş bira bardağını işaret etti. "Bir tane daha alabilir miyim?"

"Elbette." Yardım etmek için koştu, Kyle da hemen arkasından bira istedi.

"Vay canına." Char hamburgerini bir yudum suyla bastırdı ve yağlı parmakları ışıktan parladı. "Daha önce hiç böyle açılmamıştı."

Mark: Geri gel. Cole'un bize ihtiyacı

var. Mike: Yolda.

"Üzgünüm Char, gitmem gerek." Ayağa kalktım ve küçük kız kardeşime sırtırken masaya birkaç yirmilik attım. "Ciddi misin?" Etrafındaki yemek artıklarını işaret ettim. "Bir de neden bekâr olduğunu merak ediyorsun."

"Bekâr olduğumu kim söyledi?" Göz kırptı, ben de hatırladım ve birini öldürmek istedim.

"Annemi arıyorum." Parmağımla onu işaret ettim. Eğildim ve başını öptüm, yemek olmayan tek yerini. Gitmek için dönmeden hemen önce arkamı döndüm ve "O çok yaşlı ama seni seviyorum kızım" dedim.

"Nasıl yapamazsın?" Charlotte arkamdan seslendi. "Hamburger için teşekkürler."

Omzumun üzerinden el salladım ve Catalina'yla göz göze geldim. Barın yanında duruyordu. Bana küçük bir el salladı ve ben de ona büyüleyici gülümsemelerimden birini attım. O an için yapabileceğim tek şey buydu ama göğsünün hafifçe kalkmasından işe yaradığını anlamıştım. Annem her zaman cazibeli olduğumu söylerdi ama şimdiye kadar bunu bilerek hiç kullanmamıştım. Telefonumu elime aldım, sonra bir omzumu kulağıma doğru kaldırdım ve yüzümü buruşturarak ona baktım. Başını salladı ve bana zayıf bir gülümseme verdi.

Bununla birlikte, ayrıldım.

Evin önüne geldim ve havanın kapalı olduğunu hissedebiliyordum. Crawford beni kapıda karşıladı ve Cole bizi bu şekilde her çağırdığında yaptığı gibi bana baktı.

"Ne oldu?"

"Dışarı çağırıldınız."

ALTINCI BÖLÜM

Catalina

Parmaklarım masanın üzerinde gezinirken eğildim ve şarap kadehlerinin yerlerine tam olarak oturduğundan emin olmak için göz gezdirdim. Şirketin kadın kıyafetleri ve makyaj malzemeleri için sadece bir reklam yeri açıldı. O kadar. Yani iş Brent, Tina ve bana kalmıştı ve bu sunum her şey demektir. Linda liderliği üstlenecekti ve ben de ona yardımcı olacaktım, ancak tüm bu sunum benim eserimdi.

"Hazır mısınız?" Linda kapıyı arkasından kapattı ve mat siyah kemerli beyaz ince çizgili elbiseme gülümsedi. "Bu," diye işaret etti, "muhteşem."

"Teşekkürler." Bir şişe şarabın mantarını patlattım.

"Sormalı mıyım?" Şarap şişelerinin sırasını işaret etti.

"Sorabilirsin." Onun arkasını görebilmek için başımı yana eğdim,

"ama misafirimiz var."

Linda cooed olarak Nicole Miller düştü içine
adım ile Şirketinin pazarlama müdürü.

"O başka bir şey, değil mi?" Bunu s e s s i z c e ,
dudaklarını zorlukla oynatarak söyledi.

"Kesinlikle öyle," diye nefes aldım ve ben de Nicole Miller'ın aşk büyüüne kapıldım.

"Tamam," diye gülümsedi bana, "işte başlıyoruz."

On bir kişilik Miller ekibi geldi ve hazırladığım sergiye hayran kaldılar. Bütün sabah uğraşmışım ve Bayan Miller'ın kişisel beğenilerini temel almışım.

"Bayan Mendez, bir dakika bekler misiniz?" Pazarlama müdürü dikkatimi çekti. Yeni reklam filmi ve billboard reklamları için fikrimi sunduğum hemen sonraydı. Odadaki herkes sessizleşti ve ben de elimdeki kâğıtları yere bırakıp ona dostça bir gülümseme verdim. "Kesinlikle Nicole hakkında araştırma yapmışsın." Patronuna doğru zarif bir el salladı. "Keşfettiklerini bizimle paylaşmanı memnuniyetle karşılıyorum." Düşüncelerimi toparlamak için durakladım ve tüm gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

"Memnuniyetle."

Yaklaştım ve masanın başına oturdum. Bu cesur ve cüretkâr bir hareketti ama amacım bu dünyada rahat olduğumu göstermekti.

"Bayan Miller," dedim kibarca, "Time Dergisi geçen yıl sizin ana akımdan uzaklaşıp daha sokak şıklığına yönelmek istediğinizi yazmıştı. Daha keskin ve ileriye dönük şeyler istemişsiniz." Nicole Miller bana gülümsedi ve devam etmem için başını salladı. "En sevdiğin çikolatanın New York'taki küçük bir dükkândan geldiğini de öğrendim." Cennetin küçük damlalarını ona göstermek için kutuyu yavaşça açtım. Bir tanesine uzanıp ağzına atarken gözleri parladı. "Ve," uzandım ve okuyabilmesi için etiketi çevirdim, "en sevdiğin şarap 2011 St. Michelle Merlot, en sevdiğin çünkü kocan evlenme teklif ettiğinde elinde olan şıseydi."

Şıseyi dikkatlice eğip bardağa küçük bir miktar döktüğümde gözleri parladı. Linda etkilendiğini göstermek için başını salladı ve sırtıttı.

Pazarlama müdürü konuşmaya başladı ama Nicole onu durdurmak için elini kaldırdı.

"Bayan Mendez, çok etkilendim. Pek çok kişi böyle bir araştırma yapmak için zaman ayırmazdı. Kararımı bildirmek üzere sizinle temasa geçeceğim. Ama şimdilik," diyerek şıseyi elimden aldı.

ve bir kadeh daha doldurup bana uzattı, "harika anılarla dolu bir şarabı kutluyoruz." İkimiz de birer yudum almadan önce onun kadehi benimkine dokundu.

Sunum bittiğinde ellerim donmuştu. Char, moral desteği için Kyle'la birlikte arkadaydı.

"Vay canına, Cat, bu inanılmazdı! Nicole Miller hakkında bu kadar çok şey bildiğini kim bilebilirdi! Pazarlama direktörü sorular sorduğunda birkaç kez nefesimizi tuttuk. Neyse ki işinizi ne kadar ciddiye aldığınızı biliyoruz, ama bir sürü araştırma yapmış olmalısınız."

Yüzümde bir gülümseme belirdi ve gururumu biraz olsun bastırdım. Bugün gerçekten çok iyiydim. Bayan Miller hakkında gerçekleri öğrenmek için şehir merkezindeki butiğin sahibini öğle yemeğine çıkarmam da yardımcı oldu. İyi arkadaş oldukları ortaya çıktı. Birini bir arkadaşın gözünden tanımak gibisi yoktu. Nicole'un şarabı sevdiğini öğrendim. Bazen kişisel bir şeyden bir tutam almak çok işe yarardı.

"Hadi, hafta sonumuz bizi bekliyor!" Charlotte beni konferans salonundan çıkardı.

"Bekle, Catalina." Linda bizi masamda durdurdu. "Bu etkileyiciydi." Omzunun üzerinden, dinlemiyormuş gibi davranmaya çalışan Brent ve Tina'ya baktı. "Daha da etkileyici olan Nicole'ü kazanmış olmanızdı." Kaşları birbirine çarptı. "Şarabı nereden biliyordun?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Üniversitedeki oda arkadaşının en iyi arkadaşının şehir merkezinde bir dükkânı varmış ve biraz Moscato içtikten sonra anlatacak bazı hikâyeleri olduğu ortaya çıktı."

Linda'nın kaşları havalandı. "Sanırım gözümü senden ayırmamam gerekecek. Aferin." Dönüp uzaklaştı ama diğerlerinin yanında durdu. "Çıta yükseldi."

Sessiz bir heyecan çığlığı atarken Charlotte'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Koluna girip çantamı aldım ve hızla dışarı çıktık.

Evime dönerken yol boyunca kol kola girip sohbet ettik. Kafam çok iyiydi. Ne yazık ki, durma noktasına geldik.

Jeff merdivenlerden inip kapıma giden yolu kapattı.

"İçeri gelersen yüzündeki gülümsemeyi kalıcı hale getirebilirim."

Gözlerimi devirdim ama o bir adım daha yaklaştı. "Jeff, dur."

"Hadi, bebeğim." Eli omzuma dokundu ve titremek istedim.

"İlgilenmiyor." Charlotte onun elini itti. "Hiç ilgilenmedi ve hiç ilgilenmeyecek. Onun bir erkek arkadaşı var, seni sürünen."

"Köpeğini evcilleştir," dedi Jeff ve bana kıs kıs güldü.

"Ne dedin sen?" Charlotte yüzüne vurmak istedi ama onu kendimden uzaklaştırdım ve içeri girdik. Jeff pisliğin tekiydi ama aynı zamanda ev sahibimdi ve hafta sonundan döndüğümüzde eşyalarımın ön basamakta durmasını istemiyordum.

"Onun hakkında bir şeyler yapmalısın, Cat. Gerçekten ürkütücü biri." Yatağıma oturdu ve ayaklarını havaya kaldırdı. "Bir delikten bakıyor, bir perdenin arkasında duruyor gibi ürkütücü."

"Sana katılıyorum Charlotte, ama ne yapabilirim ki?" Çantamı hazırlamaya başlamadan önce ona bir su attım.

"Kardeşimin onu yola getirmesi gerekiyor."

"Bunun gerçekleşmesi için kardeşinizin gerçekten de etrafta olması gerekir."

Yüzü endişelenmiş gibi buruştu. "Onun gelip gitmesini çok mu fazla buluyorsun?"

"Mike'ı en son üç hafta önce seninle öğle yemeğinde görmüştüm."

"Sana mesaj atmadıysa, atamayacağı içindir. Umarım bunu biliyorsundur." Onu savunmasına bayıldım.

Doğrusu, Mike bazen mesaj atmadığını ya da arayamadığını söylemişti ama üç hafta çok uzun bir süreydi, özellikle de sadece bir kez gerçek bir randevumuz olmuşken. "Biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, sorun değil."

Ayağa kalktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bekle, kardeşimden hoşlanmıyor musun?"

Kot pantolonumu katladım ve kazağımın altına soktum.

"Cat?" Gözlerinin yüzümde bir delik açtığını hissedebiliyordum. "Evet, biliyorum."

"Harika," dedi gülümseyerek.

"Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bana sırtını dönme riskini göze alarak, sadece biraz mutlu olduğunu görmek istiyorum ve Mike'ın sana bunu verebileceğini biliyorum."

"Ben mutluyum." Sesimdeki yalanı ben bile duyabiliyordum. "Yüzeysel mutluluk değil, mutlu-mutlu."

Bu konuşma artık hoşuma gitmiyordu, bu yüzden döndüm ve saçaklarında çiviler olan yırtık bir atleti elime aldım. "Evet?"

"Kesinlikle." Konuyu kapattı ve ben de sunumumun etkisinin geçmesine izin verdim. Yola çıkmamız gerekiyordu. Bristol'e giden dört buçuk saatlik yol tam da kafamı boşaltmak ve bugün olanları gerçekten sindirmek için ihtiyacım olan şeydi.

Silver Fox Kulübeleri Bristol Motor Speedway'e sadece on beş dakika uzaklıktaydı ve oldukça etkileyiciydi. Ortada küçük bir göl ve ateş çukurunu çevreleyen bir at nalı içinde yedi küçük kulübe vardı. Devasa ağaçlar sıcak yaz günleri için mahremiyet ve gölge sağlıyordu.

Geç olmuştu ama beşimiz de heyecanlıydık. Kyle, Chris ve Lizzy arkada sıkışmışlardı ve bir şekilde şansım yaver gitti ve öne bindim. Kyle bana Lizzy ve onun ilgi odağı olma ihtiyacı hakkında birkaç kızgın bakış fırlattı ve benim tek yaptığım gülümsemek oldu. Aramızdaki arkadaşlığı çok seviyordum.

Eşyalarımızı yerleştirdikten ve içeceklerimizi hazırladıktan sonra göle indik ve bir ateş yaktık.

"Neyi seviyorum biliyor musunuz?" Kyle bize sırttı ve bir sopayla ateşi dürttü. "Tatilde bile Irons'ların evindeymişiz gibi vakit geçiriyoruz."

"Neyi sevdiğimizi biliyoruz." Özür dilemeden omuz silktim. "O yüzden gittiğimiz her yerde sevdiğimiz şeyleri yapıyoruz." Telefonuyla konuşan Charlotte'a döndüm. "İyi misin?"

"Evet." Birdenbire bana gülümsedi. "Burada neyimiz varmış?"

Sörf şortu giymiş bir grup adamın ellerinde soğutucularla bize doğru geldiğini görmek için döndüm. Komik olan şey ise hepsinin parlak turuncu güneş gözlükleri takmış olmasıydı.

Çok mu eşleşti?

"Kim onlar?"

"Taze et," diye tısladı Lizzy, daha fazla göğüs dekoltesi vermek için atletini aşağı çekerken.

İşe yaramadı.

"Hanımlar!" Soğutucuyu tutan adam bize kocaman bir gülümseme verdi. "Altı ve yedi numaralı kamaralardayız."

"Bir ve ikideydik," diye ağzından kaçırdı Lizzy. "Hafta sonu için mi?"

"Evet."

Önce Charlotte'a sonra bana baktı. "Şanslıyız."

Lizzy ayağa kalktı ve birkaç adım önümde durdu. Diğer adamın kız arkadaşlarından birini süzen Kyle'a gözlerimi devirerek baktım. Her iki takımla da oynamayı severdi. Buna "Kararsız" diyordu.

"Ben Lizzy."

"Jason." Diğerlerini tanıştırdı, ama telefonum bir mesaj uyarısı verdi ve ben de onu çektim.

Javier: Orada mısınız?

Heyecan damarlarımda patladı ve bir gülümseme kaşlarımı çattı. Zihnim bir yanıt yazmak için çabaladı.

Catalina: Öyleyim. Neredesin? Az önce beni arayan sen miydin?

Catalina?

Catalina: Evet, bendim.

Javier: Göbek adın ne?

Durakladım ve başımı salladım çünkü yine aşırı paranoyak olmaya başlamıştı. Şimdi başının ne tür bir belada olduğunu merak ediyordum. O benim ağabeyim olabilirdi ama ben her zaman daha akıllı ve bilge olanın ben olduğumu düşünmüştümdür. Eğer başı beladaysa, umarım babamızın bundan haberi olmamıştır.

Catalina: Sierra.

Güzel.

Bir süre bekledim ve sonra tekrar yazdım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Catalina: İyi misin? Neredesin? Javier:

Seni görmem gerek, neredesin?

Catalina: Dışarıdayım, Pazar gecesine kadar evde olmayacağım. Anahtar normalde olduğu yerde, üçüncü saksının altında. Eve gelirdim ama daha yeni geldik.

Javier: Sorun yok, sadece kalacak bir yere

ihtiyacım var. Catalina: Bu sefer ne

kadar kötü?

Cevap vermeden önce bir duraksama oldu.

Kötü. Ama sana doğru geliyorum, şu an gerçekten aileye ihtiyacım var. Sağ ol Cat, özür dilerim.

Şu anda ne yaptığı umurumda değildi. Sadece kardeşimden haber aldığım için rahatlamıştım.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı ve yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Telefonumu koltuğa bıraktım ve adımlarımda bir sıçramayla ayağa kalktım.

"N'aber?" Charlotte bana sırttı. Ruh halimdeki değişikliği hissetmiş olmalıydı. "Kardeşim sana mesaj mı attı?"

"Mike neden ona mesaj atsın ki?" Lizzy araya girdi ve araştıran gözlerle bana baktı.

Kahretsin, burada olduğunu unutmuşum.

"Hayır." Lizzy'yi görmezden geldim ve çocukların duymaması için sesimi alçalttım. "Kardeşimden haber aldım. O iyi ve bu gece benim evime geliyor."

"Gerçekten mi?" Kollarını bana doladı. "Çok sevindim."

Yeni çocuklar parti yapmak istiyordu ama benim artık rahatlamaya ihtiyacım vardı, bu yüzden erkenden iyi geceler dileyip yatağımın yolunu tuttum. Uzun zamandır ilk kez başımı yastığa koyup derin ve huzurlu bir uykuya dalabildim.

"Ciddi misin?" Char ertesi sabah kıyafetimi gördüğünde tostunu tükürdü. "O tokayı nereden buldun?"

Tostunun diğer yarısını çalıp kendime bir fincan kahve koyarken sırttım. "Bu benim ilk yarışım değil." Cam kapıdaki yansımamı yakaladım. Beyaz Chucks ayakkabılarım ve yırtık jean şortum beyaz tişörtümle iyi görünüyordu. Ortadaki dört rakamı bana bakıyordu. Jack Daniel's kemer tokam, tişörtümün altından görünen göbek deliğimin hemen altında duruyordu.

"Çok tatlı görünüyorsun." Kyle yorgun gözlerini ovuşturdu. Saatini kontrol ederken o da bana katıldı. "Gitmeliyiz, yoksa

Bayan..." Sözüünü kesti ve ben de fincanımın üstünden ona baktım.

"Kim?" Yutkundum.

"Davet ettiğim bir kız."

"Başka bir Facebook arkadaşı değil mi?" İnledim. Kişisel sayfasından insanlarla çıkmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Omuz silkti ve hepimiz dışarı çıktık. Lizzy sonunda bize katılmaya karar verdiğinde, piste doğru yola çıktık.

Tabii ki, yer doluydu ve park etmek sonsuza kadar sürdü, ancak kapılardan geçtikten sonra hepimiz rahatladık ve bira kamyonuna çarptık.

"Vay canına." Korkulukların üzerinden altımızdaki piste doğru eğildim. "Vay be kızım, iyi yer kapmışsın."

"Bazı aile dostlarının avantajları." Charlotte omuz silkti.

"Mm." Şoförümü gördüm ve ne kadar yakın olduğunu görünce sııttım. Gözlerimi kapattım ve asfalt ve duman kokusunun tadını çıkarmak için derin bir nefes aldım. Amerika'ya geldiğimde NASCAR'a kafayı takmıştım. Adrenalin salgılamama yardımcı olacak hızlı ve kalp çarpıntısı yaratan bir şeye ihtiyacım vardı. Hayatım nihayet olumlu bir yöne doğru salınmaya başlamıştı, ancak altımdan çekilip alınma korkusu her zaman oradaydı.

"Dur," diye tısladım kendi kendime. Bugün kafamın içinde buna ihtiyacım yoktu.

Yanımda birinin sıcaklığını hissettim. Renkli bir kol çevresel görüşümün içine kaydı ve göğsümde bir hafiflik dalgalandı. "Şoförünüz kim?"

Heyecanımı hemen belli etmek istemediğim için gözlerimi pistten ayırmadım. Sessiz kalmakla ilgili bir sorunu yoktu. Ben de sakın kalabilirdim. "Kevin Harvick."

"Hmm." Sesi midemin tam ortasına vuran bir cesaretle doluydu.

"Sen mi?"

"Harvick."

Ben konuşana kadar uzun bir süre geçti. "Bir süredir yoktun."

"Evet."

"İyi misin?"

Mike yüzünü bana döndü, gözleri şapkasının gölgesindeydi. "Artık öyleyim."

Dudağımın içini ısırdım ve düşündüm. "Oradayken hiç yalnız kaldığın oluyor mu?"

"Neredeyse hiç."

YEDİNCİ BÖLÜM

Mike

Botlarım sıırıslıklamdı, yüzüm çamur içindeydi ve kıyafetlerim çimento gibiydi. Ekip, kartelle birlikte eğitim gören bir grup genç çocuğa rastlamıştı. Gözden uzak kalmak için çevreye uyum sağlamamız gerekiyordu, bu da bir saatten fazla bir süre boyunca çamurlu göle dalmak anlamına geliyordu. Öfkemi kontrol etmek için çok uğraştım. Yedi yaşındaki çocuklara nasıl ateş edileceğinin ve nasıl öldürüleceğinin öğretilmesi iğrenç bir şeydi.

"Bu bokun cildine nasıl faydası olacak?" Keith yanımda mırıldandı.

"Besinler gözeneklerinize sızar ve onları nemlendirmeye yardımcı olur," diye yanıtladı Mark ama hepimizin baktığını fark edince başını kaldırdı. "Ne? Mia bana her şeyi anlattı."

Birkaç saniye daha bakmaya devam ettim, sonra John'a ve yeni bir konuya döndüm. "Önümüzdeki hafta sonu Zirve'ye gidecek miyiz?"

Arkamdaki ağaçlar hareket edince John gerildi. Hepimiz silahlarımızı kaldırdık ve dalları taradık.

"Rahatlayın çocuklar." North Rock Takımından Beast, ekibiyle birlikte görüldüğünde kıkırdadı. "Sizinle burada tanışmak güzeldi çocuklar."

"Bok gibi görünüyorsun," diye homurdandı Greg ve ağır bir gümbürtüyle yere düştü. Her zaman sinirli bir ifade takınırdı ama bunun işini ciddiye almasından ve iyi bir asker olmasından kaynaklandığını biliyordum.

"Uzun bir gün oldu," diye homurdandım. "Şu tarafa doğru yaklaşık dört tık," diye batıyı işaret ettim. "Orada çocuklar antrenman yapıyor."

"Çok boktan." BT kıs kıs güldü. "Hepsi öyle."

"Evet." İşimiz ödüllendiriciydi ama gerçekten de kartelde açtığımız gedik birkaç saat sonra kapatılabiliyordu. Gerçek şu ki, öldürdüğümüz her on kartel adamına karşılık, bizi alt etmeye hazır elli kartel adamı daha vardı. Çocuklardan bahsetmiyorum bile. Kime güvenebileceğinizi asla bilemezsiniz. Bir an onlara bir parça şeker uzatırken, bir an sonra sizi göğsünüzden vuruyorlardı.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Şu an için içime atabileceğim bir şey değildi.

"Kız kardeşin de bu sabah öyle dedi." Danny Mark'a güldü. Zaten konuşmaya başlamışlardı. İkiisi birlikteyken hiç susmazlardı.

"Hey, dostum." Ryan North Rock'ın istihbaratçısıydı. Bir fıçı tohumun içindeki pirinç tanesini bile bulabilirdi. Bana elle çizilmiş bir harita içeren bir kağıt parçası uzattı. "Ne istediysen yaptım. Biraz zaman aldı ama izlemeye devam ettik ve sonunda onu bulduk. Ayrıntılar sonra, ama bir şey var, Elena konteynirdan alındığına göre, görünüşüne bakılırsa, artık bir güzel." Dişlerimi sıktım. Güzel olmasının yüksek bahisçiler için kullanılacağı anlamına geldiğini biliyordum. Omzunun üzerinden ekibine baktı. "Trigger size bu adresi vermekte haklıymış." Alanı ve kamera olarak kullandıkları şeyleri işaret etti. "Optik zoom'lu ciddi yüksek teknoloji ürünü şeyler." Kahretsin, Salvador'un evinde de bizim askeri sınıf kameralarımız vardı. "Ve sol taşağım üzerine bahse girerim ki şu anda orada, ama fotoğraflarını veri tabanına yükleyene kadar hiçbir şeyi doğrulayamam. Şu anda o bir yüzer gezer."

"Bu bir yön ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, dostum. Ailene

benden selam söyle."

"Yapacağım." Elini sıktım ve görev yerime geri döndüm.

"Logan hangi cehennemde?" Steve kapıdan içeri girdi.
Greg ile ağaclar.

"Bir telefon geldi," diye bağırdım. Onların tarafında bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Büyük bir davamız olduğunda ve Meksika'da çok fazla zaman geçiremediğimizde sık sık North Rock'ı kullanırdık. Biz bir sonraki hamlemizi hazırlarken onlar bizim gözümüz oluyordu. Her şey yerli yerine oturduktan sonra herhangi bir sürprizle karşılaşmayı göze alamazdık.

"Hey, çocuklar." North Rock'tan Mike'ın kulağında bir telefon vardı. "Bizi takip eden bir ekip tespit edildi." Cole'un da aynı yüz ifadesiyle bize katıldığını fark ettim. "Misafirimiz olmadan harekete geçmeliyiz."

Daha tek bir kelime bile konuşmadan ağacların arasına karıştık ve öğleden sonra güneşinin altında gözden kaybolduk. Altı saat sonra Amerikan topraklarına indik ve onun gülümsemesini göreceğim için heyecanla çantamı kaptım.

Bir esinti bana onun kokusunu getirdi ve bir kez daha onun cennet kokusu duyularımı boğdu ve beni hafızamdan geri çekti.

Kaşları birbirine çatıldı. "Burada olacağımı nereden biliyordun?"

Sırıttım. "Char."

"Ne?" Dudaklarında bir gülümseme belirdi ve uzanıp ona dokunma isteği yoğunlaştı.

"Babama planlarımı anlattım ve Char sizin burada olacağınızdan emin oldu."

"Ah." Yumuşak bir şekilde güldü. "Yani, bugün beni göreceğini biliyor muydun?"

"Neden babama söylediğimi düşünüyorsun?" Utanmazca sıırıttım.

Gülümsemesi biraz değişti. "Arayabilirdin."

"Aramak istedim," diye itiraf ettim hiç vakit kaybetmeden.

"Neden yapmadın?" Açık sözlü olması hoşuma gitmişti. Onunla nerede durduğumu bildiğim anlamına geliyordu.

Oyun yok, sadece gerçekler.

"Belki de cevaplayamayacağım sorular sorup beni yüzüstü bırakmandan korktum."

Dudakları birbirine yapıştı ve ne söyleyeceğini düşündüğünü hissettim. "Bu haksız bir varsayım."

"Sanırım öyle, evet." Muhtemelen bu konuda haklıydı.

Tekrar piste baktı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Eğer benden hoşlanıyorsan Mike, olaylara nasıl tepki vereceğime karar vermeden önce beni tanımaya çalış." Bana doğru baktı. "Düşündüğünden çok daha fazlasıyla başa çıkabilirim."

Parmaklıkların üzerinden geriye yaslandım ve onun duruşuna katıldım. "Mesele yapıp yapamayacağın değil Catalina, mesele ne kadar yapabileceğin."

Ağzı aralandı ve bakışları dudaklarıma kaydı. Birbirimizin etrafında yarattığımız çekim gücü neredeyse ezici bir hal almıştı.

"Demirler, hazır mısın?" John, Catalina'ya bakarken omzuma bir tokat attı. "Oh," elini uzattı, "sen Catalina olmalısın. Ben de John."

Gözleri parladı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Öyleyim." Onun elini sıktı ama hemen bana baktı.

"Hakkınızda çok şey duydum."

"Öyle mi?" Kaşı kalktı. "Peki, ne zaman yalnız kalacağız da tüm bildiklerini dinleyeceğim?" Güldü ve koluma uzandı, temas ettiği anda mıknatıslarımızın birbirine kaynaştığını hissettim. Kolum onun sırtına dolandı ve kolumu kalçasına yasladım.

"Bu geceye ne dersin?" John bana göz kırptı.

"Anlaştık." Başını salladı. "Peki, birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" "Ordudan," diye cevap verdik hep bir ağızdan.

"İyi prova yaptınız çocuklar."

"Buna alışırsın." John omuz silkti. "İkimiz de aynı birimdeyiz, bu da seyahat ettiğimiz ve birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz anlamına geliyor."

"Şanslısın." Konuşurken bana doğru eğildiğini fark ettim. Catalina ilginç bir kadındı. Bana karşı olan hislerini arkadaşlarıma ve bana karşı açık açık söylemesi hoşuma gidiyordu.

Aile. Utanmıyordu; beni ben olduğum için seviyordu. Lizzy'den bunu hiç görmemiştim. Yeni birinin gelip de hiç düşünmediğiniz birinin kusurlarını size göstermesi tuhaftı.

"Mike?" diye seslendi tanıdık bir ses. "Nasılsın?"

Catalina kimin konuştuğunu görmek için başını salladığında gözleri irileşti. "Hey, Kevin." El salladım. "İyiyim, teşekkürler."

Catalina gömleğimi kavradı ve iki büklüm oldu. Patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Güldüm ve elini kendi elimle kapattım. "Hey, seni kız arkadaşım Catalina ile tanıştırmak istiyorum. Büyük bir hayranımdır."

Kevin gülümsedi. "Hey!" Sonra sırtıttı ve arabasını işaret etti. "Neden aşağı gelmiyorsun Catalina, sana bir tur attırayım."

Kevin bizi alması için asistanını çağırırken, "Beni 'hey' derken yakaladın," diye güldü.

"Aşağıda görüşürüz çocuklar." El salladı.

"Tamam!" Bana öyle bir heyecanla baktı ki, heyecanının bir kısmının içime sızdığını hissettim. "Kız arkadaş, ha?"

"Düşünce alanıma yayıldığımızda o çizgiyi aştığımızı düşünüyorum."

Güldü ve kaşlarını şakacı bir şekilde kaldırdı. "Touché. Tamam, ama cidden, Kevin'i tanıyor musun?"

"Evet, babası babamın arkadaşıdır ve ben büyürken Kevin'in ailesi Kaliforniya'dan ziyarete gelirdi." Yürümesini işaret ettim ve onu merdivenlerden inip Kevin'in asistanı Danny Blue ile tanıştığımız piste kadar takip ettim.

"Hey, Mike." Elimi sıktı ve bize birkaç kart uzattı. "Sen Catalina olmalısın."

"Öyleyim."

Danny hızlı bir tur attı ve beni şok eden bir şekilde Catalina, Kevin'in geçmişi hakkında bazı bilgiler verdi. Yapmacık değildi. Pek çok kadının önemseydiği dedikodulardan ziyade sporla ilgili gerçekleri biliyordu. Geri çekildim

Bu anı yaşamasına izin vermek için. Onun eğlenmesini izlemeye hiç itirazım yoktu. Hareketleri inanılmaz derecede zarifti ve soru sorduğunda net bir şekilde konuşuyordu. Catalina son derece eğitimliydi ve kendine güveni tamdı, bu da benimki de dahil olmak üzere pek çok kişinin dikkatini çekiyordu.

Pit ekibine ulaşır ulaşmaz, adamlar onun yanına akın etmeye başladılar ve yakıt hattından geçmesine yardım etmek için birbirlerini ezdiler.

"Bu aksanı tanıyorum." Adamlardan biri yaklaştı, "Coahuila mı?"

"Doğma büyüme." Bundan pek de gurur duymadığını söyleyebilirim, çünkü heyecan seviyesinde ani bir düşüş oldu.

"Vay canına, orası zorlu bir bölge." "Öyle."

"Hey, Top, nasılsın?" Bana hitap etti ve Catalina kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

"Peki, teşekkürler."

"Seni on kişiyle görmek güzel."

Başımı salladım ve Danny'yi takip ederek onların yerinin hemen üstündeki koltuklarımıza oturdum. Etrafımız erkeklerle doluydu ve çoğunun gözü Catalina'nın seksi bacaklarındaydı. Oturduktan sonra koruyucu bir kolla onu sardım ve Danny her birimize birer bira verdi. Danny gitmeden hemen önce Catalina masadan biranın kapağını kaptı ve bana uzattı.

"Teşekkürler." Benim hakkımda bir şeyler hatırladığına sevinerek cebime sokuşturdum.

"Yani," diye sırttı bana, "bunu bütün kızlar için mi yapıyorsun?" "Hayır." Ne demek istediğimi anlatmak için bakışlarını üzerimde tuttum.

"Sadece etkilemek istediklerinizi mi?" "O zaman bile değil."

"O zaman," dedi omuzları daha da dikleşerek, "kendimi oldukça şanslı hissediyorum."

Biramı yudumlarken kıkırdadım. "Neden sana Top dedi?"

"Başçavuşlar için yaygın bir lakaptır."

"Oh, o da mı ordudaydı?"

"Öyleydi."

"Neden seni on kişiyle görmek güzel dedi?"

Güneş gözlüklerimi gömleğimin yakasından çıkardım. Güneş gözlerime çok sert vuruyordu. Açık renk gözlerin dezavantajı buydu. Biraz paylaşmaya karar verdim. "Patlayıcılarla çalışıyorum. Henüz parmağını kaybetmeyen şanslı kişilerden biriyim."

"Tanrım," diye mırıldandı içkisinden bir yudum almadan önce, "C-4, ha?"

"Sayılır." Onu düzeltmek ve daha fazla soruya kapı açmak istemedim.

Bacak bacak üstüne attı ve bana döndü. "Çok ilgi çekici bir adamsın Mike Irons."

"Sen de öylesin." Çıplak bacağını parmakladım, o da uzanıp elini benimkinin içine soktu.

"Bana kendin hakkında başka bir şey söyle."

Boştaki elimle ense mi ovuşturdum, ne duymak istediğinden emin değildim. "Beni sinirlendiriyorsun." Aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Gözlerini bana dikti ve ne demek istediğimi anlamaya çalıştığını söyleyebilirim. "Seni gergin bir adam olarak görmüyorum Mike."

"Bombalarla çalıştım, vuruldum ve savaş esiri oldum, ama sen," diye öne eğildim, filtre eksikliğim karşısında şok olmuştum, "beni hayal bile edemeyeceğim şekillerde incitebilirsin."

Ağzı bir an için düştü ama tekrar konuşmadan önce bunu fark ettim. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin."

"Bu ne anlama geliyor?" Pisti izlemek için döndü ve ellerim ne yapacağımı bilmek için savaştı. "Bana zarar vermeyi mi planlıyorsun, Catalina?"

"Hayır, Mike. Planım seni asla incitmek değil."

"Bilmem gereken bir şey varsa, bana söyleyebilirsiniz..."

"Nereye gönderildiniz? Almanya'ya mı? İran'a mı? Nereye?"

"Yapamam..."

"İşte buradayız, ikimizin de kurallar gereği ya da çok riskli olduğu için bir şeyleri sakladığımız o döngüye geri döndük." Bana baktı ve konuşmadan önce durakladı. "Beni de geriyorsun."

Yaklaşması için kolunu nazikçe çektim ve onu sertçe öptüm. Bir aptal gibi, umursamadım. Sırları ne olursa olsun onu istiyordum. Bu bizi taşıyacaktı. Daha sonra kıcıma tekme yiyeceğimden emindim çünkü hala araştırılmamıştı ama şu anda, o anda kız arkadaşımın beni öpmesini istiyordum.

Vücudu bana doğru sarktı ve dikkatli olmazsak işlerin hızla kontrolden çıkabileceğini biliyordum. İkimiz de hızla düşüyorduk. Bu güzel kızla bir barda tanışmanın beni bu kadar çabuk buraya getireceğini asla düşünemezdim. Doyamadığım birinden sadece birkaç santim uzaktaydım.

"Beni burada böyle öpemezsin," diye öpücüğünü kesti, "bunu giymeden ve tadına bakmadan... oh, Tanrım."

Güldüm, bu duyguda yalnız olmadığım için mutluydum.

Bir motor sesi yanımdan geçerken muhteşem saçlarını etrafa savurdu. Hiç çaba göstermeden inanılmaz derecede güzeldi. Sadece gülümsemesi bile içimde ateşler yaktı ve beynimi kalın bir dumana boğarak işe yaramaz hale getirdi ve beni Yeşil Bereli olarak karşılaştığım her şeyden daha fazla korkuttu.

Yarış başladığında sandalyesinde öne doğru eğildi ve gömleği kalktığında omurgasının narin şekli ortaya çıktı. Saçları ağır bukleler halinde sarkıyor ve pürüzsüz omuzları boyunca kolaylıkla kayıyordu. Onu omzuma atıp boş bir oda bulmamak için içimde her şeyi yapmam gerekiyordu.

Yarışın gidişatı değişti ve Denny Hamlin, Martin Truex, Jr'ın yan tarafına çarptı ve diğer bazı araçları da altına aldı. Sağlık görevlileri adamları araçlardan kurtarmak için yarışırken yarış kırmızı bayrak altında devam etti. İkisinin de iyi olduğu açıklandıktan sonra pistin temizlenmesine otuz dakika vardı.

"Aç mısın?" Ayağa kalktım ve gerindim. Koltuklar benim boyumdaki biri için tamamen çok küçüktü.

"Yemek yiyebilirim." Ayağa kalkmaya çalışırken yanındaki adam eğildi ve ona bir hamburger ısmarlamayı teklif etti. "Böyle iyiyim, teşekkürler." Kız adama hızlıca gülümsedi ama adam bir şey söyleyecekken ben öne çıkıp kolumu kızın omuzlarına doladım ve adama ters ters baktım. Ellerini kaldırdı ve teklifini geri çekti.

"Jeff için sana ihtiyacım var," dedi ve güldü.

"Kimmiş o?"

"Ev sahibim, gelmiş geçmiş en büyük pislik." Evet, Charlotte ve Kyle yemekte ondan bahsetmişlerdi.

"Ne iş yapıyor?" Onu sıraya doğru ilerletmek için göğsümü kullandım.

"O sadece kendini Tanrı'nın bir lütfu sanan bir pislik. Cinsel hakaretler falan. Benim üstümde yaşıyor."

Hah. Jeff denen adamı ziyaret etmem gerekiyormuş gibi görünüyordu. "Bildiğim iyi oldu."

"Mike," ellerini göğsümün üzerine koyarak bana baktı, "o kadar da büyük bir mesele değil. Onu görmezden geliyorum ve o da pes ediyor."

"Hımm," bunun saçmalık olduğunu biliyordum, yoksa arkadaşları bu konuyu açmazdı.

Hamburgerlerimizi aldıktan sonra, barın köşesinde dışarı bakıp pistteki aksiyonu izleyebileceğimiz iki boş tabure bulduk. Bir şampiyon gibi hamburgerine daldı. Her şey daha iyi olmaya devam etti. Kızların makyajlarını bozacakmış gibi yemek yemelerinden nefret ederdim.

"Charlotte Miller projesinde çok başarılı olduğunu söylüyor," dedim ısırlıklar arasında.

Çiğnerken başını salladı. "Evet," diye gülümsedi kendi kendine, "gerçekten harikaydı. Modayı seviyorum, bu yüzden böylesine büyük bir moda tasarımcısına sunum yapmak benim için gerçek bir onurdu."

"Eminim. Bu hep yapmak istediğin bir şey miydi?"

Bakışları tekrar piste döndü. "Hayır, sadece ailemin izinden gitmek istemediğimi biliyordum."

"Hangisi?" Hamburgerimin kâğıdını bir top haline getirdim ve patates kızartmalarıma başladım.

"Teslimat servisi gibi bir şey." Konu ailesine ve geçmişine geldiğinde çok belirsizdi, bu yüzden daha fazla zorlamadım. En azından şimdilik.

"Kardeşinden haber var mı?"

"Evet, şu anda benim evimde." Mutlu olduğunda gözlerini aydınlatan o seksi ışıltı geri döndü.

"Güzel. Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Önce ruh halinin nasıl olduğunu bir göreyim." Gözlerini devirdi. "Bela bulacak gibi görünüyor."

Kendimi onun evine bela getirmiş olabileceğini düşünürken buldum ama bu haksızlıktı. Adamı tanıımıyordum.

Koltuklarımıza dönmeden önce bitirmesini bekledim. Telefonuna cevap verdiğinde güldü.

"Hey, kızım." Durdu ve bana baktı. "Evet, iyiyiz." Telefonu kapatmadan önce garip bir yüz ifadesi takındı.

"Küçük kardeşim şimdi ne diyecek?"

"Sadece giriş yapıyor. Sanırım Lizzy onu ve Kyle'ı bizimle birlikte kulübelerde kalan çocuklardan biri için ekti."

Lizzy'yle çok fazla zaman geçirdiğimde hep içimde bir burkulma hissederdim. Sıkılana ya da daha iyi biri çıkana kadar duygularımla oynadı. Ruhumda yarattığı hasar hâlâ içselleştirmeye çalıştığım bir şeydi. Geriye dönüp baktığımda, aşık bir aptal olduğumu ve yüzüme çarpan her işareti kaçırdığımı gördüm. Yine de ben böyleydım. Herkesin içindeki iyiliği görmeyi severdim. İşin garibi, iş söz konusu olduğunda bunun tam tersiydim.

"Aman Tanrım." Bir western filminden fırlamış gibi görünen bir adamı işaret etti. "Böyle bir çift çizme daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Altın uçlu kobra çizmeleri giydiğini görünce güldüm. "Cidden, bunlarla dolaşmak için çok güvenli bir adam olman gerekir."

"Gerçekten daha önce bunlardan giymiş bir erkek gördün mü?" Sesimi sıradan tutmaya dikkat ederek sordum.

"Evet," diye başını salladı, "Hispanik de değildi, o yüzden klişeleri bir kenara bırak."

"Beyaz mıydı?"

"Kesinlikle." Başını eğdi ve havanın değiştiğini hissettim.
"Neden?"

"Onu ne zaman gördün?"

Yüz ifadesi titredi. "Uzun zaman önce."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Emin değilim." Yalan söylediğini anlayabiliyordum ama fazla üstelemedim. Denton olma ihtimali yok denecek kadar azdı. "Neden?"

"Sadece merak ettim."

"Bunu bana sorman biraz garip görünüyor."

"Üzgünüm, bunlar sadece çılgın botlar." Dikkatimi tekrar piste verdim ve aklıma gelen düşünceyle savaştım.

"Tamam." O da izlemeye başladı ama hava hâlâ cevaplanmamış sorularla doluydu.

Yarıştan sonra John kapıda bize katıldı ve beni arabaya dönmekte olan kızların yanından uzaklaştırdı. Onların arkasına geçti ve kızların Kevin kazandığı için nasıl heyecanlandıklarını dinledik.

John derin bir sohbete daldıklarını anlayınca bana doğru döndü. "Logan aradı, başka bir videonun sızdırıldığını söyledi."

"Kahretsin." Lanet okudum ve başımı ovuşturdum. Son üç haftayı TJ'de gölgeleri kovalayarak geçirmiştik ve tam Elena'yı bulduğumuzu düşündüğümüz anda bir pusuya düşmüştük. "Bu sefer ne kadar kötü?"

"Yakında bir hamle yapmak istiyor. Önümüzdeki hafta gelirse bu konuyu daha detaylı görüşebiliriz."

Otoparktan gelen müzik sesinden onu duymakta zorlandım. Büyük bir galibiyetten sonra herkes eğlenirdi. Kevin'ın çılgın hayranları vardı.

Neredeyse Lizzy'ye arpıyordum ve nedenini a n l a m a m
b i r anımı aldı.

Arabalarının önünde üç adam duruyordu. Kızlar onları
tanıyor gibiydi ama Kyle geri çekildi.

"Kim onlar?"

"Yazlık oda arkadaşlarımız." Sinirli bir şekilde başını salladı.

"Uzun boylu olan senin kızıdan hoşlanıyor."

Öyle mi?

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catalina

Ön koltuktan atladım ve yanımıza yanaşan Mike ve John'a baktım. Onlardan Charlotte'a başımı salladım, neden burada oldukları konusunda kafam karışmıştı.

"Ah, size söylemedim mi? Orta kulübeleri var." Göz kırptı ve arabasını kilitledi. "Bana sonra teşekkür edersin."

"Sen başka bir şeydin." Güldüm ve üzerimi değiştirmek için içeri girdim.

Kemerimi attım ve jean şortumu çıkarmadım. Sonra tişörtümü siyah bir askılı üstle değiştirdim. Göğüslerimin biraz yardıma ihtiyacı vardı.

"Neden her zaman bir dergiden fırlamış gibi görünmek zorundasın?" Charlotte kırmızı şarabın mantarını ısırdı ve lavaboya tükürdü. "Hadi, burada son bir gecemiz var ve dışarıdaki o iyi adamlardan biriyle oynamaya kararlıyım."

Mike şöminenin yanında John'la bira içiyordu ama benim geldiğimi fark etti. Bakışları adımlarımı titretti. Sonra Lizzy yolumu kesmek için oradaydı.

Tabii ki.

"Bayanlar." Gözü bende olan adam kolunu omuzlarıma doladı ve bir paket kızdırma çubuğu uzattı. Mike

sadece bana baktı. Onun korumacı yanını sevmiştim ama bunun tek nedeni aynı zamanda kontrollü olmasıydı ki bu da bir erkek hakkında çok şey söylüyordu.

"Kim Dead Of Night oynamak ister?"

"İstiyorum!" Lizzy ona doğru atladı ve ben de Mike'ın yanına gitmek için hamlemi yaptım. Kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Vücut yıkamasının kokusu başımı döndürdü.

"Çantadan bir kart çekin ama gördüklerinizi paylaşmayın. Sadece talimatlarda ne diyorsa onu yap." Önce benim önüme koydu.

"Catalina." Bir kart çıkarıp okurken sıırttı.

"Av. Harika, yani avlanacağım.

Sırada Mike vardı, sonra John ve böyle devam etti.

Kuralları duymak için yaklaştığımızda, "Elinizdekini sır olarak saklayın," diye seslendi. "Tamam, görelim bakalım." Beni işaret etti. "Catalina, ormanda tek başına iyi olacak mısın?"

"O iyi olacak." Lizzy beni kovdu. "Mike, bana yardım eder misin?"

Asla bir arkadaşına boğazını yumruklama.

"John ve benim planlarımız var," diye homurdandı.

"Ne? Hayır!" Lizzy sızlandı. "Sadece iki Donanma SEAL'inin bir araya gelmesine imkan yok. Hiç şansımız yok. John," diye suratını astı ve Mike'ın Yeşil Bereli olduğunu mırıldandığını duymadı. "Bana Mike'ı ver."

Belki sadece bir meme yumruğu.

İçimi çektim ve çenemi kapalı tuttum.

"Takım yok! Arazinin sol tarafından başlayın." Adam elini kaldırdı. "Bu bir tekler oyunu. Kızlar, önce siz başlayın, ama kurallar şöyle."

Charlotte beni takip etmem için el salladı ama Mike sonunda gitmeme izin verene kadar durakladım.

Bize parlayan kolyeler verildi. Her birimiz öldürülmeden arazinin bir tarafından diğer tarafındaki bayrağa ulaşmak zorundaydık.

"Eğer vurulursanız, ateşin yanında oturur ve arkadaşlarınızdan biri omzunuza vurarak sizi kurtarana

kadar beklersiniz.

Ateşin yanında 'cesetler' toplandığında dikkatli olun, çünkü bu noktada katilin kim olduğunu anlayabilirsiniz. Kimseye güvenmeyin çünkü katil de av gibi davranabilir. Araziyi geçmeyi başardığınızda, bir parlayan çubuk bulacaksınız. Onu çekip bayrağa takın ve yüksekte tutarak herkese oyundan sağ çıktığınızı duyurun. Oyun bitti. Ama dikkat edin, gölgelerde bekleyen birden fazla yırtıcı olabilir. Oyun bir saat sürecek, millet. Kimseye güvenmeyin," diye seslendi adam biz dağılmaya başlarken. "Sen avcı mısın yoksa av mı?"

Cinayet silahının ne olduğunu sorma şansım olmadı. "Char?" Ona ayak uydurmaya çalıştım ama zemin korkunç derecede engebeliydi ve o da kulübelerden mümkün olduğunca uzaklaşmaya kararlıydı. Kollarım dengemi korumak için sallanırken neon yeşili kolyem boynumdan sarktı. "Yavaşlaman gerek."

"Kızım, ben yırtıcı bir hayvan tarafından avlanmıyorum." Güldü. "Ormanda olmak için fazla beyazım. Geçen Yaz Ne Yaptığını Biliyorum'u izledin mi hiç? Bu hikayeler bir yerden geliyor olmalı."

"Bu bir oyun Charlotte," diye seslendim ama aynı zamanda içimdeki siki dizginleyip güldüm.

"Doğru," kendini dengelemek için bir dala uzandı, "pek çok korku filmi böyle başlar. Başta sadece bir oyundur, sonra arkadaşlarından biri cinayet moduna girer ve daha sonra alkollü araç kullanırken yaptıkları bir kazada babalarını öldürdüklerini öğrenirsiniz."

"Cidden Charlotte, hayatında biraz reality TV'ye ihtiyacın var."

"Ah!" Bir şey fark edince sıçradı. "Bana neden Mike ya da John'u beklemediğimizi tekrar söyle. Şu anda onun becerilerini gerçekten kullanabilirdim."

Bang! Bang! Bang! İki boya topu havaya fırladı ve Charlotte'un omzuna isabet etti.

"Orospu çocuğu!" Kolunu tuttu ve etrafında döndü. "Görünüşe göre bir paintball tarafından vuruldum!"

Siktir et!

"Dayak yiyen asla kavgacı Latin değildir!" Yarı güldü.

Yere düştüm ve yarılmış bir ağaç gövdesinin arasına girdim. Işıklarımı kapatmak için elimden geleni yaptım.

Charlotte ormandan çıkarken yol boyunca mırıldandı.

"Lütfen biri beni cinayet hapishanesinden çıkarabilir mi?"

Ona sıırttım ama yanımdan koşarak geçen ve koşarken toprağı tekmeleyen biri karşısında donakaldım.

Yikes! Kıpırdamadan dur.

Etrafıma tekrar sessizlik hakim olduğunda yavaşça ayağı kalktım.

Ağacın etrafını yokladım, vücudumu gövdesine bastırdım ve kabuktaki bir yarıktan içeri baktım. John'u görebiliyordum, ormanın eteklerinde, Charlotte'u kendi deyimiyle cinayet hapishanesinden çıkarmak için hamlesini bekliyordu.

Tamam, o zaman burada bekleyeceğim. Filmler sana bunu öğretiyor, değil mi? Kim yerinde kalırsa, sırtına baltayı yemez. Aman Tanrım, şimdi de Charlotte'un kafasına kanalize oluyorum.

Birden birinin elleri omuzlarımda gezindi ama kokusunu aldım ve hemen güvende hissettim. Dudakları boynuma değmeden önce neon yeşili kolyemi çözdü. Daha iyi erişebilmesi için başımı yana eğdim. Tüm karnım sıkıştı ve dili kulağımın hemen arkasında dönerken cildim ateşler içinde kaldı.

"Beni buldun," diye fısıldadım.

"Seni hiç terk etmedim." Nefesinin sıcaklığı, oluşturduğu ıslak noktayı sıyrıp geçti ve ben zevkle ürperdim. "Sadece beni görmedin."

Ellerinden biri kalçama indi ve şortumun içine dalmadan önce karnımın ortasına kaydı. Soğuk parmaklarını açıp beni sıkıca kavradı ve ereksiyonunu bir tıslamayla sırtıma bastırdı.

İyi olduğumuz tek şey birbirimize sataşmaktı. Kimin önce kırılacağını görmek için direnmemize bayılıyordum. Bir irade ve güç testi.

Başım göğsüne yaslandı ve zihinsel olarak parmaklarının güneye gitmesi için yalvardım. Kalçalarımı oynattım ve daha fazla keşfetmesini umdum.

Eli külotumun altından kayarak şişmiş klitorisimin etrafında dönmeye başladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Bir erkeğin bana dokunmasına izin vermeyeli uzun zaman olmuştu. Okula ve işe o kadar odaklanmışım ki, iyi bir denge bulamadım, bu yüzden vazgeçtim.

"Mmm." Bir parmağı içime girerken gırtlaktan bir fısıltı çıkardım. Parmakları büyük ve güçlüydü ve içimde sadece bir tane olsa bile biraz gerildiğimi hissettim. Kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru çevirdim ve diğer elinin hareketlerimi kontrol etmek için sıkıştığını hissettim. Kontrol ve hâkimiyetin mükemmel bir birleşimiydi.

Karnımdaki sarmal daha da sıkılaştı ve doruk noktam arttıkça ciğerlerim titredi. Dizini bacaklarımın arasına itti ve elini daha iyi öğretmek için bir taban olarak kullandı.

"Sen benim zayıf noktamsın Catalina," diye homurdandı. Onun da en az benim kadar bitkin olduğunu söyleyebilirdim. "Bugün neredeyse beni öldürüyordun. Sana dokunmam gerek." İkinci bir parmak daha soktu ve gömleğimi göğüslerimin üzerinde duracak şekilde kaldırırken daha fazla yer bulmak için bedenimi eğdim. "İçinde olmam gerek..." Sözüünü kesti ama parmakları ilahi şeyler yapmaya devam etti. "Şşşt," diye uyardı ve bir şey hissetmiş gibi kollarındaki kasların seğirdiğini hissettim. Sertleşti ve bize doğru gelen bir şeyi algılamaya başladı.

Bir an sonra onu gördüm. Adamlardan biri sadece birkaç adım ötedeydi.

"Kimıldama." Parmaklarını makasladı ve ben dudağımı ısırdım.

Çok yaklaştım.

Charlotte ve Lizzy karanlıkta ortaya çıktı ve Lizzy saçını düzeltmeye çalışırken utanmadan flört etti.

Mike'ın kalçamdaki eli kayboldu ve üstünde baloncuk olan bir tabancayla geri döndü. Soğuk çeliği

Çıplak kaburgalarım göğsümün hemen altında ve onları işaret etmek için kaldırdı.

Bang! Bang! Bang! Boya topları fırladı ve arkalarındaki adamı omzundan vurdu. Aniden klitorisimi tıkladı ve durumun sıcaklığı, göğsümü sıyıran silahın titreşimi ve tüm bunların katıksız heyecanı arasında dağıldım ve çığlıklarım farklı yönlere dağılırken diğerlerine katıldı.

Mike'ın oyundaki katil olduğu gerçeğinden mi yoksa beni boşaltma konusunda ne kadar soğukkanlı ve soğukkanlı olduğunun seksiliğinden mi emin değildim, ama o anda umursamadan milyarlarca parçaya ayrılmaya devam ettim.

Dünyaya geri döndüğümde, elleriyle kalçalarımı çevirdi, böylece yüzüm ona dönüktü. Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırmadan önce uzun perçemlerimi nazikçe yüzümden uzaklaştırdı. Parmakları hassas tenimden bileğime kadar indi ve kollarımı başımın üzerine doğru çekti. Sonunda ağzını açtı ve dili içeri daldı, bedenimin ve zihnimin kontrolünü tamamen ele geçirdi. Kaslı bir canavardı ve beni kolayca alt edebilirdi, ama bunun yerine nazik ve dikkatliydi, ama tüm bu süre boyunca kontrolün kendisinde olduğunu hissettirdi.

Baş döndürücüydü. Onun gibi birini daha önce hiç deneyimlememiştim ve kendimi daha fazlasını arzulamaya başlarken buldum.

Yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım.

Ciğerlerim hava almam için yalvardıktan sonra aniden bir iniltiyle geri çekildi.

"Durmamız gerek, yoksa yapamayacağım."

"Seni durduramayacağım." Ellerim iri göğsüne gitti ve başını aşağı çekmek için omuzlarından yukarı çıktı. Ağzı tekrar benimkini ele geçirdi ama mücadele ettiğini görebiliyordum.

"Seni istiyorum Catalina, ama burada değil." Gözlerini sıkıca kapatırken alnını benimkine bastırdı. "Ormandan daha iyisini yapabiliriz."

"Ben de 'Bugün olmaz, Şeytan!' dedim." Charlotte Kyle'a güldü.

Tanrım, ormanın ana patikasında mıydık?
Herkes ve köpekleri gelmişti.

"Hadi gel." Elimden tuttu ve beni arkadaşlarımın önüne çekti.

"Lanet olsun Mike, sen de nereden çıktın?"

Bang! Bang! Bang! Mike ikisini de vurduktan sonra sevinçle kükredi. "Seni sik torbası!" Kyle onu bırakıp kaçarken Char bağırdı.

Kolundan kırmızı boya damlayan şömineye doğru. "Bu av-avcı saçmalığından nefret ettiğimi biliyorsun!"

"Yaşayacaksın. Her zaman yaşarsın."

"Ahmak." Bana gözlerini devirdi. "Tabii ki katille işbirliği yaptın."

"İyi bir teşvik aldım."

"İğrenç, hayır." Bir elini kaldırdı ve gitti.

"Bunu kendi başına sen açtın, Char." Güldüm ve Mike'a gülümsedim.

"İyi hissediyor musun?"

"Mm-hm," çenesini öptüm ve ay ışığında dövmelerine hayran kaldım. Kıkırdadı ve beni kirli düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Hafta sonu geldiği gibi gitti de. Lizzy ve Charlotte onun arabasıyla, Kyle ve ben de John ve Mike'ın arabasıyla gittik. Lizzy kızgındı ama Charlotte bizden sonra gidiyordu, bu yüzden diğer çocuklarla biraz daha uzun zaman geçirmesi gerekiyordu.

Mike'ın kamyoneti muazzamdı. Dev deri koltukları, bağımsız televizyonu, klima kontrolleri ve dizüstü bilgisayarınızda çalışabilmeniz için koltukların üzerine katlanan masalarıyla kendimi özel bir jetin birinci sınıfında gibi hissettim.

"Mike'la uçmak varken neden Charlotte'un Ford'unu sürdüğümüzü bana tekrar hatırlatır mısın?" Kyle güldü ve

televizyonla oynadı. Bir Kardashian programında durdu ve ben başımı salladım. Çok ilginç bir adamdı.

"John." Mike önümüzdeki devasa uçurumu işaret etti.

"Zaman dilimi," diye düşünmek için durakladı, "iki saat, otuz üç."

"Elli, ikinin altında yapabilirim."

John elini sıkmak üzere kolunu uzatmak için dirseğine yaslandı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kıstım. "Az önce ne oldu?"

"Serbest solo." John açıklamak için döndü. "Bu," dedi uçurumu işaret ederek, "halatsız, tek başına tırmandığın zamandır."

"Ne?" Ağzım açık kaldı. "Bu intihar."

"Bu korkularınızı yenmekle ilgili." Mike konuştu. "Bu bir eğitim aracı."

"Evet, ölüme nasıl düşüleceği üzerine, belki."

Anlamamışım gibi başını salladı. "Bir sonraki hamlenin doğru olduğundan emin olana kadar hareket etmemeyi öğretiyor."

Koltuğumda geriye yaslandım ve olaya onun bakış açısından bakmaya çalıştım. Her iki durumda da midem düğümlendi. Yükseklik, asla doğrudan gözlerimin içine bakamadığım bir korkuydu. Mike bir ışıktaki durduğunda dikiz aynasından bana baktı, gözleri kırıştı ve bir kez daha cazibesi eğlenmek için ne yaptığı konusundaki kafa karışıklığımı giderdi.

John'u arabasına, Kyle'ı da eve bıraktığımızda saat epeyce geç olmuştu. Ön koltuğa geçtim ve bu şeyi sürmek için bir yükseltici koltuğa ihtiyacım olacağı gerçeğine sııttım.

"Hafta sonunu iyi geçirdin mi?" diye sordu trene binerken.

"Gördüm ve John'u gerçekten sevdim. İkizi hakkında konuşmasına bayıldım. Yakın olduklarını anlayabiliyorsunuz."

"Evet, öyle. Bir süre önce kötü bir kaza geçirdi ve tamamen iyileştiğini bilmek hepimizi sevindirdi."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Size sahip olduğu için çok şanslıydı. Hep takımda mıydı?" Umarım adım atmıyordum

bir çizgi üzerinde. Sadece birbirlerini ne kadar zamandır tanıdıklarını merak ediyordum.

"Aslında tam tersi." Sağa dönerken elleri direksiyonun üzerinde gezindi. "Ekip bir görev sırasında bir üyesini kaybetti ve boşalan pozisyon bana verildi."

"Özür dilerim. Hassas bir konuyu gündeme getirmek istememiştim."

"Sorun yok." Bana baktı ve bakışlarımı düşündüğümünden daha uzun bir süre tuttu. "Sana karşı dikkatli olmalıyım."

"Neden?"

"Bunu daha önce hiç kimseye söylememiştim."

Ağzımın kenarı kalktı. Bunu benimle paylaşması hoşuma gitmişti. Mike daha önce çıktığım erkeklerden farklıydı. Nazik, korumacı ve duygularını paylaşan biriydi.

"Aylardır evde olduğum için mutlu olmamıştım." Evimi işaret ettim ve Javier'i görecek için heyecanlandım.

Mike arabayı park edip koltuğun arkasından çantamı aldı ve benimle kamyonetin kapısında buluştu. Jeff merdivenlerin başında durdu ama Mike'ı görünce olduğu yerde kaldı.

"Bu senin pislik ev sahibin mi?" Mike eve arkasını döndüğünde sordu.

"Hm-hm." Çantamı omzuma geçirdim. "Gerçekten önemli bir şey değil."

"Benim için öyle." Uzandı, yüzümü kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu uygunsuz bir öpücük ya da kendi bölgesini işaretleyen çocuksu bir an değildi. Bu sadece bir veda öpücüğüydü ve içimde daha fazlasını isteyen bir delik açtı. "Kardeşinin tadını çıkar, sevgilim."

"Seni sonra ararım."

"Kulağa hoş geliyor." Geri çekilip kamyonetine yönelmeden önce başparmağını alt dudağıma sürttü.

Aceleyle aşağı inerken bana ters ters bakan Jeff'e gözlerimi devirerek baktım. Kapımın önünde bir kutu duruyordu. Kollarımda hokkabazlık yaptım ve kapıyı açtım. Jeff'in takip etme ihtimaline karşı kapıyı arkamdan hızla kapattım.

"Javier?" Anahtarlarımı ve kutuyu masanın üzerine bıraktım ve boş daireme göz gezdirdim. "Alo?" Hmm, bir not bile yoktu. Bu garipti. Post-it notlar genelde iletişim kurma yöntemimizdi ama benim defterime dokunulmamıştı.

Telefonumu çıkardım ve ararken bir şişe su almak için buzdolabına yöneldim.

Telefon çalınca dönüp baktım. Sesi boğuktu.

"Kahretsin!" Elimi göğsüme koyarak ofladım.

Ne oluyor be?

Arama sona erdi ve sesli mesaja düştü. Midemi bulandıran bir hisle tekrar aradım ve bir kez daha telefon çaldı. Sesi takip ettim ve kutunun içinden geldiğini fark edince durdum.

"Javier?" Birden ortaya çıkmasını umarak tekrar seslendim. Bir bifttek bıçağıyla mührü kırıp kapakları açtım ve küf kokusu burnuma geldi. Kardeşimin çok sevdiği Chrome postacı çantası içindeydi. Çıkardım ve kutunun altına yapıştırılmış, üzerinde bir telefon numarası yazan sarı bir post-it gördüm. Koltuğa uzanarak çantanın kapağını açtım ve içindekileri masanın üzerine çıkarmaya başladım. Defterler, iki gömlek, on dolar nakit para ve sormadan kendisine yardım ettiği fotoğraf makinem. Katlanmış bir fotoğraf bulduğumda durakladım. Düzleştirirken kalbimde bir sızı hissettim. Bu annemin doğduğu günkü fotoğrafıydı. Kucağındaydım ve bana gülümserken gözyaşları yüzünden akıyordu. Minik yumruğum, boynuna dolanmış yumuşak pembe incilerden oluşan bir ipin etrafına sarılmıştı. Çok mutlu görünüyordu.

Boğazımı temizledim ve fotoğrafı bir kenara bıraktım. Düşünmem gerekiyordu.

Gizemli numarayı telefonuma yazıp telefonu çenemin altına sıkıştırdıktan sonra fotoğraf makinemi açtım ve çaldığı sırada fotoğraflarını incelemeye başladım. Javier ve bir kız, Javier ve o kız bir cipin içinde, Teksas'a benzeyen bir yerden geçiyorlar ve havadan çekilmiş bir fotoğraf. Bir araba görmek için gözlerimi kıstım.

arka planda. Büyütmek için düğmeleri kullandım ve karnımın dibe vurduğunu hissettim.

"Hola, Catalina. Bakıyorum da hediyemi bulmuşsun."

Hayır.

Telefonu hızla kapattım ve sanki beni yakmış gibi yere düşürdüm. Ayaktaydım ama bacaklarımı hissedemiyordum, ellerim uyuşmuştu ve kafamdaki tüm düşünceler kaybolmuştu.

Nefes al, Cat, nefes al.

"Düşün," diye fısıldadım ve korkularımı yatıştırmak için kendi sesimi kullanmaya çalıştım. "Lanet olsun!" Ne yapmam gerektiğini anladığımda mutfak sandalyesini tekmeledim. Evi aramam gerekiyordu.

"Catalina?" Annemin endişeli sesi ikinci zilden sonra beni buldu. "Catalina, bu gerçekten sen misin?"

"Anne?" Yıllar önce kapattığım kapıyı açmak istemedim. "Son zamanlarda Javier'den haber aldın mı?"

Bir duraklama oldu ve aramanın hala bağlı olduğundan emin olmak için kontrol etmek zorunda kaldım.

"Catalina, beni korkutuyorsun."

Bu ikimiz için de geçerli.

"Lütfen soruya cevap verin."

"Evet, iki gün önce giriş yaptı ve size doğru geldiğini söyledi."

Tamam, hâlâ iyi olduğuna dair bir umut vardı.

"Ben Catalina," diye seslendi annem ve ben onun sesini duymak istemediğim için çenemi sıktım.

"Anne." Onun ilgisine ihtiyacım vardı çünkü bunu istemiyordum. "Babam Bash ile konuştu mu?"

Sesini alçaltmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Kutuya baktım. "Çünkü az önce ondan bir hediye aldım."

"Ne?" Ses tonu korkuya dönüştü. "Bekle, adresini nereden buldu?"

"Gerçekten mi anne? Yaptıkları şey bu." "İçinde ne vardı?"

"Javier'in eşyaları ve kutunun altına bantlanmış bir numara. Bash'in numarası."

"Onun olduğunu nereden
bildin?" "Ben aradım."
Sessizlik.

"Bence eve dönmelisin." Ayrıldığım ve pek çok şey
bildiğim için benim için endişelendiğini biliyordum ve bu
babamı huzursuz, beni de hedef haline getiriyordu. Ailemizin
işine katılmıyordum ve asla da katılmayacaktım. Hayatım
benimdi ve ilerlemek için bu kadar çok çalışmışken asla
geriye dönmek istemezdim.

"Olmaz."

"Lütfen Cat, neler olduğunu bilmiyorum ve bence bizim
korumamız altında olman gerekiyor."

"Şu anda bu işi iyi yapan biri var." Yardım edemedim ama
bunun biraz acıttığını umuyorum. Yıllar önce ayrılırken hiç
para almamıştım. Sadece kıyafetlerimi ve kendi kazandığım
parayı götürdüm. Borç, onların yanında asla isteyeceğiniz bir
şey değildi. Borç mülkiyete, mülkiyet de ömür boyu hapis
cezasına yol açıyordu.

Sırtımdaki meleğin kanatlarını biraz daha sıkı tuttuğunu
hissettim, korku çirkin başını kaldırdığında koruyucu bir
hareketti bu.

Annem birine, "Sanmıyorum," diye tısladı ve midem o
etraftayken hep olduğu gibi ağrımaya başladı. "Baban
seninle konuşmak istiyor."

Aramayı sonlandırdım.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Mike

"Başın nerede?" Salvador'un evini incelemek üzere havalandığımızda Cole dizimin yan tarafına hafifçe vurdu. North Rock Ekibi'nden Elena'nın gerçekten de evde olduğunu doğrulayan bir haber almıştık ama harekete geçmeden önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız vardı. Bunun yakında olması gerektiğini biliyordum. Tarih bize Salvador'un yerini sağlama almak için her şeyi göze alacağını öğretmişti ve bu da kendi metresinin harcanabilir olduğu anlamına geliyordu. Tamamen acımasızdı.

"Hiçbir şey." Arkama yaslandım ve göğsümdeki ağırlığın bir kısmını boşaltmak için sertçe üfledim.

"Seni neyin rahatsız ettiğini sormadım, kafanın nerede olduğunu sordum." Bana biraz daha sert baktı. Cole harika bir liderdi ve her zaman fiziksel ve zihinsel olarak nerede olmamız gerektiğini bildiğimizden emin olurdu.

"Tesoro'nuz düşüncelerinizi bulandırıyor olabilir mi?" Mark, Catalina'ya bir hazine olarak atıfta bulununca göz kırptı.

"Oh." Cole sırttı ve şimdi beni dinlemeye karar veren John'la birlikte güldü. Onlar iğnelerini batırdıktan sonra, ben kemerimi koltuğa bağlayan vidaya bakmaya geri döndüm. I

Odaklanmam gerekiyordu ama Catalina'nın bir haftadır telefonlarıma cevap vermediği gerçeğini bir türlü atlatamıyordum.

Cole eğildi ve telsizimi özel sohbete çevirdi. "Savannah'dan öğrendiğim tek şey, bu duyguyla ne kadar savaşırsan savaş, onu daha da kötüleştirdiğidir."

"Onunla savaşmaya çalışmıyorum," diye karşılık verdim.

Kaşları, bir sonraki adımda ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi birbirine çarptı. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"O zaman," diye omuz silkti, "düşüncelerini düzene sok, ama indiğimiz anda sana ihtiyacımız var, o yüzden..."

"Seni anlıyorum."

Dizimin dış tarafına tekrar dokundu ve koltuğuna yerleşip kanalı diğer adamlara çevirdi. Şarjörümü çıkardım ve beynimi yavaşça oyuna geri çekmek için mermileri saymaya başladım.

Çok geçmeden yere indik ve ana kampımıza doğru yola çıktık.

"Tamam, Raven İki'den ekibe," diye telsizden seslendi Mark ve Keith ile ben Sharpie'lerimizi çıkardık. "Kuzeydoğuya bakan ön tarafta, ön kapıda üç adam ve mülkün önünü çevreleyen dört adam var."

Salvador'un evinin lamine planları üzerine X işaretleri koydum ve John'un notlarını kontrol etmesini bekledim.

Sonunda sesini duymadan önce güneş gökyüzünde ilerliyordu.

"Fox Two'dan ekibe," John'un ağaçtaki pozisyonunu değiştirmeye çalıştığını duydum, "arka tarafta çok fazla hareket var. Kapının yanında en az altı, beton duvarın yanında on sekiz, arka garaj yolunda on iki kişi daha ve eğer gözlerim yanılmıyorsa, göğüslerine evin yarısını yıkmaya yetecek kadar patlayıcı bağlanmış ve akılları başlarından gitmiş gibi görünen altı kız."

"Kahretsin." Keith'e baktım. O da en az benim kadar stresli görünüyordu.

Arkadan gelen ayak sesleri silahlarımızı kaldırmamıza ve haritayı korumamıza neden oldu.

Cole, "Geri çekilin," diye seslendi. "Telsiz bozuldu." İç çekerek boktan telsizi masanın üzerine fırlattı. "Elimizde ne var?" Haritayı başıyla işaret etti.

"Hiçbir şey." Keith başını ovuşturdu. "Eğer fark edilmeden yollardan geçmeyi başarabilirsek, burada öldürülürüz." Hareket sensörleriyle kaplı silahlı çevreyi işaret etti.

"Havadan inmeye ne dersin?"

"Şunları görüyor musun?" Çatıyı gösterdim. "Havadaki her şeyi yakalıyorlar." Gözlerimi kısarak baş ağrımı dindirmeye çalıştım. "Dronumuz vurulmadan önce havada bir dakika bile kalamadı ve şu anda biz konuşurken incelendiğine şüphe yok."

"Frank bunu duyduğuna çok sevinecek." Telsizine basmadan önce birkaç dakika haritayı inceledi. "Pekâlâ beyler, B planı. Kampa geri dönün."

"On-dört," diye onayladı ikisi de.

Biz adamların dönmesini beklerken Cole birkaç telefon görüşmesi yaptı. Keith bir protein barını yırtıp açtı ve çiğnerken bana baktı.

"Ne?" Biraz su içtim.

"Bu işi çözene kadar çocuklar eve geliyor."

"Tamam." Silahın dürbününü gözüme tuttum ve çalılıkları taradım ve birinin kafasını göstermesi için yalvardım. İçim daralmıştı ve bir şeyler yapmam gerekiyordu. Catalina gözümün önünde parladı ve onu uzaklaştırmak için gözlerimi kapattım.

"Düşünüyordum da," diye düşüncelerimi böldü Keith, "belki ailenizin evinde bir akşam yemeği yiyebiliriz."

"Bu fi-" Bana doğrultulmuş bir dürbünle karşılaşınca donakaldım. "Ne?" Keith silahına uzandı.

"Misafirimiz var." Bir an bekledim, rüzgârın hızını hesapladım ve sonra tetiğe bastım. Başka bir dürbün görüldüğünde onun düştüğünü gördüm, sonra bir başkası.

"Buradan çıkmamız gerek!"

Keith rotamızı değiştirdi ve buluşma yerimize doğru koşmaya başladık. Koşarken botlarım çamura battı ve

Her adımda ayaklarım kayıyordu. Mark önümden fırladı, John da onu takip etti. Etrafımızda kurşunlar uçuştı ama nasıl olduysa hiçbiri bize isabet etmedi. Belki de birileri bizi kolluyordu. Emin değildim ama bunu sorgulayacak da değildim.

"İnmeyin, sadece havada kalın!" Cole telsizinden pilota seslendi.

Birkaç metre ilerideki açıklığı gördük. Hızımız arttı ve kurşunlar helikopterin çelik tarafına isabet etti. Kıvılcımlar her yöne sıçradı, yakıt deposunu iki kez ıskaladı. Peşimizdeydiler ve hızla yaklaşıyorlardı. Bu uzun süre işe yaramayacaktı; birimiz vurulacaktı.

Anında yavaşladım. John değişimimi hissedince adımlarında tereddüt etti ama hızını arttırmak için onu arkadan ittim.

"Git!" Mark'a bağırdım ve John helikoptere atladığında onu ensesinden yakaladı.

Yere eğildim ve ateş açtım. Üçünü yere serdim ve diğer dördünün ortaya çıkmasını bekledim. Cole solumda belirirken rüzgâr etrafımda çılgınca savruluyordu. Elinde bıçakla bir adam geldi ve ben de gözlerinin arasına bir kurşun sıktım.

Helikopter diğer taraftan ateş aldığı anda alçaldı. Göbeğin altına koştum ve Cole içeri atlarken roketatar yüklemeye çalışan iki adama ateş açtım.

"Haydi!" John helikopterden dışarı eğildi ve bir kolunu omzuma doladı. Ayaklarım yerden kesildi ve ağırlığımla birlikte tutuşunun kaydığını hissettim. Çabucak çubuğu kavradım, bücktüm ve kendimi kabine çektim, ama her ihtimale karşı bir kat mermi sıkmadan önce değil.

"Whoo!" Mark omzuma bir tokat attı. "Lanet olsun, evlat! Bir çukur açmaya yetecek kadarını çıkardın."

"Kartel bu," diye tısladı Cole. "Bir çentik atmanın yolu yok, ama bunun için teşekkürler. Orada çok yaklaştık."

Keith bana yumruk atmadan önce başını salladı. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Her zaman."

"Benimki de." John başını salladı.
Gözlerimi kapattım ve adrenalini durdurmaya çalıştım.

"Mesain bitti." Trigger bana bir viski daha doldurdu ve alkolün etkisiyle kanımın ısındığını hissettim.

Sinirli bir şekilde elimi saçlarımda gezdirdim ve içkiyi iki yudumda içtim.

"Burada ne kadar kalacaksın?"

Saati görmek için bileğimi çevirdim. "Programlarını bildirebilmem için iki gün daha var."

"Kurbanın üzerinde yirmilik var mı?"

"Hayır, ama onları daha sonra kamerayla ayrılan birini getirirken yakaladım. Başka bir yaşam kanıtı olabilirdi."

"Logan bu kızı dışarı çıkarmaya kararlı görünüyor."

"Bu onun işi," diye karşılık verdim ve kardeşlerimden birini savundum.

Trigger eğildi ve sigarasını yakmadan önce yüzümü inceledi. Gitmem gerektiğini biliyordum. Uyuşturucunun sistemime girmesi riskini göze alamazdım. Ne de olsa bu, Blackstone'a yeteneklerimi göstermek için çok önemli bir andı.

"Bu seferki farklı." Trigger beni bir kitap gibi okuyabilirdi. Birlikte eğitim gördüğümüzden beri hep öyleydi. Yanılmıyordu. Logan bu davaya kendini kaptırmıştı. Gerçi onu suçlayamazdım. Belediye başkanı medyayı karıştırıyordu ve kız kesinlikle her şeyin merkezindeydi. Bazen bu bulmacanın içinde kaybolup kaybolmadığını ve çıkış yolunu bulmak isteyip istemediğini merak ediyordum. Logan meydan okumayı severdi; hepimiz severdik. Bu yüzden buradaydık.

"Peşinde bir sürü basın mensubu olan büyük bir kurban."

Trigger telefonunu kontrol etti, ben de Morgan ve Brick'in nerede olduğunu merak ettim.

"Uyuşturucu az önce sınırı geçti. Ödeme için dışarıda buluşuruz," diye mırıldandı telefonun diğer ucundaki birine. Ayağa kalktı ve viski şişesini önüme koydu.

"Azrail'in herkes için bir planı var, Irons. Hala nefes alıyorken, bir içki iç." Omzuma bir tokat attı ve sonra gitti. Kapağı kapattım ve bir tane daha doldurmaya gittim ama vazgeçtim. İçki içmek yalnızlıkla başa çıkma yöntemim değildi. Cebimden telefonumu çıkarıp şişeyi yanımdaki adama uzattım ve dışarı çıktım.

"Hey, baba, sen ne..." Bir ses duyduğumda sözümü yarıda kestim. "Kahretsin, gitmeliyim!" Trigger'ı kafasından tutan adama doğru koştum. Bu, Trigger'a başka bir adamın karnını tekmelemek için avantaj sağladı. Trigger'ı tutan adamı bir vuruşta yere serdim. Sırt sırta durduk, ellerimiz havada, ikimiz de ciğerlerimize hava doldurup çıkarıyorduk. Diğer ikisi silahlarını çekti ve biz de onlara saldırdık. Benimkini bar duvarının tuğlalarına çarptım ve yumruğumu bağırsaklarına saplamak için tüm gücümü kullandım. Kaburgalarının çatladığını hissettim ve sonra dizimi kullanarak toza dönüşmelerini sağladım. Bunu hak eden birini ağır şekilde yaralamak ya da öldürmek konusunda hiçbir sorunum yoktu.

Hareket etmediğinden emin olduktan sonra araya girdim ve diğer iki adamın altında yerde yatarken başka bir adamın Trigger'ı bıçaklamasını engelledim.

Pound! Pound! Vur! O kadar çok yumruk havada uçuştuk ki, hiçbiri aklıma gelmedi. Trigger ve ben çok farklı yetiştirilmiş olsak da aynı şekilde savaştık, kazanmak için.

Trigger yere kan tükürdü ve ben yuvarlanıp iyi olduğumu görünce güldü. Elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti.

"Birlikte dövüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Evet." Ağzımın kenarındaki kanı sildim. "İyi misin?"

"Evet." Anahtarlarını çıkardı ve bisikletine doğru yöneldi. Dik durdu ve kaskını çıkardı. "Arkamı kolladığın için teşekkürler."

"Farklı görünüyorsun." Charlotte beni hafızamdan çekti, ben de gözümü kırıpıştırarak temizledim. "İyi misin?"

"Sadece yoğun bir hafta."

Kokteylinden bir yudum almadan önce ağzının içini çiğnedi ve yüzümü inceledi.

"Ne?"

"Sadece Cole'un neden burada olduğunu merak ettim." Ona doğru baktı. "Yani, şikayetçi değilim." Göz kırptı ama endişelendiğini görebiliyordum. "Ama normalde tüm ekip şehirdeyken biraz daha stresli görünüyorsun."

Gözlemciydi; hakkını vermeliyim.

"Sadece planlarda bir değişiklik oldu, hepsi bu."

Parmağı bardağının kenarına vurdu. "Catalina ile konuştun mu?"

Bu benim tüm dikkatimi ona çekti. "Hayır. Onu birkaç kez aramayı denedim ama hiç geri aramadı."

"İş yerinde gergin ve senin gibi milyonlarca kilometre uzakta görünüyor." Charlotte burnunu oynattı. "Onun için biraz endişeleniyorum."

"Bugün onu davet ettin mi?"

"Evet." Charlotte çantasından telefonunu çıkardı. "Gelmeye çalışacağını söyledi."

"Burgerler hazır," diye seslendi Mark. Ona başımı salladım. Elinde bir tabakla babamın hemen yanındaydı ve neredeyse ağzının suyu akıyordu.

"Bazen Mark'la yer değiştirebilmeyi diliyorum," dedi ve içini çekti.

"Neden? Her şeyi yiyebilesin ve endişelenmeyesin diye mi?" Kıkırdadım.

"Hayır." Durakladı. "Böylece senin diğer yüzünü de tanıyabilirim."

Ona bakmak için döndüm ve benimle bağlantısının koptuğunu hissettim. Kız kardeşimin eline uzandığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Babam biliyor, değil mi?" Yalan söylemem için bana meydan okudu. "Bunu neden soruyorsun?"

"Çünkü ne zaman gitseniz, telefonunu gözünün önünden ayırmıyor. Ayrıca kendini kulübedeki ormana gömüyor ve siz arayana kadar bir daha normal davranmıyor."

"Bunu bilmiyordum." Bazen bu işin aileme getirdiği tüm acılara değip değmediğini merak ediyordum.

"Bazen bilmemek daha iyidir," dedi Cole, "karşımızdaki koltuğa oturdu."

"Savi buna katılıyor mu?" diye meydan okudu. "Çünkü içimden bir ses o evi çok sıkı yönettiğini söylüyor."

"Evet," diye güldü Mark ve Cole'un yanına oturdu, "toplarmızdan yıllar önce vazgeçtik."

Cole, "Savi benim dünyama seçeneksiz bir şekilde atıldı," diye açıkladı. "Bu farklı bir şey."

"Ailelerinizin bir daha geri dönüp dönmeyeceğinizi bilmemesi sizi rahatsız etmiyor mu?"

Charlotte'a başımı salladım. Bu bugün yapmak istediğim bir konuşma değildi. Kendimi bitkin bir paçavra gibi hissediyordum, ne yapmam gerektiğini anlamak için sadece bir güne ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm Mike, ama kahretsin, bazen zor oluyor." Charlotte kendini durdurmak için gözlerini kapattı.

"Öyle." Cole sesini alçalttı. "Normal bir hayat yaşamamızı kısıtlıyor ama yaptığımız şeyin hayat kurtardığını biliyoruz. Bazen bu, hayatın zor yanlarından daha ağır basıyor. Bu yaptığımız bir fedakârlık."

Charlotte omuz silkti, Cole'un cevabından hiç tatmin olmamıştı.

Çoğu değildi.

Mark yemeğini bitirdikten sonra sanki canını sıkan bir şey varmış gibi başını öne eğdi. Mark'ın yanında beş saniye beklemeniz yeterliydi, çünkü artık bir şeyi içinde uzun süre tutmuyordu. Artık menopoza girmiş, filtresiz bir kadın gibiydi.

"Bu hafta berbattı. Sevgilimi uzun zamandır görmedim, çocuklarım beni özlüyor ve biraz eğlenceye ihtiyacım var. Yaptığımız şeyleri kolay kolay bırakmayız." Beni dikkatle dinleyen babama baktı.

"Sanırım yapabileceğimiz bir şey biliyorum," dedi ve bakışlarım babam içeri girerken onu takip etti. Bir süre sonra elinde iki gitarla döndü. "Hadi oğlum."

Biramı aldım ve çardağa yöneldim. Babamla çalmaya asla hayır demezdim. Ben iletişim kuramazken müzik iletişim kurmamıza yardımcı oluyordu.

Yanındaki sandalyeye oturarak mikrofon sehpasını bana doğrulttu ve aynısını kendisi için de yaptı.

"Ne çalacaksın?" Elimi saçlarımda gezdirip Hurricanes şapkamı yerine takarken Lizzy seslendi.

"Anne?" Ona baktım, ne duymak istediğini merak ediyordum.

Bana öyle bir sevgiyle gülümsedi ki ne duymak istediğini anladım. Babama baktım ve ilk iki akoru tıngırdattım, böylece ne çaldığımızı biliyordu.

Babamın ayağı ritmi hareketlendirmek için vuruyordu. Gitarla geldi ve ben de ona katıldım, tıngırdatıyordum, ta ki öne doğru eğilip The Zac Brown Band'in Chicken Fried şarkısını söylemeye başlayana kadar.

Catalina merdivenlerden çıktı ve kız kardeşimin yanına oturdu. Bana bir el salladı ama bir şeylerin ağırlığını hissettiğini görebiliyordum. Charlotte onun elini tuttu ve bizi izlemeye geri dönmeden önce sıktı.

Kadınımın gözlerindeki aşkı görmekle ilgili cümleye geldiğimde, bakışlarımı onunkilere çevirdim ve içimi sıkkan bir gülümsemeyle karşılaştım, bir nefes daha almakta zorlandım.

Babam nakaratta devreye girdi ama çoğunlukla liderliği bana bıraktı. O sadece ritmi tuttu ve benimle gurur duyduğunu hissedebiliyordum. Babam benim kayamdı ve böyle anlar için tüm zor kısımlarını anlamsız kılıyordu çünkü eve bunun için gelebiliyordum... ve şimdi de onun için.

İşimiz bittiğinde, onu insanların dağıldığı bahçeye kadar takip ettim.

"Hey," diye eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, "her şey yolunda mı?"

Dişleri alt dudağına yapıştı ve gözleri acıyla baktı. Boğazını temizledi ve omuz silkti. "Sadece uzun bir hafta oldu."

"Seni birkaç kez aradım." Onu düşündüğümü bilmesini istedim.

"Biliyorum ve seni aramadığım için özür dilerim. Ben sadece..." Durakladı ve gözlerinin arasındaki o acı dolu bakış derinleşti. "Sadece bazı aile meseleleriyle uğraşıyorum."

"Kardeşin mi?" "O ve diğerleri."

Her zaman çok gizemli. "Kardeşin iyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Elleri kollarımdan çekildi ve ben de kaybımı hissettim. "Yine telefonuna cevap vermiyor."

"Üzgünüm, Catalina. Onu görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum."

"Öyleydin," diye başını salladı ve gözleri aşağıya kaydı, "ama onun yerine, eşyaları bana kaldı."

"Oh." Bu garipti. "Bunu neden yaptı?"

"Hâlâ o kısmı anlamaya çalışıyorum." Ses tonu bana daha fazlası olduğunu söylüyordu, ama omuzlarının öne doğru sarkmasından şimdi burnumu sokmanın zamanı olmadığını anlayabiliyordum.

Onu kucakladım, o da bana izin verdi ve iç çekerek başını göğsüme yasladı. "Bunu özlemişim," diye fısıldadı.

"Ben de." Başını öptüm ve verandadan annemin delicesine mutlu gülümsemesini yakaladım. Babam bizi biraz yalnız bırakmak için onu evin içine çekti.

"Sanki bu delikteyken kimse bana dokunamıyor," diye fısıldadı.

"Biri seni rahatsız mı ediyor, Cat? O pislik ev sahibi mi?"

Hızla başını salladı, hareket etmiyordu. "Sadece genel olarak demek istedim." Ama sesindeki yalanı duyabiliyordum ve korumacı tarafım yüzeye çıktı.

"Bu gece benimle kalıyorsun." Bu bir seçenek değildi ve o da itiraz etmedi.

Dusk'ta olmayı ne kadar istesem de onu oraya götüremezdim, bu yüzden on yedi yaşındaymışız gibi ailemin evinde, benim eski odamda kaldık. En azından evin bodrum katındaydı, diğerlerinden uzaktaydı.

Ailem bodrum katını kendime ait bir alanım olabilecek bir yere dönüştürmüştü. Neredeyse bir apartman dairesi gibiydi. Köşede, göle bakan kocaman bir pencerenin yanında büyük boy bir yatak vardı. Ev bir tepenin üzerine inşa edildiği için bodrumun büyük pencereleri vardı. Kanepenin önünde kocaman bir televizyon asılıydı ve merdivenlerin altına küçük bir mutfak yapılmıştı. Mia ve Savannah şehre geldiklerinde genellikle bu odayı kullanırlardı. Dusk yerine burayı tercih ediyorlardı. Daha az erkek vardı ve annemle babam çocukları severdi.

"Sormalı mıyım?" Catalina sırtarak üzerinde "Geleceğin Yeşil Berelisi" yazan küçük bir tişörtü havaya kaldırdı.

"Aww, oraya mı gitti?" Küçük gömleği ondan aldım ve dikkatlice katlayıp masanın üzerine koydum. "Cole'un kızı her zaman kıyafetlerini her yerde bırakır."

"Kıskanmalı mıyım?" Hafifçe güldü. "Rakibim mi var?"

"Ah, evet." Gülümsedim ve kızın biz erkekleri küçücük ellerinde oyuncak eden kahverengi gözlerini hayal ettim. "Gerçekten de öyle."

Kot ceketini çıkardı ve sandalyenin üzerine koydu.

"Sanırım benim için sorun yok, ama sadece onun için."

"Anlaştık." Gözlerimi kızımın vücudunda gezdirdim ve manzarayı hayranlıkla seyrettim.

"Üstümü değiştirecek bir şeyim yok." Ne yapacağından emin değilmiş gibi kollarını ovuşturdu. Her ne kadar ona bir şeye ihtiyacı olmadığını söylemek istesem de, burada kendini rahat hissetmesini istiyordum, bu yüzden bir gömlek çıkardım ve ona uzattım.

Elinde tuttu ve sırtıttı. "Bunlardan daha var mı?" Olivia'nın gömleğini işaret etti. Güldüm ve onu tekrar kollarımda boğmak için şifonyeri ittim.

"Hadi, tekrar evdeymişim gibi hissetmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Bir çift eşofman altı giyerek devasa kanepeye uzandım ve ayaklarımı taş masaya vurdum. Dusk'taki odam gibi bodrum katım da rustik ve modern bir tarzdaydı.

hissediyorum. Sol koluma baktım ve birkaç yıl önce Florida'da buluştuğumuzda Trigger'la nasıl gizlice dövme yaptırdığımızı hatırladım. İkimiz de zincir yaptırmıştık ama farklı nedenlerle. Onunki onu geride tutan şeytanları içindi, benimki ise beni ileriye taşıyan gücü temsil ediyordu. O gece beş dakikanın altında üç yüz sınav çekebildiğimi keşfetmiştim. Ne olursa olsun, yargılayıcı insanlardan yorumlar aldık. Hatırlamak için dövme yaptırdım, itmek için değil. Sert değildim, asi de değildim. Ben bendim ve bu da kendimi sanatım aracılığıyla sergilediğim anlamına geliyordu.

Catalina kapıyı açtı ve üzerinde lisede rugby oynadığım zamanlardan kalma bir külot ve kıvrılmış bir tişörtle dışarı çıktı.

Utanmadan, aval aval baktım. Ama o etraftayken ne zaman bakmadım ki?

"Hey," kalçasını kapı aralığına yasladı ve bana gülümsedi, "Bunu sevdim." Bana doğru başını salladı.

"Ben de." Yanıma gelmesi için kolumu uzattım. Hareket etmedi. "Buraya gel." Yine öylece bana baktı. Onu inceledim ve aklımdan geçenleri okumaya çalıştım.

"Sanırım bir bardak su alacağım." Başını çevirdi ve şeytan kırmızısı külotunun aslında tam ortadan geçen arsız kesimli bir korse olduğunu görünce irkildim. Üstünden seksi, küçük siyah bir fiyonk sarkıyordu.

Anında anladım. Çatlamamı bekliyordu. Oyunu ilk öpücük olmadan oynamıştım ve şimdi o bana ters köşe yapmıştı. Peki, oyun devam ediyor...

"Buzdolabında şişeler var." Dikkatimi televizyona verdim ve Sons of Anarchy'yi izlemeye koyuldum.

"Hey, iyi görünüyorsun."

"Ah!" diye bağırdı ama sonra katıla katıla gülmeye başladı. "Mike, buzdolabında neden bir Furby var?"

"Bu Olivia'nın. Annesi nefret ederdi, bu yüzden burası ve başka bir ev arasında kalıyor. İyi seyahat eder. Gerçi Brandon'a sorarsanız onun olduğunu söyleyecektir." Özür dilemeden omuz silktim. Bazen çocuk gibi davranıyorduk,

ama eğlenebildiğimiz kadar eğlenmemiz gerekiyordu. "Bu bir Blackstone olayı. Yüzünü görmenin dehşeti geçince ona alışacaksın."

"Sen öyle diyorsan." Dramatik bir şekilde ürperdi ve buzdolabına geri koydu ve ben de o anı külotlara tekrar bakmak için kullandım. Normalden iki kat daha sertleştiğimde yer değiştirdim ve eşofmanım bunu gizlemeye yardımcı olmadı.

"Affedersiniz." Yanımda belirdi ve yanıma oturmadan önce bacaklarını benimkilere sürttü. "Ne izliyoruz?"

Lanet olsun sana.

Göğüs uçları ince kumaşın arasından görünüyordu ve bacak bacak üstüne atmıştı, böylece bacakları kalçalarına kadar kapalı kalmıştı. Üzerime eğildiğinde kanalları çevirmeye geri döndüm. Göğüsleri ereksiyonum tarafından okşandı ve yanımdaki masaya uygun bir şekilde bıraktığı suyunu aldı.

"Bak," diye işaret etti, "Sons of Anarchy. Hiç izledin mi?"

Tek teklifim "Hayır," oldu. Kırılacaktım.

"Bayıldım." Saçlarını yüzüne doğru savurdu ve bana baktı.

"Bu kirli."

Odaklan, Mike.

Gösterinin onuncu dakikasında esas oğlan bir kadınla yataktaydı ve ona dokunmak için elimin titremesine karşı koydum.

"Gergin görünüyorsun." Bilerek sırttı ve uzun kirpiklerini kırıştırdı. "Ah." Telefonu çaldığında ayağa fırladı. Sırtını bana dönerek durdu ve güldü.

"Kız kardeşin bana yukarıdan mesaj atıyor." Telefon tekrar çaldı ve o da cevap verdi.

"Selam kızım, mesajını yeni aldım."

Fırsatımı gördüm ve değerlendirdim.

İki adımda, önümü sırtına bastırdım ve ellerimi kaydırarak parmaklarımı külotunun üstünden aşağı indirdim ve "Ormanda olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. Okşadım ve kumaşın üzerinden onunla alay ettim.

"Seni buradan nasıl öptüm," omzunu öptüm, "burayı nasıl emdim." Boynunun omzuyla birleştığı yeri emmek için hareket ettim.

"Nerede olduğunu unuttum, Char." Düşünmeye çalıştı ve nasıl nefes alacağını hızla unutuyordu.

"Ereksiyonumu sırtına bastırduğimde nasıl inlediğini hatırlıyor musun?" Ben de öyle yaptım ve o da kendini dengelemek için uzandı. "Ve parmaklarım içine girdiğinde." Parmağımı kumaşın altına soktum ve şişmiş memesini nazikçe okşadım. "Şov tekrar başladı." Kıkırdadım ve geri çekildim.

Arkasını döndü ve bana telefonun açık bile olmadığını gösterdi.

"Masaj için teşekkürler bebeğim." Yaptığı hileye gülümsedi.

Başımı geriye attım, bir kadının gücü karşısında tamamen aptallaşmışım. Düşünmeye fırsat bulamadan onu omzuma çektim ve pürüzsüz kıkırına bir tokat attım.

Güldü ve benimle dövüşmeye çalıştı.

Onu yatağa fırlattım ve dudaklarını dudaklarımla yakalayarak üzerine çıktım. Beni isteyerek içeri aldı ve elleri saçlarımdaydı ve köklerini çekiştiriyordu.

"Bir süredir bu anın hayalini kuruyordum, Catalina." Gözlerinin kenarlarından öptüm ve televizyonun titreyen ışığında yüzünü izledim. "Belki de birinin benim için bir insan yaratmadığını düşünmeye başlamıştım." Sertçe yutkundum ve içimde yaşayan hamlığı bastırdım. "Hayatımı başkalarının mutluluğu üzerinden yaşamaya mahkûm olan adamlardan biri olduğumu sanıyordum." Eğildi ve tekrar uzanmadan önce dudaklarımı nazikçe öptü. "Sonra bir gece, bu kadını telefonda dinledim ve bana baktığında, gerçekten bana baktı. Korku yoktu, varsayım yoktu. Sadece beni gördü." Saçlarını ensesinden geriye doğru taradım ve bu kadına karşı hissettiklerim kalbime hücum etti. "O kadını bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ailemin evinde seninle yüz yüze geldiğimde yaşadığım şaşkınlığı hayal et."

"Kader," diye fısıldadı karanlık bir sesle, "ya da evrenin bir oyunu."

"Hile mi?" Bu yorumdan vazgeçmem için başını salladı ama ben vazgeçmedim. "Belki de evren bizi test ediyordur, başarıp başaramayacağımızı görmek için."

"Catalina," diye durakladım, şu anda gerçeği bilmek isteyip istemediğimden emin değildim, "bunu yapmak istiyor musun?"

Dudakları neredeyse ağlayacakmış gibi gergin bir çizgiye dönüştü ve birkaç kez başını salladı.

"O zaman başaracağız." Onu sertçe öptüm ve ruh halim korkudan tam anlamıyla şehvete dönüştü.

Tişörtünü kafasının üzerinden yırttım ve eşofman altımı itti, böylece onları tekmeleyebildim.

İki elimle onu ters çevirdim ve dantel külotuna hırladım. Parmaklarımı boynundan omurgasına doğru sürükledim ve dişlerimi kullanıp önümdeki paketi çözmeden önce küçük yayı parmakladım. İki taraf ayrıldı ve yarı yolda serbest bırakıldı, bana onun şık uyarılmasının muhteşem bir gösterisini verdi.

"Tanrım," diye inledim, onu çok istiyordum ama aynı zamanda birlikte geçirdiğimiz ilk zamanın tadını çıkarmak istiyordum.

"Mike," sırtüstü döndü ve kalçalarının arasına girebilmem için bacaklarını açtı, "kalbinde bir beyefendi olmanı seviyorum, ama..."

Onu öpmek için eğildiğimde, onu hazırlıksız yakalamak için hızla içeri girdim.

"Oh!" Sırtını eğdi ve göğüslerini göğsüme bastırdı.

Oh, kahretsin. Çenemi sıktım ve beni daha fazla kaldıramayacağını düşündüğümde durdum.

"Durma," diye bağırды ama acısını dindirmek için yerinden kaydı. "Sana zarar vermeyeceğim, Cat." Hareket etmedim.

"Mike Irons, eğer sonuna kadar itmezsen bir şekilde kıcına tekme yi basacağım..." İlerken ve çarşaf ları kavrarken baş ı geriye yuvarlandı. "Evet!"

Tabanıma ulaşana kadar durmadım ve içeri girdikten sonra, içinde bulunduğu acı ısırığını hafifletmek için uyarılmasını yaymaya yardımcı olmak için hareket ettim. Rahatladığı ve bedenime uyum sağladığı an, özgürce hareket edebileceğimi biliyordum.

Yumruklarım çelikten toplara dönüştü ve klitorisini kızdırmak için yukarı doğru bastırırken kendimi dışarı sürüklerken kollarım başının yanında büküldü. Düşmeden hemen önce yön değiştirip aynı hareketi tekrarladım ve tekrar içeri girdim.

Yanakları pembeleşti, göğsü kabardı ve elleri kollarıma yapıştı. Hızımı değiştirdim ve biraz daha sert ve hızlı girdim, başı sessiz bir çığlıkla ileri geri hareket etti, serbest kalmaya çalışıyordu. Elimi karnının üzerine koyarak başparmağımla klitorisini nazikçe daire içine aldım ve tekrar tekrar açılarak beni köküne kadar içine almasını izledim. Aşık olduğunuz kadının siz onun içindeyken parçalara ayrılmasını izlemek inanılmaz derecede erotikti. Sanki iki bedenin birleşerek oluşturduğu sözsüz bir bağ gibiydi.

Tam uçuşumun kenarından atladığını gördüğümde, onu kollarımın arasına aldım, oturması için döndürdüm ve orgazmını üstten yaşamasına izin verdim. Kollarımı onun etrafında kilitledim ve boynuna dalarak mutluluğuna ortak oldum.

Işıklar, sesler ve sıcaklık bir anda üzerime çöktü. Ses ve rengin fiziksel bir hissi varsa, beni ele geçirdi. Catalina beni serbest bırakana kadar sürdü, bu da tüm gücümü tüketti. Daha önce hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Tutuşumda gevşedi, ben de arkama yaslandım ve onu kendimle birlikte getirdim. İkimiz de tamamen tükenmiştik.

Duş almalıydık, prezervatif kullanmadığımız gerçeğini konuşmalıydık, ama gerçekten, onun tadını çıkarmak için bir dakikaya daha ihtiyacım vardı.

"Hap." Düşüncelerimi duymuş gibiydi. "Temiz de."

Saçlarına güldüm ve alnından öptüm. "Özür dilerim, daha dikkatli olmalıydım."

"Mükemmel," diye mırıldandı nefes alış verişi düzleşmeden hemen önce.

"Evet, öylesin." Ona daha sıkı sarıldım ve hayatımın en güzel uykusuna daldım.

Ertesi sabah işe gitmek için Catalina'yı eve bıraktım ve uzaklaşırken Jeff'e baktım. Ne göt herif ama.

Kulübede babama yardım etmeye karar verdim. Birlikte biraz daha zamana ihtiyacımız vardı ve kış yaklaştığı için fazladan yardıma ihtiyacı vardı. Babam şehrin ana odun tedarikçilerinden biriydi.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Cole bizi kontrol etmek için ekibi ailemin yemek masasından uzaklaştırdı.

"Yarın sabah yedi yüz sıfırda rotayı gözden geçireceğiz." Cole saatini kontrol etti. "Irons," dikkatini bana yöneltti, "gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Saçlarımı uzatmaya karar verdiğim için mutlu bir şekilde parmaklarımı saçlarımda ve ensemdede gezdirdim. "Hedefimizle buluştuğumuzda hazırlanacağım, ama o zamana kadar böyle kalacağım." Gizli görünümümle fark edilmeye değmezdi.

"Kartal dövmeni örtmek için takım elbise giyeceğiz." İkimiz de bunun bir ipucu olacağını biliyorduk. Cole konuşmayı kesti ve bakışları omzumun üzerinden geçti. Catalina'yı görmeyi umarak döndüm ama onun yerine Lizzy bize doğru geliyordu.

"Sıfır-yedi-yüz," diye tekrarladı Cole, adamların hepsi farklı yönlerde dağılmadan önce ve beni onunla uğraşmak zorunda bıraktı.

"Hey, sen." Lizzy ayak parmaklarının üzerine eğildi ve yanağına öptü. "Son zamanlarda ortalarda yoktun."

"İş," diye mırıldandım araziye tararken.

"Burada değil," diye tükürdü Lizzy. "Tıpkı geçen gün söz verdiği gibi vardiyamı devralmaya gelmediği gibi. Şimdi saçımı All Done Up yerine Cha Cha Lomona'da yaptırmam gerekiyor." Sinirli bir şekilde iç çekti. "Bazı insanlar hiç güvenilir değil."

"Ah, öyle mi?" Ne dediğini hatırlamaya çalıştım ama gerçekten dinlemiyordum.

"Yani?" Sırtışı dikkatimi tekrar ona çevirdi. "Ee?"

Kahretsin, neye varmaya çalışıyordu? "Yarın için hazır mısın?" "Yarın mı?"

"Brew'de benimle çıkacağını söylediğin parti."

Oh, hayır...

"Söz verdin Mike, lütfen."

Hayır demek, çekip gitmek, Catalina'nın peşine düşmek istiyordum ama bu sözü vermişim ve belki Catalina ortaya çıkabilirdi.

"Bana detayları mesaj at, seni alayım." O neşelenirken telefonumu çıkardım. İlk kez Lizzy ile bir şeyler yapmak umurumda değildi.

Benim için endişelenmiş görünen ama bundan hiç bahsetmeyen aileme iyi geceler diledim.

"Biraz uyu, Banner." Annem bana sarıldı. "Yakında görüşürüz, tamam mı?"

"Hiç geri gelmeyecek miyim?" Zorla gülümsedim ve geceye doğru yola çıktım.

ONUNCU BÖLÜM

Catalina

"Bazen Tanrı'nın beni neden senin gibi kadınların yanında sınıdığını merak ediyorum," diye içkisini yudumladı Kyle.

"Ha?" Dinlemiyordum. Hâlâ Perşembe günkü boktan döngünün içindeydim. Javier hangi cehennemdeydi? Bir yerlerde karanlık bir fırtına koptuğunu ve bundan kaçamayacağımı biliyordum.

"Sen bunun içindesin," diyerek kırmızı İspanyol kokteyl elbisemi işaret etti, "ben bile kendimi sana bakarken buluyorum."

"İki tarafla da uğraşıyorsun, Kyle," diye mırıldandım hiç düşünmeden. "Bakmazsan hayal kırıklığına uğrarım."

Elbisem dar ve kısaydı; alt kısmındaki süslemenin etrafında ve göğüslerimin arasından aşağıya doğru inen V kısmında tüyler vardı. Tüylü askılar omuzlarımdan sarkıyordu ve dağınık saçlarım etrafımda uçuşuyordu. Gerçekten, ne giyeceğimi düşünecek vaktim yoktu, bu yüzden birkaç yıl önce bir arkadaşımın doğum günü partisinden kalan elbisemi giydim.

"Hissettiğimden daha iyi görüldüğümü bilmek güzel."

"Kandırdın beni." Göz kırptı, sonra bakışları omzumun üzerinden kaydı ve ağzı bir karış açık kaldı. "Ciddi misin?"

Mike'ı kolunda Lizzy ile görmek için döndüm ve midem rahatsız edici bir düğüm haline geldi.

Lizzy'nin üzerinde beyaz, kabarık bir elbise vardı ve sanki bir iş partisinden ziyade quinceañera'daymış gibi görünüyordu. Mike'ın üzerinde ise siyah bir elbise gömleği ve elbise pantolonu vardı. Koyu renk saçları biraz uzundu, o yüzden geriye doğru taramıştı. Odayı tararken gergin görünüyordu.

Birdenbire dört inçlik topuklu ayakkabılarım kürdan gibi geldi ve dizlerim titredi.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdandım ve sırf bir şeyler yapmak için aceleyle bara gittim.

Charlotte arkamdan, "Kahretsin kızım, seni bu gece eve bıraktırdım," diye şaka yaptı. Döndüm ve ona elimden gelen en iyi gülümsemeyi göstermeye çalıştım ama tabii ki o bunu anladı. "Sen iyi misin?"

"Evet." Martini'mi yudumladım. "Sadece uzun bir hafta." "Evet, geçen gün erken ayrıldın. İyi misin?"

"Kendimi iyi hissetmiyordum."

"Özür dilerim, tatlım." Beni o meşhur sıcak kucaklamalarından birine çekti ve ben de muhtemelen yapmam gerekenden biraz daha uzun süre sarıldım.

Arkasına yaslandı ve ağabeyinin yaptığı gibi yüzümü inceledi. Endişelerimi bastırdım ve gülümsedim.

"Elbisen," diye dar siyah elbisesini işaret ettim, "çok seksi görünüyor."

"Teşekkürler!" Şakacı bir şekilde döndü. "Mike'ın beni eve göndermesini bekliyorum."

"Huh, evet." Mike ona karşı gülünç derecede korumacıydı. Çok tatlıydı.

"Lafı açılmışken, o burada mı?" Etrafına bakındı ve onu gördü. "Oh." O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu. "Lizzy ile mi burada?"

"Öyle görünüyor." İçkimin kalanını bitirdim, bir taneye daha ihtiyacım vardı.

"Belki de burada olacağınızı bilmiyordu?" Onu korumaya çalıştı.

"Eminim öyledir."

"Ya da sevecek yeni birini bulduğunu gördü ve şimdi onu istiyor," diye mırıldandı, arkadaşına açıkça kızmıştı.

"Mike," diye seslendi ve ben de arkamı döndüm.

"Ben tuvalete gidiyorum." Kolunu sıktım ve odadan çıktım.

Kendimle beş dakikalık bir moral konuşması yaptıktan sonra derin bir nefes aldım ve tuvaletten çıktım. Bir el bileğime dolandı ve beni köşeden çekerek boş mutfağa götürdü.

Ben daha düşünmeden Mike'ın dudakları dudaklarıma yapıştı ve elleri belime dolanıp kıcımdan aşağı indi.

"Bekle." Buradaki sorunu görmemesine sinirlenerek geri adım attım. "Neden Lizzy ile buradasın?"

Yüzündeki pişmanlığı gördüm ve teni sıcaktan kızardı. "Eski alışkanlıklar zor ölür. Teklif ettiğinde, evet demek bir refleksti. Onunla gelmek istemedim ama bir söz verdim. Sözümü tutmam benim için çok önemli."

"Buna saygı duyuyorum Mike, ama eğer birlikteyse, benimle birlikte olmalısın, buraya onunla gelmemelisin."

"Haklısın," diyerek yaklaştı ve ellerini kaldırdı, "özür dilerim. Ona neden başka bir randevu bulması gerektiğini açıklamalıydım. Beni affediyor musun?"

İhtiyacım olan tek şey buydu ve kollarına gömülüp bedenimi yutmasına izin verdim. Ellerim boynuna dolandı ve onu kendime çektim. Birbirimize açtık. Keşke yalnız olsaydık ve bize zarar verebilecek sırlarımız olmasaydı.

Parmakları elbisemin altından yukarı çıktı ve bacaklarımın arasını okşadı. Bacağımı kalçasının üzerinden geçirdim ve kendimi yeniden on yedi yaşındaymışım gibi hissettim. Genç, pervasız ve tam anlamıyla ateşli.

Ellerini kalçalarıma götürdü ve beni yukarı kaldırdı ama bizi geriye doğru götürürken dudaklarını dudaklarıma kilitledi. Beni uzun, çelik bir tezgâhın üzerine oturttu ve

Bacaklarımı. Tek kelime etmeden saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve diğer eliyle çenemi kaldırdı. Boynumu yaladı, ardından dudakları tüm hassas bölgelerimi emdi ve kemirdi.

"Mike," diye fısıldadım, bir şekilde sesimi bulmuştum.

Parmağını ağzımın üzerine bastırdı ve başını salladı. "Sadece sana sahip olmama izin ver," diye fısıldadı. "Sana ihtiyacım var."

Ses tonundaki bir şey bana büyük bir şeyler olduğunu söylüyordu. Omuzlarından tuttum ve yüzünü görmek için onu geri ittim. "Neyin var?"

Gözlerini kapatıp uzun bir nefes aldı ve ben de gözlerimin bu gece ne kadar seksi görüldüğünde gezinmesine izin vermemeye çalıştım. "Yarın ayrılıyorum."

Midem kendini bir top haline getirmeden önce irkildi.

"Farklı görünüyorsun. Riskli olacak, değil mi?"

"Yeterince riskli." Kara gözlerinden içindeki savaşı gördüğüme yemin edebilirim. Anlayamadığım bir şeyle titriyorlardı. "Ben sadece her şeye değecek tek kişiyle birlikte olmak istiyorum."

Eridim çünkü anlıyordum. Hayat size ne getirirse getirsin, devam etmek için bir nedene ihtiyacınız vardı. Biz birbirimiz için o nedendik. Nasıl oldu, hâlâ emin değildim ama öyleydik.

Başka bir şey söylemeden kemerini kavradım ve devasa ereksiyonunu serbest bırakmak için pantolonunu yavaşça açtım. Serbest kaldı ve yumruğumu tabanına doladığımda tısladı. Arkama yaslanmamı emretmeden önce prezervatifi takmak için biraz zaman harcadı. Uzandım ve ellerini bacaklarımın dışına doğru kaydırды ve başparmaklarıyla külotumu tutup aşağı çekti ve cebine soktu.

Her iki ayak bileğimi bir eliyle havaya kaldırarak, kendini açıklığımda konumlandırdı ve ucunu uyarılmamla kapladı.

"Sss," diye tısladı kendini kontrol etmeye çalışır gibi zevkle. Öte yandan ben, neredeyse delirmek üzereydim.

arzu. Ereksiyonundan akan sıcaklık tüm vücudumda bir ter tabakasının oluşmasına neden oldu.

Ayak bileklerimi bıraktı ve ellerini bacaklarımdan aşağıya, karnımdan yukarıya, neredeyse elbisemin üstünden düşmek üzere olan göğüslerime doğru kaydırırken omuzlarına dolmasına izin verdi.

"Çok güzelsin Catalina," diye fısıldadı ve içime biraz daha sokuldu. Sırtım masaya doğru eğildi ve başım bulutlandı. "Bunun daha farklı olacağını hayal etmiştim ama seni bu elbisenin içinde gördükten ve haftamın nasıl geçtiğini anladıktan sonra kendimi durduramıyorum."

"Mike-" Tek bir hamlede beni sonuna kadar doldurmak için öne doğru iterken beni aşağı çektiğinde adı kesildi. Nefesim kesildi ve kafası göğüslerimi öpmek için göğsüme düştü.

"Nefes al, Catalina," diye beni cesaretlendirdi. "Rahatla ki sonuna kadar girebileyim."

"Daha fazla yer yok." İçimi ısırın zevk ve acı karşısında neredeyse ağlayacaktım. Bunu daha önce nasıl yapmıştım?

Hâlâ üzerimdeyken kalçalarımı kaldırdı ve daha da içeri girdi. "İşte bu, kızım," diye homurdandı, vücudumun milyonlarca parçaya ayrılması için yalvaran en ilkel tonda.

"Haydi." Bana daha fazlasını verdi. Dışarı çekti ve kaydırarak kendini kaplamak için geri döndü. "Hazır mısınız?"

Başımı salladım ama kendimi "Evet" derken buldum.

"Neredeyse oldu," diye sıkılmış çenesinin arasından homurdandı. "Tanrım, çok sıkısin."

"Mike!" Acının daha fazlasını isteyerek ağladım. İnanılmaz hissetmeye başlamıştım.

Bir eli beni aşağı itmek için omzuma, diğeri de bana rehberlik etmek için kalçama gitti. Geri kalanını almamı izlemek için arkasına yaslandı.

"Bu çok seksi," diye mırıldandı ve sonunda kendimi onun tabanına vurduğumu hissettim. Ayarlayabilmem için hareketsiz kaldı. Kıpırdandım ve nefes nefese kaldım, tamamen onun merhametine kalmıştım.

Hep böyle mi olacak?

Onun etrafında kenetlendiğimde çıkardığı sesler dişlerimin alt dudağıma gömülmesine neden oldu.

"Hazır mısın?" diye sordu usulca.

Sesimi kaybetmekten korkarak başımı salladım.

Yavaşça, ereksiyonunun uzunluğunu şişmiş klitorisime doğru çekmeye başladı ve ben kıkırdayarak gözlerimi kapattım. Şehvetten sarhoş olmuştum ve Charlotte'un şu anda bizi basması umurumda değildi. Kendimi hiç bu kadar güvende, seksi ve aynı anda bu kadar dolu hissetmemiştim.

"Tanrım, çok ıslaksın," diye mırıldandı Mike sakınmış gibi ama boyun kasları gerilmişti ve kontrolü ele geçirme dürtüsünü dizginlediğini anlayabiliyordum.

Üç kez daha, tüm sinir sistemimi aşırı hızda harekete geçiren hissi uzattı. Çok hazırdım ama daha fazla sürtünmeye ihtiyacım vardı.

Yüzümü kapattım ve inledim. Geliyor muydum yoksa gidiyor muydum bilmiyordum. Bir tüy kadar hafif ama bir kaya kadar ağır hissediyordum.

"Al şunu!" Neredeyse çığlık atacaktım. "Kontrolü ele al, ne istiyorsan yap."

Beni bir simit gibi eğmeden önce gırtlaktan bir kıkırdama çıkardı ve vücudunu üzerime katlayarak ağırlığını beni tutmak için kullandı. Bacaklarım kendi omuzlarımın üzerindeydi ve yüzü bana dönüktü.

Kalçalarının bir hareketiyle, beni arzuladığım o tatlı, mutluluk dolu boşluğa geri çekecek kadar içime soktu.

"Boşaldığını görmek istiyorum, Catalina." Beni usulca öptü. "Geçen geceki gibi etrafımda kasıldığını ve akıl sağlığımı bozduğunu hissetmek istiyorum."

Karnındaki kaslar gerildi ve kendini sokup çıkarırken vücudunun geri kalanı taşa döndü. Başı boynumun yanına düştü ve çok yaklaşmış gibi homurdandı.

"Döndüğümde burada olacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye fısıldadım.

Benimle birlikte uçurumun kenarından koşarken ve akılsız bir mutluluğa dalarken jöle gibiydım, i e yaramazdım. İçimde kıpırdadığını hissettim. O kadar sıkıydı ki en ufak bir hareket bile çılgınca geliyordu. Gölgelerin derinliklerinde beni rahatsız eden her stres sızıntısı kayboldu ve bu anı ya amama izin verdi.

 p c klerine geri döndüm; g  s mden a a ı, g  s dekolteme doğru iniyorlardı. Ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim ve az önce fena halde kazıklanmı ım gibi gülümsedim... oh, bekle. Kazıklanmı tım.

"İyi misin?" diye fısıldadı ve koluna yaslandı. Mutlu bir i   eki le başımı salladım, ama tam konu acakken telefonu çaldı ve gerçeklik etrafımıza yıkıldı. Aya a kalktı, dışarı çıktı ve cebinden telefonu çıkardı.

İçimde bir şeyler de i ti. Belki gitmesi ve geri dönmemesi düşüncesi beni çok korkuttu u içindi, belki de hayatımda ilk kez birine ihtiyacım olduğunu fark ettiğim içindi. Ona ihtiyacım vardı.

Kahretsin. Gerçek dilimin ucuna kadar geldi ve paylaşma zamanının geldiğini biliyordum. Eğer bunun ötesini g rebilirse, ba arabilirdik. "Mike," elini cevap vermeden önce durdurdum, "Seninle konu mam gerek."

Gözleri bana dikilmi ti ama arayanın kimliğine kaydı ve yüzü d  t . " zg n m Catalina, buna cevap vermek zorundayım."

Başımı salladım ve elbisemi indirip masadan zıplayarak çantamı bulmaya çalışırken başımı başka yöne çevirdim.

"Hey, Logan." Uzun bir duraklama oldu ve bana arkasını döndü, duymamı istemediğini biliyordum.

Orada durdum ve bekledim, arama devam ettikçe rahatsızlı ım daha da artıyordu. Mike'ın Cole'u dinlediği be  dakikadan sonra, bunun kaderin bana bunun bizim anımız olmadığını gösterme şekli olduğuna karar verdim. Belki de o gitmeden önce bunu payla mamalıydım. Kafasını karıştırmak istemedim.

"Mike," diye fısıldadım ve kapıyı işaret ettim, "Ben gidiyorum."

Telefonun mikrofonunu kapatmaya gitti ama Cole dikkatini çeken bir şey söylemiş olmalıydı çünkü durdu ve dondu kaldı. "Oh, kahretsin, gerçekten mi? Bu işleri değiştirir, değil mi?"

Bir süre daha bekledim ve duvardaki saate baktım. Charlotte beni arıyor olabilirdi ve Kyle da büyük ihtimalle eve gitmeye hazırdı, bu yüzden sırtı bana dönükken sıvıştım.

Kyle'ın arabasının hâlâ park yerinde olup olmadığını kontrol etmek için dışarı çıktığımda kendi telefonumun sesini duydum. Küçük çantamdan çıkardım ve arayanın kimliğini okuyunca durdum. Anne.

"Anne?" Minik sesi hoparlörden duyulduğunda boştaki kolumu göbeğime doladım.

"Catalina?" Sesi milyonlarca kilometre öteden geliyordu. "Abel otoparkta."

Ne? Park yerini taramak için döndüm. Burada olduğumu nereden biliyorlardı ki? "Evine git, çantanı topla ve eve gel."

"Ben geldim anne," diye homurdandım. "Neler oluyor?"

Birdenbire eski sevgilim Abel, her zamanki gibi etkileyici bir şekilde giyinmiş olarak birkaç adım ötemde belirdi.

"Anne, ya şimdi bana neler olduğunu anlatırsın ya da benimle görüşmezsın."

Abel güneş gözlüklerini indirdi ve gözlerinin derinliklerindeki kederi gördüm.

"Hayır," diye fısıldadım ve annemin hıçkırıklara boğulduğunu duydum. "Hayır, anne, lütfen." Kalbim ortadan ikiye bölündü. "Hayır."

"Özür dilerim tatlım. Yeni öğrendik."

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Ölmüş olamaz."

"Lütfen Catalina, eve gel. Eve gelmene ihtiyacım var. Güvenli değil."

Abel bana doğru birkaç temkinli adım attı. Bu bakışı biliyordum. Oyun oynamaya caktı. Yardım etmek için buradaydı.

Bunu atlatmamı sağladı ama istediğim kişi o değildi.

Kolum düştü, telefonum yere düştü ve kardeşimin ölümünün ağırlığı omuzlarıma çöktü. Dizlerimin bağı çözülürken Abel öne doğru uzandı. Beni göğsüne bastırdı ve ben kırıldım. Beni ben olduğum için seven tek aile üyesini kaybetmiştim.

Abel beni kamyonetine kadar götürdü ve kapıyı açtı. Kapıyı kapatırken dışarı baktım ve merdivenlerde duran Charlotte'un endişeli bakışlarını yakaladım.

Gözyaşlarım akarken gözlerimi kaçırdım. Eve dönmek üzereydim ve kendimi çaresizce utanmış hissediyordum.

Kamyon kükreyerek hareket ederken zihnim belirsizlik içindeydi ve buradan nereye gideceğimi bilemiyordum. Havaalanına giden yol boyunca Abel'e bakmadım, bakmadım. Bir kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım ve nasıl çıkacağımı bilmiyordum. Elini sırtıma koyarak beni insan denizinin içinden geçirdi. Normalde buna izin vermezdim, ama mutsuzluğumun derinliğinde hiçbir şey kayıtlı değildi.

"Susadın mı?" diye sordu İspanyolca. Başımı salladım. "Aç mısın?"

Hayır.

Yolculuğu neredeyse hiç hatırlamıyorum. Uçaklara bindik, havaalanlarında oturduk ve tekrar uçağa bindik. Hayatım olan gerçeklikten uzaklaşmama izin verdim. Zihnim sürüklendi. On bir yaşındaydım, ağacımda oturuyordum.

"İyi misin?" Javier yerden bana doğru baktı. Başımı dizlerimin arasına soktum ve cevap vermeyince ağaç evim olarak kullandığım tahtaya tırmanmaya başladı. Orası evden ve onlardan saklanabileceğim tek yerd.

"Böyle kaçıp gittiğinde onu sadece kızdırıyorsun." Yanıma oturmak için döndü ve vücudumdaki tutuşumu gevşetmek için bir parmağını oynattı. Kendimi ona kapatmamdan nefret ederdi ama on bir yaşında olmak ve benim

Babamın yaptığı, genç beynimin hesaplayamayacağı kadar fazlaydı.

"Sadece korkmuştu," diye fısıldadım ve bunu hayal ettiğimde gözlerimi sıkıca kapattım. "Sadece eve gitmek istiyordu."

"Biliyorum." Elini uzattı ve belli belirsiz koluma dokundu. "Onlar lanet olası canavarlar."

"Lütfen Jav, lütfen beni yanına al." Panik içinde hıçkırmaya başladım. "Beni burada bırakırsan ölürüm." Beni görmesi için başımı kaldırdım, böylece dehşetin gerçek olduğunu anlayacaktı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Ya beni de onlardan biri yaparsa?"

"Yapmayacak, Cat." Bakışlarımı tuttu. "Sen onun kızıydın. Senin incinmene izin vermezdi."

Karanlık bir şekilde güldüm. "Sanki kendi oğlunun incinmesine izin vermeyecekmiş gibi?"

"Bu farklı." Geri çekildi.

"Değil." Burnumu çektim. "Bu sadece bir zaman meselesi. Anneme baksana. Kendi karısı bile kaçtı!" Öfkeyle gözlerimi kuruladım. Gözyaşları işe yaramazdı. "Bunu yapmayacağım. Bunun bir parçası olmaktansa ölmeyi tercih ederim. Amerika'da yaşamak, okula gitmek, bir iş bulmak, aşık olmak ve bir aile kurmak istiyorum. Suçlular için çalışmak değil. Evimde bir mahkumum. Bu hayatı hiç istemedim, Javier!"

"Biliyorum." Bir yandan beni sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da babamın gelme ihtimaline karşı araziye tarıyordu. İkimiz de yaptığım şey yüzünden kemer yiyeceğimi biliyorduk. Bir numaralı aile kuralını çiğnemiştik.

Kızın kaçmasına yardım ettim.

"Bak," diye derin bir nefes aldı, "seni terk etmeyi hiç planlamadım. Sadece Amerika'da kendimize bir yer bulmam gerekiyor. Yerleşeceğim ve senin için geleceğim."

Söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum ama gitmesi beni çok korkuttu. O beni koruyan tek kişiydi. Güvendiğim tek kişiydi.

"Catalina." Babamın sesi içimi parçaladı ve donup kaldım. "Yere yat! Hemen."

"Düşmüş meleklerin seninle olduğunu unutma, küçük kardeşim." Javier bana güç vermeye çalıştı.

Hayatımın kırbacını yediğim yere inmeme yardım etmeden önce hızlıca bir dua fısıldadı.

Babamdan nefret ediyordum. Saf, beyaz bir nefret.

"Catalina?" Abel omzunda çantamla önümde duruyordu. "Gitme zamanı."

Ağırlıksız bir halde onu başka bir uçağa kadar takip ettim ve orada huzursuz bir uykuya daldım.

Sınırdan uçaktan indiğimizde zombi gibiydim. Neyse ki Abel'in kamyonu çok uzakta değildi ve rekor sürede yola çıktık.

"Eve varmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?" Abel çıkış için şerit değiştirdi.

"Dokuz milimetre." Ben kendi sesimi zar zor duydum ama o duydu ve bana küçük bir sırıtış attı. Abel babamdan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu ama o da bu dünyaya kendini kaptırmıştı. Ona gideceğimi söylediğimde beni durdurmadı ama gelmeyi de kabul etmedi.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken omzumun üzerinden baktım. Artık zihnim daha berraktı ve Mike'ı düşünmeye başladım. Keşke o şekilde ayrılmasaydım. Hayatımı onunla paylaşmaya hazırdım, aşk ve aile hayallerimin gerçek olabileceğini bilmekten mutluydum. Şimdi acımasız bir netlikle biliyordum ki bunların hepsi bir sahteydi.

"Yedi yıl oldu, Catalina. Bunu annen için yap. Javier bunu isterdi."

"Yapma," diye tersledim ve sıcak öfkenin yüzeye çıktığını hissettim. "Kardeşim seninle arabada olduğumu, beni kurtarmak için çok uğraştığı yere geri döndüğümü bilse yıkılırdı."

Başını salladı ve sessiz kaldı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar pencereden dışarı baktım. Uyku mutluluktan.

Araba beyaz çakıllı araba yoluna girdiğinde sarsılarak uyandım ve ev görüldüğünde midem şiddetli bir şekilde yuvarlandı. Şatafatlı ev beyazdı, altın süslemeli balkonları ve dört arabalık garajı vardı. Araba yolu, ortasında kocaman bir çeşme bulunan bir at nalı şeklinde ön tarafı sarıyordu. İlk bakışta çarpıcı bir manzaraydı ama yakından bakarsanız, neredeyse kan damladığını görebilirdiniz. Burada pek çok kişi hayatını kaybetmiş ve pek çoğunun özgürlüğü elinden alınmıştı.

Yarı otomatik tüfekli bir adam kapıyı açtı ve beni kabaca arabadan çekti. Saçma beyaz taşların üzerinde ayağımı bulmak için tökezledim ve ellerini üzerimden ittim.

"Bana bir daha böyle dokunursan," diye tükürdüm, "dilini o tüfeğın ucuna bağlarım ve tetiğı çekerken gözlerini seyrederim!"

Ve böylece, eski ben intikam duygusuyla geri döndü.

"İşte benim tatlı kızım." Babamın sesi devasa merdivenin tepesinden zırhımı parçaladı. "Gel." Onun bana gelmesi yerine, benim ona yaklaşmamı işaret etti.

Onu görmezden geldim ve çantamı Abel'den kaptığım gibi evin yanından geçerek kalacağımı bildiğım yere doğru yürüdüm.

Annem göletin kenarında duruyordu. Ne bulacağımı biliyordum; o sadece bir kadın kabuğuydu. Beni bu aileye getirdiğı için bir yanımdan ondan nefret ediyordu. Bazıları başka seçeneğı olmadığını söyleyebilirdi ama çocuklarımdın böyle bir kötölük içinde yaşamak zorunda kalacağını bilseydim, onlar için her şeyi yapardım. Her şeyi. Daha da iyisi, hiç çocuk sahibi olmazdım.

Cansız gözleri kalktı ve bana yerleşti, ağız düştü ve ağlamaya başladı. Kollarını bana doladı ama sevgisine karşılık veremedim.

"Geldin!"

"Başka seçeneğim yoktu."

"Çok üzgünüm," diye ağladı. "Olmalısın."

Omuzları ırkildi ve sonra geri çekildi. Sözlerimin ona ulaştığını biliyordum ama üzerinde çok az etkisi olacağını da biliyordum. Kalbi kırılalı çok olmuştu; taş gibi sertleşmişti.

"Hâlâ çok fazla nefret taşıyorsun."

"Beni suçlayabilir misin?" Soğuk davrandığımı biliyordum ama içimde hiçbir şey kalmamıştı. Kardeşimi benden almışlardı.

"Yolculuk iyi geçti mi?" Yüzünü kuruladı ve kendini toparlamaya çalıştı çünkü uzun süre yalnız kalmayacaktık. Yalnız kalmamızdan nefret ederdi. Bunu gözlerinde görmüştüm. Annemi gitmeye ikna edebileceğim için endişeliydi. Gerçek şu ki, gitmesini istemiyordum. Ona sahip olabilirdi. Onun için kimin daha önemli olduğuna uzun zaman önce karar vermişti ve bu çocukları değildi.

"Duş almak istiyorum," diye cevap verdim.

"Evet, tabii ki. Yorgun olmalısınız." Gülümseyerek mod değiştirdi ve beni ana eve doğru götürürken hemen omurgasını dikleştirdi.

"Cenaze ne zaman?"

"Perşembe öğleden sonra."

Dönüp ona baktım. "Çok yakında." Şikayet ettiğimden değil. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Babam ruhunu daha sonra dinlendirmektense şimdi dinlendirmenin daha güvenli olduğunu düşünüyor."

"Yani Bash Amca'nın ailenin geri kalanının önünde misilleme yapması ihtimaline karşı mı?"

Bash hakkında konuşmamam için beni uyararak kaşlarını çattı.

Her neyse.

Abel ön kapıdan içeri girdiğinde beni arabadan çeken adam bana ters ters baktı. Babam omzuna bir tokat atarak beni tek parça halinde geri getirdiği için onu övdü.

"Git temizlen, Catalina." Beni kovdu. "Akşam yemeği otuz dakika içinde hazır olacak."

Yüzünde kaybettiği oğlu için duyduğu üzüntünün izine bile rastlanmıyordu.

Ben de karşılık vermek istedim ama Abel sözümü kesti. "Salvador," diye hitap etti babama, "şirketimiz için hazırlık yapmamı ister misin?"

Şirket mi?

Ağzımdan "Kim geliyor?" sorusu döküldü. Babam böyle sorular sormamam için beni uyardı.

"Evet, Cuma günü geliyorlar ve barda buluşacağız. Her ihtiyaçlarının karşılandığından emin olun ki kendilerini rahat hissetsinler," durakladı ve hava karardı, "rahat."

"Elbette." Abel başını salladı ama gitmeden önce bana baktı.

"Neden orada dikiliyorsun?" diye bağırdı babam. Yerimden sıçradım ve odama doğru yöneldim.

Koridorun duvarlarını kaplayan yağlı boya tabloların sayısı şaşırtıcıydı. Burayı yerle bir etmek için bir kibrit çakmak yeterli olurdu. Bu düşünceyle dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Belki de bu benim veda hediyem olabilirdi?

Topuklarım fayans zeminde tıkırdadı ve eğer gerçekten dinleseydim, Javier'in eğlence odasından gelen kahkahalarını duyabilirdim. Acı içime bir kurşun gibi saplandı. Nasıl oluyordu da şimdi onsuz burada olabiliyordum? Hayat nasıl olur da ağabeyim kadar özel birini benden alabilirdi? O buradaki tek iyi şeydi, benim koruyucumdu.

Nefes al, Cat, nefes al. Elim karnımın üzerinde, bilinmeyen bir güç tarafından çekiliyormuş gibi koridordan kütüphaneye doğru ilerledim ve gözlerimi kaldırıp onu gördüm. Gözyaşları sessizce yanaklarımdan aşağı süzüldü ve kanatları bulanık bir renge büründü. Gücümü yeniden kazandığımda ve daha sonra kullanmak üzere sakladığım bir şeye kulak misafiri olana kadar onun yanında kaldım. Sessiz olmakta her zaman iyiydim.

Yemek masasına oturduğumda mücadelem geri gelmişti. Başımı dik tuttum. Bunu görebiliyordum.

Abel bana gülümseyerek ruhumu geri kazandığımı hissetti ve oğlum, haklıydı.

"Aç mısın?" Babam fasulye dolu kâseyi işaret etti.

"Hayır."

"Umurumda değil. Ye." Bana ters ters baktı.

Hareket etmedim ve o da gözlerini kapattı. Onu daha fazla zorlamamak için mücadele ettim. Evet, sevgili kızı evdeydi ve benim omurgam büyümüştü.

"Ya ye ya da beslen," diye tehdit etti.

Odanın diğer tarafında duran adamlardan biri bana doğru bir adım attı, tam da bunu yapmaya hazırdı ama onu durdurmak için elimi kaldırdım. Kepçeye uzandım ve yavaşça tabağıma biraz fasulye koydum, ardından şaraba uzandım ve kendime oldukça büyük bir bardak doldurdum. Babamın bakışlarının sıcaklığını hissederek yarısını mideye indirdim.

"Nankörlük etme Catalina," diye uyardı.

"Bu çok zengin," diye karşılık verdim.

Babam beni görmezden geldi, bifteğini kesti ve yemeye başladı. Uyuşturulmuş gibi görünen annem onun sağında oturuyordu. Hayatta kalmak için kendi kendine ilaç verdiğiinden şüpheleniyordum. Bu hayatı kabullenmişti ve bakın ona ne getirmişti. Hiç acıma hissetmedim. Babamın beni dövmesini, beni uyuşturucu kesmeye zorlamasını, sınırı geçmek için masum kadınları uyuşturucuyla doldurmayı öğrenmemi izlemişti. Tüm bu süre boyunca onlar için ağladım, üzgün olduğumu söyledim, elimden geldiğince onları kurtarmaya çalışacağıma söz verdim. Ama onlar için kan dökmekten başka bir şey yapamıyordum. Bir gün bir adam gelip uyuşturucuyu taşımamı isteyene kadar bana bu işi yaptırdı ve bunu yapmam için her türlü parayı ödeyeceğini söyledi.

Babam bunu düşündü ve anneme söylediğinde annem çılgına döndü. Annemin ne dediğinden ya da ne yaptığından hâlâ emin değildim ama iki gün sonra eşyalarım toplandı ve Amerika'da teyzemin yanında yaşayacağım söylendi. Beni özgürlüğümün beklediği arabaya hızla iterken anneme sarılıp vedalaştığımı hatırlıyorum.

Daha sonra Abel'den babamın onu asla terk etmeyeceğine dair sadakatini kanıtlamak için ona bomba yeleği giydirdiğini öğrendim. O bir aptaldı. Annem ona

sonuna kadar sadıktı.

Onu her zaman bizden üstün tuttuğunu bilmeliydi. Babama sürekli meydan okuyan ben olmadan hayatının daha kolay olacağını biliyordum. Beni uzaklara göndermesi umurumda değildi. Özgürlüğüme kavuşmuştum.

Babam masadaki diğer adamlara hitap etmeye başladı ve normal bir iş günüymüş gibi davrandı ve ben kusmak istedim. Zehir kanıma karıştı ve bıçağımı kavrayışım ölümcül bir hal aldı.

"Kardeşimi kim öldürdü?" Gözlerimi tabağımdan ayırmadım, yüzünü görmeye hazır değildim. Eğer ölümünün arkasında babam varsa, onu kendim öldürürdüm.

Sessizlik odayı kapladı ve hava soğudu. Franky Perez ve Los Guardianes Del Bosque'un Los Tiempos Van Cambiando şarkısının sesi birkaç kapı aşağıdaki çalışma odasından duyulabiliyordu.

"Bilmeye hakkım var." Sesimi güçlü tuttum ve kızgın gözlerimi onunkilere diktim. "Bash miydi?"

"O pis köpeğin adını benim evimde, benim yemek masamda ağzına alma!" Babam masaya vurdu ve biftek bıçağını bana doğrulttu. "O sensin, kızım! Onu sen öldürttün."

Sözlerinin etkisi o kadar sert oldu ki sandalyemden sıçradım ve sandalyem devrildi. "Bunu nasıl söylersin? Seni yanlış duymuşum gibi davranacağım baba," diye tısladım, o anda ne yapabileceğimden emin değildim.

Abel'in eli geriye uzandı ve beni yerimde tutmak için bileğime dolandı. Bileğimi çözdüm ve zehrimi ona doğru yönelttim. "Bir zamanlar sevdiğin kızı değil de düşmanı savunmak tam sana göre Abel."

Babama baktı, sonra yavaşça ayağa kalktı ve bir elini omzuma koydu. Beni odadan çıkarmak için çevirdi.

"Javier'in cenazesine zamanında geleceksin ve uslu duracaksın Catalina," diye buyurdu babam, "yoksa Amerika'ya dönüş biletini kaybedersin." Annem boğazını temizledi.

Konuşacak gibi oldu ve yılan ona doğru hırladı. Onun bir kelime söylediğini duymadım.

Yalnız kaldığımızda, Abel beni tuttuğu yerden bıraktı ve öldürme dürtümden kurtulmaya çalıştım.

"Onu nasıl kızdıracağını iyi biliyorsun." Abel sözlerinin arasında sertçe nefes aldı. "Neden onu hep zorluyorsun, Catalina? Onun tehlikeli bir adam olduğunu biliyorsun.

"Yapma." Duygusal olarak bitmiştim. "Ben de senden nefret ediyorum. Sesini duymak bile bana acı veriyor."

Yatak odamın kapısında durdu ve derin bir iç çekti. "Catalina, sen sevdiğim ilk kadındın ama gençtik ve babana hayır diyemezdik. Hayatımı ona borçluyum. Hiçbir şeyim yokken bana bu pozisyonu verdi. Ben burada önemliyim."

Böyle hissetmenin haksızlık olduğunu biliyordum. Burada hayatın nasıl olduğunu biliyordum ama onun sözlerini zayıf ve itici buluyordum. Abel'a aşık değildim ama yine de onu seviyordum. Javier Amerika'ya gittiğinde o benim yanımdaydı. Babam Abel'i sadece bir fırsat olarak gördü ve onu kendi hastalıklı dünyasına çekti. Benim mutluluğum babamın asla umursayacağı bir şey değildi.

"İyi geceler, Abel." Odama girdim ve yatağımın üzerinde telefonumun ışığının yandığını gördüm.

Özür dilerim. Keşke o telefona cevap vermek zorunda olmasaydım. Bu gece görüşebilir miyiz? Yarın sabah gidiyorum.

Yeni bir gözyaşı nöbeti başladığında ekran bulanıklaştı ve geceyi bir topun içinde kıvrılmış, kardeşimin kaybının ve Mike'ın beni terk edeceği gerçeğinin yasını tutarak geçirdim.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Mike

"Sana söylüyorum Mike, o otoparkta gözüme çarptığında tamamen farklı biri gibi görünüyordu," dedi Charlotte kanepeye uzanıp kanallar arasında gezinirken. "Başı beladaymış gibi panik içinde değildi. Öylece dağıldı ve o adam kamyonetiyle kaçtı. Belki de kardeşiyle ilgili bir şeydi?"

Çantamı hazırladım ve kapının önündeki babama baktım. Ne yapmak üzere olduğumu biliyordu ve çok endişeliydi. Babamla tam olarak ne yaptığımı paylaşarak tüm kuralları çiğnemiştım ama umurumda değildi. Eğer başıma bir şey gelirse, gerçeğı bilmesine ihtiyacım vardı.

Bir günden fazla olmuştu ve sayısız mesaj göndermişim ama Catalina'dan tek bir kelime bile duymamışım. Charlotte'un tanık olduğu şey hakkında endişeliydim ve bu kafamı bulandırıyordu. Bir şeyler döndüğünü biliyordum ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Yaptıklarımızdan hemen sonra Cole'un aramasının zamanlaması yüzünden kendimi berbat hissediyordum ama aynı zamanda önemli bir işim vardı ve kurtarma söz konusu olduğunda her anın önemli olduğunu biliyordum. İkinci ekibimiz Elena'yı Salvador'un evinde bulmuştu ve bu da görevimizin ertelendiğı anlamına geliyordu. Biz Elena'yı kurtarana kadar oradan ayrılmayacak ve yerini kaybetme riskini göze almayacaklardı.

Onlar. Bu da zamanın başladığı anlamına geliyordu. Şimdi ihtiyacım olan tek kişiye veda etmeden ülkeyi terk etmek zorundaydım.

"Hazır olduğunda arayacak." Ben cevap vermeyince Charlotte bana döndü. "İkinizin arasında ne oldu?"

"Çok fazla. Gitmem gerekiyor." Ona sarılıp vedalaştım, sonra anneme sarıldım ve yakında görüşeceğimizi söyledim. Babam beni kamyonuma kadar geçirdi.

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Aklını oyunda tut, döndüğünde Catalina burada olacak oğlum." Başımı tuttu ve çocukken yaptığımız gibi alnımdan alınına doğru kendine çekti ve devam etmek için onun gücüne ihtiyacım vardı. "Aklını oyunda tut."

"Tamam." Ayrılmadan önce ona sarıldım ama arkama bakmadım. Bu kadar endişeliyken babamın yüzüne bakamazdım; bu çok zordu.

Helikoptere bindiğimde bıçaklar havayı dövüyordu ve ben kafamı toplayıp yapmam gerekenleri en ince ayrıntısına kadar gözden geçirdim. Silahımın yanımda olmayacağı fikri hoşuma gitmemişti ama her an gözlerin üzerimizde olacağını biliyordum.

"Telefonlar." Mark çelik kaplı çantayı açarken bana omuz silkti. Ekrana son bir kez umutla bakıp telefonumu kapattım ve içine attım. Sonra ikimize de sadece bu görev için ayarlanmış yeni birer telefon verdi. "Sadece birkaç gün dostum, sonra gidip kız arkadaşını geri kazanabilirsin."

"Kızgın değil." Cole telefonunu içeri attı. "O tür bir kıza benzemiyor. Kardeşi olduğuna yirmi koyuyorum."

"Bunu destekliyorum." Mark çantayı mühürledi.

"Kafalar oyunda, çocuklar." Cole sırtımızı sıvazladı.

İndiğimizde ve cip geldiğinde içeri atladık, silahlarımızı çektik ve bir günlük mesafedeki kampımıza doğru yola çıktık. Görevimiz başlamadan önce bir güncelleme için North Rock ile buluşacaktık.

Tozlu ara sokaklarda ilerlerken hoparlörlerden The Dead South'un In Hell I'll Be in Good Company şarkısı yükseliyordu. Böyle zamanlarda sessizlik kafalarımız için iyi değildi, bu yüzden John'un sürmesine izin verdik ve zihinlerimizi boşta tutmak için onun çalma listesini kullandık.

Diğerleri nöbet tutarken sırayla birer birer uyuduk. John ve ben dümende döndük, böylece yolculukta hiç zaman kaybetmedik.

Her anın önemi vardı.

Üstüm başım kir içinde, yüzüm rüzgârdan yanmış, dilimle diş etlerimdeki kum tanelerini çıkarmaya çalıştım. Cipten indim ve bacaklarımı uzattım.

"Kafalar yukarı." John ağzımı temizlemem için bana bir matara fırlattı. Serin mutluluğu tükürdüm ve aynısını yapması için Mark'a uzattım.

"Demirler." North Rock'tan Steve ormandaki kamptan çıkarken bana el salladı. "Cenaze dündü." Bir fotoğrafı işaret etti. "Salvador'un oğlu öldürüldü. Bir sürü insan geldi ama tuhaf olan Bash'in karısının da orada olmasıydı."

"Ne?" Yer değiştirdim ve kolumu silahımın üzerine koydum.

"Arka planda kaldı ama Salvador onunla konuşmak için uzaklaştığında onu fark ettik."

Bana bir yığın fotoğraf uzattı ve ben de olabildiğince çok kişiyi tanımak için fotoğrafları karıştırmaya başladım.

"Mike." Cole saatini işaret etti ve ben de zamanın geldiğini anladım. Fotoğrafları geri verdim ve uçağımıza yetişmek için acele ettim. Her şeyin yasal görünmesi gerekiyordu ve bizi ne zaman izlemeye başlayacaklarını biliyorduk.

Monclova, Coahuila'da şehre indiğimizde üç beyaz Ford Explorer asfalta park etmişti. Cole elini kaldırdı

Saatlerimizi senkronize etmek için koluna girdi. Şu andan itibaren bir programımız vardı. Bir zamanlayıcı her hareketimizi belirliyor, böylece senkronize kalıyorduk. Hata yapmaya yer yoktu.

"Demirler." Gideceğimiz yere vardığımızda, Logan iş kıyafetlerimizi giyeceğimiz bir odaya girmemi işaret etti. Takım elbise içinde o kadar da rahat değildim ama zengin işadamları rolünü oynamamız gerekiyordu ve asker pantolonu ve tişörtler bunu karşılayamazdı.

Bileğimde Santos Dumont Cartier marka bir saat asılıydı ve yanında da ona uygun siyah kol düğmeleri duruyordu. Blackstone GPS saatimiz olmaması hoşuma gitmemişti ama bizim de bir rolümüz vardı.

"Al," diye sırttı Mark içeri girip bana bir ayakkabı kutusu uzatırken, "eğer tam bir paket değilsen fark edecektir."

"Timsah derisi ayakkabılar mı?" Kutuyu çevirip açtım ve mavi mokasen ayakkabıları elime aldım. "Burada bir sınır çizilmesi gerekiyor Cole."

"Savi Amerikalı'nın giydiğini söyledi. Pahalı bir tasarımcı, Stefano Ricci falan. Her neyse, o modadan anlıyor, ben anlamıyorum. Sızlanmayı bırak da giy şunları."

"Bunu asker postallı adam söylüyor," diye homurdandım.

"Ben de o bokun içine sıkışacağım." Karanlık bir şekilde güldü.

Konfor alanımızın çok dışındaydık ama bu sadece kısa bir süre için olacaktı.

Aynaya son bir kez baktım ve ne kadar farklı görüldüğümü düşündüm. Sanırım amaçladığımız şey buydu.

Kapıya yöneldiğimde Cole bana bir cüzdan fırlattı. "On bin dolar, nakit. Kaybetme ama bir noktada göster."

Başımı salladım ve tamamen dolu Explorer'ın içine atladım.

John şoförümüzdü, limuzin kıyafetleri giymişti ve ön yolcu koltuğunda birlikte çalıştığımız yerel bir adam oturuyordu. Eğer yanınızda yerel biri yoksa, bu kırmızı bayrak anlamına gelirdi. Muhatap olduğumuz herkes bir şekilde kirliydi ve biz de bu rolü oynadığımız sürece uyum sağlardık.

Eve gitmek bir saat sürdü, bu da bir saat boyunca her ihtimale karşı evin planlarını kafama kazıdığım anlamına geliyordu.

bir şeyler ters gitti. Çıkışları, kaç adamın nerede olduğunu, kaç silah ve ne kadar cephane taşıdıklarını ve Elena'nın son görüldüğü yeri biliyordum.

Cole bana "Unutma, sadece temel bilgileri biliyorsun," diye hatırlattı. İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuşabildiğimizi belli etmek istemiyorduk. Bu toplantının amacı, son hamlemizi yapmadan önce biraz daha bilgi edinmekti.

John yerlinin konuşmasına izin verdi ve kapıda çalışan adama kimliklerimizi gösterdi. Biraz zaman aldı ama ilk engeli aştık. İki kez daha durdurulduk ve el sallayarak ilerledik. Eve vardığımızda herkes orada olduğumuzu biliyordu.

Salvador merdivenlerin başında durdu ve ona katılmamızı bekledi. Ellili yaşlarının sonunda uzun boylu bir adamdı. Daniel'in ekibi on yıl önce onu saf dışı bıraktığında babasının işini devralmıştı. Bu, Shadows ve Blackstone için en büyük zaferlerden biriydi. Salvador para göstermeyi severdi ve bir pezevenkten daha fazla yüzük takardı. Tüylü, tuzlu ve biberli saçları inceydi ve çarpık ağzı bana aktör John Leguizamo'yu hatırlatıyordu.

"Beyler, evime hoş geldiniz." Onu içeri kadar takip etmemizi işaret etti.

Cole güneş gözlüklerini çıkarıp cebine sokarken bana bir bakış attı. İkimize bakıp içimden gülmekten kendimi alamadım. İkimiz de takım elbise giymiş, uyuşturucu baronları gibi davranan kocaman adamlardık. Tess'i evden almaya gittiğinde Trigger'ın da aynı şekilde gülünç hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Bir içki ister misiniz, Bay Rutherford?" Salvador bana etiketini göstermek için bir şişe kaliteli tekila uzattı.

"Hayır, teşekkür ederim." Başımı salladım ve benim için çekilen kırmızı kadife sandalyeye oturdum.

"Bay Kingsley?"

"Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı Cole.

"Yalnız içmeyi sevmiyorum beyler." Bize baktı.

"Ve bir anlaşma yapana kadar içmeyiz." Cole'un sesi kırılmıştı.

"Pekâlâ." Salvador bir içki aldı, sonra karşımıza oturdu ve bacaklarını dramatik bir şekilde katlayıp bir sigara yaktı. "Benden mal almak istediğinizi duydum."

"Evet." Cole bir zarf çıkardı ve ona uzattı. "Her zamanki tedarikçimiz bir süre önce gözaltına alındı ve sizinle konuşmamızı önerdi. Çok para kaybettik ve bu işi bir an önce halletmemiz gerekiyor."

"Ah, evet, Denton." Salvador dilini şaklattı. "Kızı alamaması çok yazık."

Eğitimsiz bir göz Cole'un tavrındaki değişimi fark edemezdi ama ben fark ettim. Amerikalı bugüne kadarki en büyük zaferimizdi.

"Onu gerçekten seviyordu. Küçük sürtük sadece bunu bilmiyordu."

Cole'un çenesi titredi ve dikkatini bana çekmek için öne doğru eğildim. "Uyuşturucuyu getirecek ve parayı geri götürecek kadınlara ihtiyacımız olacak."

Salvador düşünürken yakut yüzüğünü serçe parmağının etrafında döndürdü. "Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?"

"Baja yarışı için kayıt yaptırmış üç şoförümüz var. Onlar kızları sınıra getirebilir, biz de parayı kasabanın yakınındaki bir teslim noktasına getirebiliriz. Sınırdaki arabaların panellerini kontrol etmemesi için iyi para alan bir adamımız var."

"Bu çok iyi." Etkilenmiş görünüyordu. "Burada ne kadar konuşuyoruz?"

"Dört nokta beş milyon, yarış öncesi." Hiçbir şeyi kaçırmadım. "Tabii bu bizimle çalışmak istediğin bir şeyse."

"Ne yakaladın?"

"Kadınları biz seçiyoruz."

"Kadınları seçmek mi?" Gözlerinde bir şüphe parıltısı belirdi. "Neden?"

"Bu sürücüleri tanıtmak için sosyal medyayı kullanıyoruz ve her fotoğrafta bir kız var. Eğer her zamanki tiplerinden çok uzaklaşırsak, bu kırmızı bir bayrak gönderebilir."

"Evet, bunu görebiliyorum." İki eliyle dudaklarını ovuşturmadan önce bir an bakışlarını tuttu. "Ne tür kadınlar?"

"Küçük çerçeveli, ince bacaklı ve düzgün göğüslü olmalılar." Ellerimle çukurlaştırma hareketi yaptım. Kendimi domuz gibi hissediyordum ama öyle görünmem gerekiyordu.

"Sanırım bunu düşününce sertleştin." Bir bacağını sandalyenin koluna asarak spor pantolonunu esnetti.

"Kızlarınızdan ihtiyacımız olana uyan var mı?" "Sanırım birkaç tane var, evet."

"Dövme var mı?" Elena'nın köprücük kemiğindeki kelebekten bahsetmelerini umarak farklı bir açı denedim.

"Bir tane var, evet." Bana soru sorarcasına baktı.

"Hiçbir kızın öne çıkmasını istemiyorum, hepsi bu. O zaman çok ayrıntılı ya da akılda kalıcı bir şey olmasın," dedim.

"Herhangi bir karar vermeden önce katırlarla tanışmak istiyorum." Cole araya girdi.

Salvador, Cole'a sertçe bakarken uzun bir nefes çekti.

"Denton'ın sana buraya gelmeni söylediğini mi söylüyorsun?" Kahretsin, onu korkutmuştuk.

"Öyle demiştik, evet." Cole başını salladı. "Denton Barlow."

"Denton seni bu kadar iyi tanıyor olsaydı, onun kadınıyla tanışmış olurdun. Neye benziyordu?"

Cole öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Yeşil gözler, sıkı bir vücut ve uzun, siyah saçlar."

"Belki de. Bunu herkes bilebilirdi."

"Şarkı söylüyor ve çok alıngan bir kişiliği var. ABD Ordusu tarafından kaçırıldı ve Denton onu geri almayı başardı."

"Buraya kim bilir ne oynamak için mi yoksa anlaşma yapmak için mi geldik?" Sinirlenerek homurdandım. Savi'nin tutsaklık dönemini düşünmek hâlâ canımı yakıyordu. "Bu iş yürümezse Şeytan'ın Menzili'nde bir bağlantım var, yani ya varsın ya da yoksun. Her iki durumda da zamanımı çalmayı bırak."

Gözleri büyüdü. Sinirlerine dokunmuş olmalıyım çünkü bacağını indirdi ve pantolonunu karıştırdı.

"Allen'in sözleşme oldu geçersiz kılındı. Ve DR değil artık satmıyorum."

Sırıttım, arkadaşımın artık onların boktan kontrolü altında olmamasından mutluydum.

"İ düşünmek Bu güzel adil için söyle o
Eğer Tetikleyici bir şeyin olmasını isterse, onu gerçekleştirir."

"Belki de."

"İkimiz de biliyoruz ki senin güzellerin var." Bu kelime karşısında irkildim. "Eğer bu miktarda uyuşturucu taşıyacaksak, elinizdekilerin en iyisine ihtiyacımız var."

"Sal." Bir kadın kolunu sandalyesinin arkasına doladı ve kulağına bir şeyler fısıldadı.

"Ve bana uzun bir şey ver. Latinlerimi uzun severim." Cole işleri daha da daraltıp daraltamayacağını görmek için tekrar farklı bir çekim denedi. Elena ortalama bir Latin'den daha uzundu.

Kadının gözleri korkuyla benimkilere kaydı ve Cole'un sözlerinden duyduğu endişeyi hissettim.

Ne biliyorsunuz bayan?

Salvador ona el sallamadan önce boğazını temizledi ama kadın gitmeyince dönüp ona ters ters baktı.

"Hayır," diye tısladı ve hava şarj oldu.

Kahretsin.

Sinirlenerek ayağa kalktı ama garip bir şekilde ona vurmadı. Onun yerine gömleğinin kollarını düzeltti.

"Bir tur atalım mı?"

Cole'a baktım, konuşmanın bu ani dönüşü karşısında kafam karışmıştı. Sırtımdaki bir sinir tik tak etmeye başladı ve yavaşça omurgama doğru ilerleyerek bir şeylerin olmak üzere olduğu konusunda beni uyardı.

"Zamanımız yok." Ayağa kalktım ve ceketimin bir düğmesini ilikledim. "Belki de anlaşma yapmak için yanlış kardeşi seçtik."

Bu yorumla çok acımasız davrandım. Aralarındaki husumeti biliyordum ama Cole ve ben, Salvador'un bizi bırakacağını hissederek Bash'i bir silah olarak kullanacağımız konusunda hemfikirdik.

Salvador başını kaldırıp bana baktı ve düşünürken boynundaki damar dışarı fırladı.

"Eşim sizi akşam yemeğine davet etmek istiyor."

Cole bana bilerek başını salladı. Yemeğe davet edildiyse, varsın demektir.

"Sanırım bazı şeyleri değiştirebiliriz." Cole önceden ayarlanmış telefonu çıkardı ve John'u aradı.

"Sen," diye Cole'u işaret etti, "kızlarla tanış, istediğini seç ve bir anlaşma yapalım."

"Tamam," diye başını sallayarak onayladı.

"Sen benimle gel." Salvador onu takip etmemi işaret etti.

"Sana en sevdiğim sanat eserlerini göstermek istiyorum."

Tamam.

Oldukça abartılı birkaç oda arasında bir tura çıkarıldım. Sonra bir koridordan evin planlarını incelediğimde kütüphane olduğunu anladığım bir odaya doğru ilerledik. Salvador'un hayatı boyunca bir kitap karıştırdığını hayal bile edemezdim ama oda yine de ilgi çekiciydi.

Tanıdık bir siyah melek resmine geldiğimde durdum. Kanatları aşağıya doğru eğilmişti ve yüzünün profili ağlıyor gibiydi.

"Ah, meleğimi sevmişsin." Salvador elindeki içkiyi yudumladı.

"Sanki bunu daha önce görmüş gibiyim," diye cevap verdim ve nerede olduğunu biliyordum. Catalina'nın ince sırtını ve pürüzsüz teninde gezinen renkli ellerimi hayal ettim. Karnım kafa karışıklığıyla gerilmişti.

"Evet," konuşurken yaklaştı, "bu, gelmiş geçmiş en büyük kartel lordlarından biri olan Lewis Devill'in ünlü bir tasviri." Meleği işaret etti. "Düşmüş olanla ilgili bir hikâye var. Tüylerin nasıl kabardığını ve kanatların alt kısımlarının nasıl kırıldığını görüyor musun?" Başımı salladım. "Melekler özgürce uçamadıklarında renklerini kaybederler, çizgileri donuklaşır ve hüzün onları tüketir. İspanyolca'da bir deyiş vardır, 'melekler esir gibi yere serilmiş, kurtarılmayı beklerler' anlamına gelir ve bunu fark edene kadar

Bu olmayacak, böyle oturuyorlar. Kırılgan bir durumda donup kaldılar."

"Peki ya kurtarırlarsa?" Meydan okudum.

"Olmayacaklar." Parmağını ahşap çerçevenin kenarına sürterken sesi düzdü. "Lewis güzellerine dövme yaptırırdı, onlara asla özgür olamayacaklarını hatırlatmak için." Sanki o lanet canavarı özlemiş gibi iç çekti. "Ne yazık ki o öldüğünde bu gelenek de sona erdi."

"Yani artık kızların melekleri yok mu?" Kafam karışmıştı. Catalina'nın sırtında neden böyle bir şey vardı ki? Ona ne olmuştu da derisinde böyle hüzünlü bir melek vardı?

Yüzü gerildi ve gözlerini kaçırdı. "Sadece bir tane."

Yüzünde beliren nefrete bakarak belki de karısıdır diye düşünmeden edemedim.

"Gel, sana bir içki alalım." Onu koridora kadar takip ettim ve bana bir viski hazırladığı bara geri döndüm. İstemiyordum ama yalnız içmekten hoşlanmadığı belliydi.

"Bana kendinizden bahsedin Bay Rutherford." Cole solgun bir yüzle bize katılırken tabureye doğru eğildi. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti.

"Söyleyecek pek bir şey yok, gerçekten." Kardeşime baktım, kötü bir şey olmuş olabileceğinden endişeliydim. "Babamın izinden uyuşturucu dünyasına girdim ve şimdi buradayım, bu anlaşmanın suya düşmemesini sağlamaya çalışıyorum-"

"Sana aşağı inme demiştim!" Salvador araya girdi.

"Abel'ı arıyordum," diye tersledi ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Döndüm ve neredeyse içkinin parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin verecektim.

Catalina.

Gözleri irileşti ve ağzı bir karış açık kaldı ama hemen başını sallayarak kendini toparladı. Salvador kızgınlıkla dudaklarını yaladı ama sonra etkilemesi gereken misafirleri olduğu için öfkesini dizginledi.

"Catalina, gel." Elini uzattı ama kız hemen tepki vermeyince tersledi. "Buraya gel!"

Yavaşça, topukları karo zeminde tıkırdadı ve onun yanında durdu. Kollarını kavuşturmuştu ve gözleri çılgına dönmüştü. Parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve başını geriye doğru eğdi. Kadın başını çevirdi ve yere baktı. Bardağımı kırıp kenarını boğazına sokma ihtiyacı hissettim.

"Kızımın kusuruna bakmayın."

Ne? Hayır.

"Catalina Amerika'dan ziyarete geldi ve çok yorgun," diye mırıldandı yere bakarken. "Ailede bir ölüm oldu. Erkek kardeşi öldürüldü ve cenaze töreni dün yapıldı."

Gözleri yere kilitlenince kaskatı kesildim.

"Catalina, kabalık etme. Merhaba de."

Daracık elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla öne çıktı ve bana elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye fısıldadı, buz gibi elini avuçlarımın içine alıp bırakmak için mücadele ederken.

"Lütfen bana Michael de." Başının üzerinden Salvador'a baktım. "Çok güzel. Koşu yapıyor mu?" Kişiliğimi korumam gerekiyordu.

"Pazarlık yapmaya hazırım." Göz kırptı ve kan basıncım birden yükseldi. Bakışlarım yavaşça onunkilere kaydı. Yüzünde çok şey yazıyordu. İfademin ihanetine dair hiçbir şey göstermediğinden emindim.

Annesi kapı aralığından, "O ne koşuyor ne de aile işinde bir rolü var," diye tersledi.

"Evet, eğer bu adamların Catalina'ya bir iş için ihtiyaçları varsa, o zaman belki bir şeyler yapabiliriz."

"Ben suçlularla anlaşma yapmam," dedi öyle bir nefretle ki kendi göğsümün sıkıştığını hissettim.

"Her şey ayarlanabilir meleşim," diye mırıldandı omzunun üzerinden ve kolum onu kendime doğru çekmek için uzandı. Bunu yapar yapmaz, nasıl görüldüğünü fark ettim, bu yüzden yüzünü

Elimi tuttum ve sanki onu süzüyormuşum gibi gözlerinin içine baktım. Üzerime çöken mide bulantısını üzerimden attım. Ona asla böyle davranmazdım, bu yüzden sadece ne yaptığımı anlamasını umuyordum. "Temiz mi?"

Hırladı.

"Öyle olmalı. Hiç iz ya da kesik yok."

"Öyleyim." Yüzünü zorla tuttuğum yerden kurtardı.

"Sorduğun için siktir git."

Vay be.

Salvador omuzlarını geren bir ses tonuyla, "Ağzı var," diye uyardı.

"Bunu sevdim."

"Ben satılık değilim." Kolunu çekti ve birkaç adım geri gitti.

"Eğer hoşuna giderse, bir yolunu bulurum." Catalina'ya bakıp parmaklarını kemerinin üzerinde gezdirdi ve Catalina'nın gözleri korkuyla parladı. Sırıttı ve Cole'un yanıma doğru hareket ettiğini hissettim. Bugün ikimiz de test edilmiştik ama ben hâlâ şoktaydım, bu yüzden kafam yerinde değildi.

"Ona vurdun mu?" Bilmek zorundaydım.

"Yaptım." Kendi kızına acı çektirmekten zevk alıyormuş gibi dudaklarını yaladı ve Catalina bir kez daha şoka girmiş bir halde başka tarafa baktı. Salvador kaba hareketine son vererek telefonunu çıkardı ve arayanın kimliğine bakarak sıırıttı. "Affedersiniz beyler." Salvador odadan çıktı, ben de ona doğru ilerlemeye başladım ama o başını hafifçe salladı ve gözlerini duvardaki kameraya dikti.

"Abel." Salvador ona parmaklarını şıklattı ve hemen onun yanına gitti. "Catalina'yı yürüyüşe çıkar."

"Yapma." Kadın kolunu adamın elinden çekti ve adam ona zarar vermeyeceğini göstermek istercesine hemen geri adım attı. İlginç.

Salvador başka bir telefon görüşmesi için odadan çıktı ve Catalina gitmek için döndü. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi ama ben koluna girdim ve Abel boğazını temizleyip güvenlik görevlilerini geri çekti.

"Kardeşin için üzıldüm." Bana bakmasını, bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini çok istiyordum ama tek gördüğüm soğuk, cansız gözler oldu.

"Ben de. Teşekkür ederim," diye fısıldadı koridora çıkmadan önce. Abel da onu takip etti ve iki şişko herifle baş başa kaldık.

Az önce ne oldu öyle?

Döndüğümde kardeşimi elinde iş telefonuyla buldum. Bana uzattı. Catalina'nın annesinin ve Abel'in yanında, bir tabutun önünde durduğu fotoğrafı gördüğümde görüşüm bulanıklaştı.

"Bunu çözeceğiz, Mike."

"Umarım haklısındır," dünyam başıma yıkılırken dönüp ona baktım, "yoksa buradan bensiz ayrılabilirsin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Catalina

Kapıyı kapattığımda Abel'in yüzü bembeyaz ve şaşkındı. Birinin hıçkırıklarımı duymasından korkarak odama koşarken ağzımı kapattım. Az önce ne olmuştu böyle? Mike ve Cole neden buradaydı? Nasıl? Zihnim kontrolden çıkarken içimdeki sesler hız kazanan bir fırtına gibi dönüp duruyordu.

Sırrım olabilecek en kötü şekilde, paylaşmaya hazır olmadığım tek kişi tarafından ifşa edilmişti. Salvador Esteban'ın kızı, Alamo Esteban'ın oğlu ve Sebastian Esteban'ın kardeşiydim, uyuşturucu baronlarının uzun bir soyundan geliyordum. Suçlular.

Ellerim o kadar titredi ki dizlerimin üzerine düşürdüm ve sıktım. Birkaç derin nefes aldım. Ayak sesleri kaosuma doğru ilerliyordu ama kaslarım donmuştu ve beynimin bağlantı kurmasını sağlayamıyordum.

"Catalina?" Panik atağımı bir ses böldü. "Ne oldu?" Gözlerimi açtığımda banyoyu paylaştığım kızlardan biri olan Elena'nın kendi panik haliyle bana baktığını gördüm. "Hadi gel." Kolumdan çekti ve ortak banyoya girmeme yardım etti.

Tuvaletin güvenli duvarlarının arkasına geçince yere düştüm. Elena bir havluyu ıslattı ve başıma bastırdı.

"Bayılacak gibi görünüyorsun," diye fısıldadı ve nezaketi acımı dindirdi. Birkaç gün önce eve geldiğimde diğerleri gibi olmadığım haberi hızla yayılmıştı ama Elena'nın Salvador'un kızına karşı bu kadar cesur olması, kim olduğumu umursamadığını gösteriyordu.

"Kendini toparlamalısın yoksa Salvador bir şeylerin ters gittiğini anlayacak." Mermer zeminde yanıma oturmak için yer değiştirdi. "Sen..." durakladı, "hamile misin?"

"Ne?" Bu, içerideki fırtınayı bir anlığına durdurdu. "Bunu sana sorduran nedir?"

"Çok solgun ve hasta olacakmış gibi görünüyordun, ben de öyle olduğunu düşündüm."

"Hayır, Tanrım, hayır." Gözlerimi kapattım ve başımı salladım.

Lütfen, biri dönmeyi durdursun.

"Sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes aldım ama sinirlerimi kontrol edemiyordum. Her şey kafamı karıştırıyordu, sesler, ışıklar, serin zemin. Ahhh! Korkudan başımı tuttum, hemen dönecekti.

"Bardaki büyük adamlar mı?" "Evet."

"Katır aradıklarını duydum." Sırtını duvara yasladı ve kalçalarını morartan çürükleri kapattı. "Buradan defolup gitmek için neler yapmazdım."

Kalbim yeniden kırıldı ama öfkem de hemen yerini aldı. Bu kadınları nasıl geride bırakabilirdim? Nasıl olur da arkama bakmadan bundan çok daha iyi bir hayat yaşayabilirdim? O anda utanç hissettim.

"Hiç koşmayı düşündün mü?" diye umursamadan devam etti. "Arkana bakmadan kaçmayı? Ya da sınır devriye ajanlarından biriyle konuşmayı?" Burnunu çekti. "Bir keresinde neredeyse yapıyordum, ama Ana benden önce davrandı ve ajanın Salvador için çalıştığı ortaya çıktı... Asla

onu tekrar gördüm." Durakladı. "Belki de kafasına bir kurşun sıkmak daha iyi olur, her şeyi bitirir."

"Bu düşüncede yalnız değilsin Elena." Soğuk bezi ağrıyan gözlerimi yatıştırmak için kullandım ve başım gözlerimin arkasına çarptı.

"Catalina?" Annem kapıyı çaldı ve ikimiz de sıçradık. Elena'nın parmakları koluma battı, ama ona bir şey olmadığına dair güvence vermek için okşadım. "Catalina, seninle şimdi konuşmak istiyorum."

"Bir dakika anne." Ayağa fırladım ama o kapıyı açtı ve beni ve içinde bulunduğum durumu görünce gözleri yumuşadı. Ben bakışlarımı Elena'ya çevirdiğimde o da çevirdi ve soğuğun içimi bir kez daha boğduğunu hissettim.

"Roman!" diye bağırdı ve evin muhafızlarından biri uçararak odaya girdi ve onu yukarı çekerken neredeyse Elena'nın kolunu yuvasından koparıyordu.

"Hayır!" Onu ittim ve aniden yanağıma sert bir şey çarptı ve geriye doğru savruldum. Kulaklarım çınladı ve görüşüm bulanıklaştı ama ayağa kalkmayı başardım ve tezgahtan cam bir mücevher kutusu alıp kafasında parçaladım.

Öne doğru eğildi ama darbeyi iyi karşıladı. Eli yaranın üzerine kapandı ve kanı görmek için öne doğru çekti.

"Catalina!" diye bağırdı annem ve yanıma koştu. "Dur, yoksa baban sana bunu yaptıracak! Özgürlüğün tehlikede. Bunu bir düşün!"

"Özgürlük," diye homurdandım. "Bu kadınların özgürlüğü yokken benim neden özgürlüğüm olsun ki?"

"Şşş." Beni sakinleştirmeye çalıştı ama sakinleşemedim. "Babanız öfkesini ikinizden de çıkarmadan önce benimle gelin."

Gözlerimi kapattım ve içimden lanet okudum. Haklıydı; bu kavga Elena için sadece acıya yol açacaktı.

"Roman," dedi annem yumuşak bir sesle, "lütfen Elena'nın odasına dönmesine yardım et. Misafirlerimiz var ve onu görmek isteyeceklerdir."

iz bırakmamış."

"Evet, hanımefendi." Bana ters ters baktı ama Elena'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve onu odadan dışarı çıkardı.

"Sanırım konuşmamızın zamanı geldi, Catalina."

Bahçeye girdikten sonra, kameralardan ya da korumalardan uzakta, benimle kol kola yürüdü. Yanağım sıcaktı ve bir iz olduğundan emindim ama annem her zamanki gibi bunu görmezden gelebiliyordu.

"Senin bunun bir parçası olmanı hiç istemedim." Bakışlarını ileriye doğru çevirdi.

"Sana inanmıyorum."

"Sen benim kızımsın."

"Beni incitmesine izin verdin."

Ayakkabılarımızın altındaki çakıl taşlarının sesi sessizliği doldururken ikimiz de acıyı içimize çektik. Kalan azıcık güneş, gözlerini tehdit eden ve acısını gösteren gözyaşlarını aydınlattı.

"Bu hafta bir çocuğumu kaybettim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim."

"O zaman doğru olanı yap ve git." Yeniden bir anneye sahip olmak için neler yapmazdım, beni hak ettiğim gibi sevecek birine.

Cırcır böcekleri yüksek sesle cıvıldıyor ve kurbağalar gecenin melodisinde bas sesleri çıkarıyordu. Uzaktan bakıldığında burası çok güzeldi. Şaka, böyle düşünenlerin üzerindeydi.

"Babanı tia'nla yatakta yakaladım." Annem sertçe yutkundu ve kolundaki kaslar gerildi.

"Bash'in karısı mı?" Neredeyse tökezliyordum.

"Onları yatağımızda yakaladığımda tüm kontrolümü kaybettim ama aynı zamanda kozumu da kazandım." Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. "Anlatıp gitmekle tehdit ettim."

"Anne, özür dilerim." Kalbim onun için yeniden sızladı. Babamı neden sevdiğini hiçbir zaman anlayamamıştım ama annemde bir omurga görmek oldukça heyecan vericiydi. "O ne yaptı?"

"Panikledi ve beni öldürmekle tehdit etti. Ona rağmen,

baban beni hala seviyor. Onu sevdiği gibi." Bluzunun düğmesiyle oynadı ve hüzün onun yerini aldı.

Gülümse. "Babandan seni satın almasını isteyen adamı hatırlıyor musun?" Başımı salladım ve dilimi sessiz tutmak için mücadele ettim. "Onları o gece buldum ve neye sahip olduğumu o gece anladım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni özgürlüğüne kavuşturmak için kullanabileceğim bir şeyim vardı, miya." Devam etti. "Seni kurtarmanın tek yolu onu tehdit etmektir. İkimiz de Bash'in Sal'den daha fazla güce sahip olduğuna biliyoruz ve tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi olacaktı ve her şey bitecekti."

İçten içe, krallığı yıkmak için ihtiyacım olan ası bana verip vermediğini merak ediyordum.

"Düşüncelerimi toparladıktan sonra kütüphanesinde ona yaklaştım ve kararımı açıkladım. Aile işinden zarar görmeden ayrılmanıza izin verirse kalıp onun yanında hüküm sürmeye devam edeceğimi söyledim. Benden nefret ettiğini biliyorum," diye fısıldadı, "içine doğduğun hayattan nefret ediyorsun, böylesine ağza alınmayacak eylemler yapmamızdan nefret ediyorsun. Hayatımı senin hayatınla takas ettim Catalina."

Doğru kelimeleri aradım ama kalbime ağır bir yükten başka bir şey gelmedi. Onun sadece bir erkeği seven ve çocuklarını umursamayan zayıf bir kadın olduğunu düşünmüştüm, ama başından beri ben özgür olabileyim diye zincirler içinde kalmıştı.

Yürüyüşümüzü durdurdum ve onun önünde durdum. "Anne, çok özür dilerim."

Sıcak elleri nazikçe yanaklarımı kavradı. "Ben değilim. Yaşamalı ve özgür olmalısın. Seninle gurur duyuyorum Catalina. Bizden para ya da yardım almadan kendi başına bir hayat kurdun. Bu gerçekten takdire şayan."

Hep başkalarının sahip olduğu gibi bir anneyle ilişki kurmak istemiştım ve bunu yapanları kıskanmışım. Ondan bunca yıl nefret etmekle çok hata etmişim. Pek çok şey için üzgündüm.

Nöbetçilerden biri bizi izlemek için parmaklıklara yaklaştığında, yürümeye devam etmem için beni teşvik etti.

"Bana bir konuda söz vermelisin."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Sana söylediğimi babanın öğrenmesine asla izin vermemelisin."

Yine ben kelimesini kullandığında bana başka bir şey söylüyormuş gibi hissettim. Başımı salladım, sonra babam birdenbire ortaya çıkınca inledim.

"Yüzüne ne oldu senin?" diye tersledi ve anneme ters ters baktı.

"Roman," diye cevap verdi benim yerime, "yine kendini kaybetti." "Sen ne yaptın?" Sorusunu bana yöneltti ama Annemin kolundan ayrıldım ve onun yanından geçtim.

"Sana bir soru sordum, Catalina."

"Biliyorum."

"Akşam yemeği için hazırlanın. Misafirlerimizi rahat ettirmeliyiz."

Onu daha da kızdırmak için gözlerimi devirdim ve içeri yöneldim.

Konuklarımızı, babamın kendisini olduğundan daha büyük göstermek için en pahalı eşyalarını sakladığı malikanenin batı kanadında ağırlardık. Pencereleer yerden tavana kadar uzanıyordu, yan tarafta küçük bir sahne vardı ve cam masanın üzerinde boylu boyunca beş tane abartılı altın şamdan sıralanmıştı. Söylemeye gerek yok, çirkindi.

"Yanağına ne oldu?" Abel başını salladı ve mavi, şiş yüzümü incelemek için yanıma geldi. Bir zamanlar onun dokunuşu benim için dünyalara bedeldi ama şimdi sadece bir arkadaşı.

"Önemli bir şey değil."

"Bir şey değil, Catalina." Mike ve Cole'un barın yanında durup bahçelerin manzarasını seyrettiği yemek odasına girerken beni takip etti.

"Bunu sana kim yaptı?"

Mike, Abel'in sesini duyunca arkasını döndü ve Abel'in konuşma konusunu anlayınca yüz ifadesi karardı. Mike hareket etmeye başladığında Cole onu kolundan yakaladı, tam o sırada babam da bize katıldı.

"Güzel, içkileriniz var." Babam masanın başındaki yerini aldı ve oturmam için bana ters ters baktı. Abel'in eli belime indi, Mike'ın bakışları da öyle.

Düşündüğün gibi değil.

Mike'ın karşısındaki sandalyeye çöktüm ve ellerimin özel olarak titreyebilmesi için peçetemi kucağıma bıraktım.

Annem kısa bir süre sonra bize katıldı ve masayı her zamanki gibi selamladı, ancak bu sefer ben de gülümsedim. Bebek adımları atmam gerekecekti ama artık gerçeği bildiğime göre ilişkimiz üzerinde çalışmaya fazlasıyla istekliydim.

Personel yemeğimizi önümüze koydu ve babamın onlara havlayacağı bir sonraki siparişi beklemek için geri çekildi.

"Eviniz çok güzelmiş." Cole havadan sudan konuşmaya çalıştı, kafamı kaldırdığımda Mike bana bakıyordu. Annemin kaşları da bunu fark edince çatıldı ama sessizliğini korudu.

Babamın evin nasıl onun olduğuna dair her zamanki saçma hikayesini dinledim. Evin aslında Bash'e verildiğini ama daha sonra kardeşler arasında çıkan bir aksilik nedeniyle Bash'in evden taşındığını söylemeyi hep ihmal ederdi. O zamandan beri konuşmuyorlardı ve şimdi bunun teyzem ve babamla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordum. Kardeşler yıllardır sürekli kan davası içindeydi ve yollarına çıkan herkesi öldürüyorlardı.

"Oğlunuzun ölümünü duyduğuma üzüldüm." Mike anneme hitap etti. Kan ayaklarıma doğru süzüldü ve midemi de beraberinde götürdü.

"Teşekkür ederim," diye dikkatlice cevap verdi, kocasına bir bakış attı, sonra ağzını nemlendirmek için bir yudum su aldı.

"Amerika'da mı yaşıyorsun, Catalina? Olay olduğunda bu kadar uzakta olmak ne kadar üzücü. Ne zaman öğrendin?"

Ona bunu burada yapmaması için küçük bir uyarıda bulundum ama o bunu duymazdan geldi.

"Bir iş partisinden hemen sonraydı. Bir arkadaşımı aramak için dışarı çıkmıştım ve Abel'i o zaman gördüm."

Ona doğru başımı salladım. "Annem beni alması için onu göndermişti. Beni arayıp haber verdi."

Mike'ın dudakları sanki bu onun için yeterli değilmiş gibi birbirine yapıştı. "İşin bu kadar çabuk ayrılmanı sorun etmiyor mu? Ne?

arkadaşların hakkında?"

Sinirlenerek yer değiştirdim. İkimizin de kaderiyle kumar oynuyordu. "Şey, Bay Rutherford, ben onları düşünmüyordum. Kardeşimin öldüğü gerçeğini düşünüyordum ve Dünya'da dönmek isteyeceğim son yere geri dönmek zorundaydım."

"Catalina," diye tersledi babam ve bakışlarımı ona doğru çevirdim.

"Özür dilerim baba, bu bana kemeri mi kazandırdı yoksa köpeklerinizden yanağıma bir darbe daha mı alacağım?"

Kan basıncı yükselirken tombul yüzü kırmızının üç tonuna döndü. Gömleğinin yakasından terler fışkırdı ve çatalını sıkıca kavradı. Eminim beni onunla bıçaklamak isterdi. Evet, artık senden korkmuyorum.

Cole, Mike'a sert bir bakış atarak, "Ailenizi üzdüğüm için arkadaşşımdan özür dilerim," diye araya girdi. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz ama sonuçta iş için buradayız."

"Kızları içeri getirin." Salvador parmaklarını şıklattı ve kızlar teker teker içeri girdiler, her biri daracık bir kıyafet giymişti.

Elena gözüme çarptı ve ona güçlü kalması için bir bakış attım. Omuz silkti ve başını öne eğdi. Cole ona bakışımı yakaladı ve önce ona sonra da bana baktı. Sonra dirseğini kullanarak Mike'a bir şey işaret etti ve Mike tekrar bana doğru baktı.

Ne kaçırdım?

"Bu," dedi babam Elena'yı kabaca kolundan tutup arkasını göstermek için döndürerek, "en sevdiklerimden biri."

"Dur!" Ayağa fırladım. "O bir hayvan değil, baba."

"Özür dilerim." Babam onu bıraktı ve hızla şirketine döndü. "Kızım aile işlerini kabul etmiyor, kardeşi gibi değil. Anladığım kadarıyla siz de onunla ilgileniyorsunuz. Belki bunu ayarlayabiliriz," diye tehdit etti bana öfkeyle bakarken.

"Javier eviyle ilgili her şeyden nefret ederdi," diye tısladım, "ama en çok da senden nefret ederdik."

"Yeter, Catalina. Git artık." Uyarısı beni sandalyeye geri itti. "Özgürlüğünün bir son kullanma tarihi var."

"Seninki de öyle." Peçetemi masaya fırlattım ve odadan koşarak çıktım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Mike

Kamyonun kapısını arkamdan kapattım ve bir elimi ağrıyan başımın üzerinde gezdirdim. Tüm vücudum sanki ters dönüyormuş gibi hissediyordu.

"Demirler." Adamlara bize bir dakika vermelerini emrederken Cole'un sesi tamamen işle ilgiliydi.

"Logan, kafamı toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım var." "Ayrılmanın zor olduğunu biliyorum ama..."

"Ama ne?" Yüzümü ovuşturdum ve ağzımın çizgiyi aşmasını engellemeye çalıştım. "Savannah o evde olsaydı şimdiye kadar orayı yerle bir etmiş olurdun."

"Evet, yapardım." Bana bakmamı sağladı. "Ama bodrumun masum insanlarla dolu olduğunu unutuyorsun." Bir adım daha yaklaştı. "Hem Catalina'yı hem de Elena'yı herhangi bir kayıp olmadan sağ salim çıkarma şansımız var." Durakladı ve boğazını temizledi. "Savannah'yı kurtardığımızda önce ateş edip sonra soru sormamız emredilmişti ama bu farklı. Bunu bildiğinizi biliyorum. Sadece şoktasın, bu yüzden kendine nefes almak için bir gece ver ve yarın tekrar konuşalım." Frank'i arayıp son durumu bildirmek için ayrılmadan önce durdu. "Onu geri getireceğiz Mike, ama bana öyle geliyor ki onun bir çıkış yolu var. Sal ve o yağ ve su gibiler ve o bir gevşek olabilir

gerçek bir alıcının etrafında top. Şoktasın, ben de öyle. Bu beni neredeyse oyundan atıyordu, ama bu bir oyun değiştirici. Masada ne olduğunu gördün. Elena'yı tanıyor. Bize yardım edebilir."

"O da onlardan biri." Buna çok kızmıştım. "O lanet olası bir Esteban!"

"Hayır, değil." Cole içsel çöküşümü hissederek bir adım daha yaklaştı. "Bunu sana yemekte söyledi. Ama sen onu duymadın. Onların kanını taşıyor olabilir ama o ailenin bir parçası değil."

"Yani Savi'yi kartelle doğrudan bağlantılı olsa bile sevebilir miydin? Onu yine de sevebilir miydin?" Gözlerim yandı.

"Savannah'yı onunla tanışmadan önce bile seviyordum." Yüzü sertleşti. "Beni kartelin bir üyesi için terk etse bile o kadını sevmekten vazgeçmezdim." İç çekti. "Bunu göremiyorsun Mike, çünkü şu anda canın yanıyor. Ama kardeşim, sen Catalina'yı seviyorsun. Kararını vermeden önce acının geçmesine izin ver çünkü sana söz verebilirim ki bu savaş," başını ve kalbini işaret etti, "hoş olmayacak."

Yüzümü kapattım ve hayal kırıklığı içinde çığlık atmak istedim. Kafam çok karışık ve incinmişim. "Onun güvenli evde kalmasına izin verir misin?" Bu onu olduğu yerde durdurdu. "Sevdiğim kadının, tüm kalbin ve ruhunla koruduğun tek yerde olmasına izin verir miydin?"

Kavga istiyordum, o da bunu gördü ve beni şaşırtacak şekilde bunu bana vermedi. Onun yerine elini omzuma koydu ve konuşurken sıkı.

"Mike, sen şimdiye kadar karşılaştığım en zeki insansın. Bir hamle yapmadan önce her zaman düşünür ve tekrar düşünürsün. Blackstone'umuzun kışını sayısız kez kurtardın. Eğer bu kadını seviyorsan ve bu kadına güveniyorsan, mutlu olman için bir yol bulurum."

Kırıldım ve buna tanık olanın sadece Cole olmasına şükrettim. Bu benim için keşfedilmemiş bir bölgeydi ve nasıl ilerleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Üstümü değiştirmek için köşeyi döndüğümde, John kamyonun kaputunun üzerinde oturuyordu ve silahını dövüşmeye hazırmış gibi tutuyordu. Çantamı yerden kaptım ve uzaklaşmaya başladım, o sırada atladı ve omzumu tuttu.

"Neye ihtiyacın varsa." John bakışlarımı tuttu, aklımın nerede olduğundan emin değildi, ben de öyleydim. "Ne düşünüyorsan, ben varım."

"Teşekkürler." John her zaman arkamı kollardı ve birbirimiz için aynı derecede çılgındık ve bunu anlıyorduk.

Ön kapıyı açtığımda alacakaranlık uğulduyordu. Cole adamlara arazi araçlarını her bir tarafına on sekiz tuğla kokain sığacak şekilde dönüştürme işinde acele etmelerini emretmişti. Normalde bu işin çoğunu Shadows'ta yapıyor olurduk ama Daniel büyük bir tadilatın ortasındaydı, bu yüzden Dusk şimdilik ana merkezdi.

"Efendim?" Crawford beni mutfakta durdurdu. "Acaba bana patlayıcılarla nasıl başa çıkılacağını öğretebilir misiniz?"

"Havaya uçma," diye mırıldandım ama yardım istediğini fark edince kendimi durdurdum. "Bak, yardım edeceğim. Şu işi halledeyim, sana birkaç ipucu vereyim."

"Tamam." Bir elma aldı. "Efendim?"

"Öyle mi?" Çekmeceden biraz Advil çıkardım.

"Lopez geçen gece Blackstone ekibinin kilitli olduğu bir odanın tamamını nasıl etkisiz hale getirdiğinize dair bir hikaye anlatıyordu. Ateş edildiğini ve duvarlardan birinin yandığını söyledi."

"Soru nedir, Crawford?"

Mark içeri girdi ve portakal suyu şişesinden içmeye başladı. O da benim gibi bitkin görünüyordu. Catalina'yla ilgili haber Blackstone'da hızla yayılmıştı ve hepimiz bunu sindirmeye çalışıyorduk.

"Bir kerede halledilecek çok şey var efendim. Bu sizi korkutmuyor mu?"

Boğazıma düğümlenen yumruyu yuttum ve migrenimin ağrısına göz kırptım. "Hayır," diye dürüstçe cevap verdim, "bu beni korkutmuyor."

Mark bana baktı ve sert bir bakış attı.

Ertesi gün görevin ayrıntılarına dikkatimi vermek için çok uğraştım ama odaklanmaya çalıştıkça Catalina'yla ilgili düşünceler aklımdan çıkmıyordu. Beni fark ettiğinde yüzünün aldığı şekli, Salvador'un ondan nasıl nefret ettiğini ve Elena'nın onunla nasıl bir bağ kurmuş gibi görüldüğünü hayal ediyordum.

"Mike," dedi Cole dikkatimi tekrar ona çekti, "John Elena'yla birlikte olacak, Mark ve Keith de üç ve dört numaralı şoförler olarak bize başka kimleri verirlerse onlarla birlikte poz verecekler. Uyuşturucuları ve kızları buradan alacağız." Baja yarışının sonunu işaret etti. "Her aracı yüklemek için on beş dakikamız var, sonra buradan buraya gideceğiz." Elini haritanın üzerinde kaydırdı. "John, sınırı ilk sen geçeceksin. O giriş yaptıktan sonra Mark, sen geçeceksin ve bu böyle devam edecek. Gözümüz North Rock'ta olacak, burada, burada ve burada. Bu sabah Steve'le konuştum, planı anladılar ve biz hazır olduğumuzda harekete geçmeye hazırlar."

North Rock'ın hâlâ yerleşkeye yakın olduğunu bilmek içimi rahatlatmıştı. Ateşle oynuyorduk ve herhangi bir noktada gardiyanlar Denton'ın telefon haklarını geri almasına izin verebilir ve işimiz bitebilirdi.

"İki gün içinde taşınıyoruz." Cole bana baktı. "Ben aksini söylemedikçe kimse taşınmayacak. Dağılabilirsiniz."

"Mark?" Kolunu tuttum. "O evde mi?"

"Hayır," diye başını salladı, "henüz değil."

Telefonumu çıkardım ve kız kardeşimi aradım.

"Hey, ağabey, sesini duymak güzel." Adını söylemeye kalktığımda göğsümdeki o küçük nokta bir kez daha kabardı.

"Has, ah..." Kendi kelimelerimde boğuldum. "Catalina son zamanlarda seninle görüştü mü?"

"Hayır. Ben de onun için endişeleniyorum ama eminim yakında dönecektir. Bu arada, Kyle ve Lizzy dün gece

Brew, ve histerikti..."

"Charlotte," diye tersledim, "üzgünüm ama..."

"Sorun ne Mike? Sen iyi misin? Cat iyi mi? Bir şey duydun mu?"

Burnumun kenarını çimdikledim. "Hayır, ama onunla konuştuğunda, ortaya çıktığında bana haber verir misin?"

"Tabii ki. Ama Mike?" Telefonu kapatmadan önce duraksadım. "Her ne oluyorsa, seni sevdiğini bil. Eminim kardeşinin başı belaya falan girmiştir. Açıkçası onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Sadece bana haber ver." Bitir tuşuna bastım.

Ertesi gece geldi geçti ve ben odamın parke zemininde volta attım. Sessizliğe daha fazla dayanamadığımda anahtarlarımı aldım ve kamyonetime doğru yola çıktım.

Dükkânına giden eski, dolambaçlı yol tıpkı beynim gibi sisle kaplıydı. Catalina'nın görüntüleri gözümün önüne geliyordu ve sabrım çok fazla gerilmiş bir lastik bant gibiydi. Kasabadan aldığım kahveleri aldım ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım.

"Henüz döndüğünü bilmiyordum." Babamın gözlerinin etrafındaki kaz ayakları yükseldi ama ruh halimi anlayınca düştü. "Çocuklar iyi mi?"

Başımı salladım, bu konuşmaya nasıl başlayacağımdan emin değildim. "Mike?"

"Catalina," diye boğuldum. "O değil..." Kelimeleri bile söyleyemedim.

Babam bana doğru emin olmayan birkaç adım attı ve sonra kollarını boynuma dolayarak beni omzuna çekti.

"Babası yıllardır peşinde olduğumuz adam." Duygularımı bastırmaya çalıştım. "Onu seviyorum baba, ama bunu bilerek onunla nasıl başa çıkabilirim?"

"Bunu çözeceğiz, evlat." Burnunu çekti. "İçeri gel ve her şeyi anlamama yardım et."

Babama durumu anlattığımda o da benim kadar şaşırmıştı.

"Yani, annene ailesinden biraz bahsetti ama çok fazla değil." Pazen paltosu talaş ve çam iğneleriyle doluydu. Düşüncelerini gözden geçirirken alttakileri fırçaladı. "Ailesi kim diye ona kızamazsın evlat. Bu adil değil."

"Neden?" Nefret yine damarlarımı doldurdu, onun için değil ama babası için.

"Mike, öz annen nereye gittiğini bilmiyor." Gözlerini kapattı. "İkiniz de sırlar taşıyorsunuz, bazıları diğerlerinden daha kötü. Karteli takip eden biriyle karşılaşacağını nereden bilebilirdi ki? Bunun olasılığı son derece zayıf."

"Ne olmuş yani?" Başka bir yol denedim. "Biz evleneceğiz ve onlar düğüne gelecekler öyle mi?"

Bana anlayışlı bir gülümseme verdi ve haklı olduğunu biliyordum. Yine de bu boku dışarı çıkarmam gerekiyordu.

"Sana değer veren iki ebeveynin ve sevgi dolu bir kız kardeşin olması, diğerlerine de aynısının verileceği anlamına gelmez." Omuz silkti. "Mark'a bak. Annesinin yaptığı korkunç şeyler yüzünden onu yargılamazsın, değil mi? Hayır, çünkü onu bir kardeş gibi seviyorsun. Bana öyle geliyor ki Catalina o hayatı daha iyi bir hayat kurmak için terk etti. O kadınlara uyuşturucu bağlamıyor. Onlarla arkadaşlık kuruyor gibi görünüyor. Oğlum, geçmişini gör," diyerek Amerikan bayrağı dövmemi okşadı, "ve düşmana bağlanan her insanın kötü olmadığını gör."

Gözlerimi kapattım ve uzun bir nefes alıp verebildiğim kadar verdim.

"Gerginim baba."

"Bu Çünkü sen Aşk Onu. Herhangi bir zaman ve kalp için içine girince riskler de artıyor."

"Henüz eve gelmedi." Boynumdaki gerginliği atmaya çalıştım, "Ya babası gitmesine izin vermezse?"

"Bunun olma ihtimali her zaman var, özellikle de babasına karşı yine gevezelik ederse." Fark ettim ki

bu fikirle eğlenmiş görünüyordu.

"Ateşi var." Ona baktım. "Bu hoşuma gitti."

"Evet," diye arkama yaslandım, "ben de."

Yine oturduk ve düşündük. Göldeki guguk kuşları hüzünlü bir melodi söylüyordu ve ben bir sonraki düşüncemi kontrol etmeye çalıştım, ama başka bir şey söyleyemeden, gözleri aniden benimkilere kaydı ve bunu gördüm. "Sormaya ne dersin..."

"Bunu ben de düşündüm." "Eee?"

"Cole bundan hoşlanmazdı."

"Oğlum," dedi sandalyesinde öne doğru eğilerek, "bazen niyetin doğru olduğunda iyi ve kötü arasındaki çizgiyi esnetmekte bir sakınca yoktur."

Sıcak dökme demir şöminenin yanında oturduk ve kahvelerimizi bitirdikten sonra kardeşlerimin arkasından gidip bir telefon görüşmesi yaptım. Bundan gurur duymuyordum ama onların da aynısını yapacağını düşündüm.

Ormanda uzun bir yürüyüşe çıktım ve telefonumu çıkarıp çevir tuşuna basmadan önce her şeyi kafamda bir kez daha gözden geçirdim.

"Hey." Trigger'ın sesi bisikletindeymiş gibi geliyordu. "İyi vakit geçirdin mi?"

"Evet."

Derin bir nefes aldım ve nereden başlayacağımı bulmaya çalıştım. "Bir sorunum var."

Babam o gece beni evde yemek yemeye ikna etti. Annem bir şeyler olduğunu anlamıştı ve Charlotte normalden biraz daha fazla etrafımda dolandı.

"Hey." Tabağını yıkamam için bana uzattı ve benim ona uzattığımı kurulamaya başladı. "Bu kadar sessiz olmanın sebebi Catalina'nın seni terk etmesi olabilir mi?"

"Ne?" Sisi salladım. "Hayır."

"İkinizin arasında ne oldu ve o nerede?" Endişeli görünüyordu. "Yakında stajyerliğini de kaybedecek." Cevap vermedim; veremezdim. Bu sırrı onun üzerine yıkamazdım.

"Mike," koluma uzandı, "o iyi mi?"

Bakışlarını tuttum ve yüzü düştü.

"Mike? Beni korkutuyorsun."

"Şu anda bana böyle sorular sorma." "Bu ne anlama geliyor?"

"Charlotte," avuçlarımı tezgâha bastırdım ve duygularımı yatıştırmaya çalışarak başımı öne eğdim, "şu anda buna cevap veremem."

"Tamam." Başını salladı ama dilinin ucunda milyonlarca soru olduğunu görebiliyordum. Sessizliğe geri döndük ve temizliği bitirdik.

O akşamın ilerleyen saatlerinde ailem televizyon izlerken ben de su kenarına gittim. Aşık olduğum kadının ilk kez tadına baktığım tahtaların arasına bakmaktan kendimi alamadım. Ayaklarım iskelenin kenarından sarkarken, elimde telefonumla arkadaşımın ne öğreneceğini bekledim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catalina

"Nerede o?" Ertesi sabah Abel'ı mutfakta buldum.

"Kim?" Bir elmayı ısırdı ve güneş ışınlarının arasından suyunu püskürttü.

"Elena," diye fısıldadım. "Onunla konuşmam gerek."

"Catalina," diye başladı ama ona yalvaran bir bakış attığımda gözlerini kapadı ve küfretti. "Diğer kızlarla birlikte hazırlanıyor."

"Onu gönderiyor o zaman?" Abel'ın bana asla zarar vermeyeceğini bilsem de, sadakatinin babama olduğunu biliyordum.

"Orada neler oluyor?" Başımı işaret etti. "Ne zaman gidiyorlar?"

"Yarın."

"Kızların sağ salim dönme ihtimali nedir?" "Senin babanı tekrar sevmenle hemen hemen aynı."

Verdiği örneğe ters ters baktım. Bu hiç komik değildi. "Abel," dedim ona bakarak, "gidip bir daha dönmemeleri seni rahatsız etmiyor mu?"

"Gidip bir daha dönmemen beni rahatsız ediyor."

Göğsümdeki sıkışma geri döndü. "Gidebilirdin."

"Öyle mi?" Karanlık bir şekilde sırtıttı. "Baban buna asla izin vermezdi."

"Beni gerçekten sevseydin, benim için savaşırdın, diğer canavarlarla aynı safta yer almazdın."

Asla aynı sayfada olamayacaktık. Bir adım öne çıktı ve bana üzerinde bir numara olan bir kart uzattı. "Benim hakkımda ne istersen düşün, sevdiğim kızın omzunun üzerinden bir bakış bile atmadan başka bir hayata gidişini izlediğimi biliyorum." Bakışlarımı istediğimden daha uzun süre tuttu. "Geçmişimize rağmen, burada ya da orada başın derde girerse beni ara."

Teşekkür etmek için yanağından öptüm ve Elena'yı aramaya çıkmadan önce kartı cebime koydum.

"Kollar yukarı!" Roman'ın talebi beni alt kata inen merdivenin başına çekti. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp cilalı mermerden hızla aşağı indim ve etrafıma bakındığımda tüm odanın beyaz tozla kaplı olduğunu gördüm. Bir paket kırılmış olmalıydı. Elena'nın dehşete düşmüş gözlerini yakaladım ve bana doğru gelmesi için başımı salladım. Bu evde yaşayan on beş, Bash'in evinde yaşayan otuz güzel vardı. Sadece beşi Mike'la gidiyordu, bu yüzden diğerlerinin başka biriyle gidip gitmediğini bilmem gerekiyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözleri vahşi ve korku doluydu. "Seni öldürecek."

"Elena, seninle gelecek olan kızlara güveniyor musun?" "Evet," diye başını salladı, "gerçekten güveniyorum."

Roman'ın hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktım. "Söylediklerini aynen yap ve kaçmaya çalışma."

"Onlara kaçmamalarını söyleyemem, Catalina. Buradan çıkmak için tek şansımız bu."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Elena, özgürlüğün onların yanında."

"Ne?"

"Bana güvenmek için hiçbir nedenin olmadığını biliyorum."

"Seviyorum." Gözlerinin kenarlarının yumuşamasından doğruyu söylediğini anladım.

"Sana yapmanı söyledikleri her şeyi dinlersen seni diğer tarafta göreceğim."

Çenesi titremeye başladı ama başımı salladım. Roman'a ya da başka birine kırmızı bayrak göndermemek için dehşet halini yüzeyde tutması gerekiyordu.

"Beni anlıyor musun?"

"Evet."

Ellerimi bıraktım ve gülümsedim. "Tamam, eğer onlara güveniyorsan, paylaş."

"Ona kanatlarını geri vermelisin."

"Ha?"

Gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Senin meleğin." Burnunu çekti. "Artık bir tutsak değilsin Catalina. Özgürsün."

Kendimi kollarına attım ve ona sıkıca sarıldım. "Yakında ikimiz de özgür olacağız."

"Elena nerede?" Roman havladı ve ikimiz de sığradık.

"Bunu adamlardan birine verebilir misin? Yapabilirsen dene,

en iri ve dövmeli olana vermemi söyledi." Ona bir zarf uzattım ve o da zarfı kokain paketlerinden birinin altına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

Buraya gelirken yanımda hiçbir şey getirmemiş olmama rağmen, odama döndüğümde annemin yatağın üzerinde içi kıyafetlerle dolu yeni bir bavulu vardı. Benim varlığımı hissetmeden önce bir kazağı katlayıp üstüne yerleştirdi.

"Gitmen gerekiyor." Bana bakmadı. "Burada olmak çok tehlikeli."

"Bunu yapmana gerek yoktu anne." Odaya girdim ve kapıyı kapattım.

"Evet, yaptım." Sesi alçaktı. "Sen benim kıızımsın. En azından bunu yapabilirim."

Yatağa doğru ilerlerken, endişeli yüzünden bir şeyler olmak üzere olduğunu anladım, bu yüzden çapraz ateşte olmadığımdan emin olmak istedi.

"Neler oluyor?"

"Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı kendi kendine. "Her gece en çok birlikte yattığın kişi nasıl olur da

bu kadar derinden?"

Soğukluk tenimi sardı ve kalbim hızlandı. "Babam Javier'e zarar verdi mi?"

Yüzü bana doğru döndü ve gözlerindeki bakışı gördüm.

Hayır.

Elime uzandı ama rahatlamak istemediğim için geri adım attım. Acı kalbimi parçaladı. Kan kulaklarıma hücum etti ve beni beyaz bir gürültüye boğdu.

"Javier gerçek aile sırlarını bilmeden aileyle arasını düzeltmek istedi. Baban onun Bash'in evinde olduğunu öğrenince..." Acı yerini öfkeye bıraktığında sözlerini yarıda kesti.

"Kimi gönderdin?" Annemin yüzü acı içindeydi ve dudaklarımı büzerek odadan dışarı fırladım, koridora ve merdivenlerden aşağı indim.

"Catalina, hayır!" Annem arkamdan bağırdı.

"Abel!" Hiç uzakta olmadığını bildiğim için girişte dönüp durdum. "Neredesin, Abel?"

"Catalina, bunu açma. Gitmene izin verilmeyecek."

"Artık umurumda değil!" Bitirmiştım, her şeyi bitirmiştım.

"Ah!" Kendi oğlunu nasıl öldürebilir?

"Catalina," diye bağırdı babam kapı aralığından ve ben kıpkırmızı kesildim. Eğer acının nasıl bir şey olduğunu tadabilseydiniz, o anda tadabilirdim. Tat alma tomurcuklarımı, küçük sinirlerde patlayan bir gazoz gibi döndürdü. "Bir ziyaretçimiz var." Burun delikleri bana doğru parladı ve tekrar harekete geçmem için bana meydan okudu. "Belki de konuşmanızı dışarıda yapabilirsiniz."

Tam saldıracakken, bir adam gergin bakışlarla dışarı çıktı. Bir elini uzun mohawk'ında gezdirdi ve ben onun tüm görünüşünü inceledim.

Lucifer'in oğluna benziyordu.

Sözlerimi çaldı ve fazladan alana ihtiyaç duyduğum için geri adım atmamı sağladı. "Sen Catalina olmalısın," dedi adam derin ve sert bir ses tonuyla. "Neden gelip bize katılmıyorsun?"

Ne?

Annem itaat etmem için bana yalvarmıştı ve ben ayaklarımın rızam olmadan hareket ettiğini fark ettim.

"Uslu dur," diye tısladı babam ve ellerim göğsünü parçalayıp işe yaramaz kalbini çıkarmak için seğirdi.

"Zamanın geliyor baba," dedim bıçağı biraz daha derine saplamak için en iyi Amerikan aksanımı kullanarak, "ve umarım ben de orada olurum."

Elini uzattı ama misafirimiz boğazını temizledi ve babam tekrar ev sahibi moduna geçti.

"Catalina, bu Trigger. Los Angeles'ta bir motosiklet kulübü işletiyor." Kolumu uzattım ve tutmasını beklerken kolum titredi, sonra karşılık vermeyince bıraktım. Yoğun bakışlarını üzerimde tutmaya devam etti. Yavaşça, boynunu kıracaktı gibi başını önce bir yana sonra diğer yana eğdi ve sonra parmağını üst dudağında ve sakalında gezdirdi.

"Bizimle tekrar güçlerinizi birleştirmeyi düşündüğünüzü duyduğuma sevindim." Babam sessizliği doldurmaya çalıştı. "Şeytan'ın Menzili'ni özledik. Bu arada, baban nasıl?"

Bu, bakışlarını benden ayırmasına neden oldu ve gözbebekleri büyüdü. "Öldü."

"Kahretsin," diye homurdandı Salvador. "Kaybınız için başsağlığı dilerim."

"Gerekli değil, kayıp yok."

Babam bu adamla dalga geçiyor gibiydi ve ben de bir fırsat gördüm.

"Devil's Reach?" Yeleğini işaret ettim. "Stripe Backs ile bir bağın var mı?"

"Hayır," diye neredeyse tıslıyordu.

"Bu iyi," diye başımı çevirip babama baktım, "çünkü babam birkaç ay önce onlarla iş yapmaya çalıştı." Babamın gözleri büyüdü ve ben de tatlı tatlı gülümsedim. "Unutma, benim de kulaklarım var."

"Öyle mi?" Trigger yoğun yeşil gözlerini babama dikti. "Babamın aksine, bir iş anlaşmasında benim için en önemli şey sadakattir."

"Artık bizimle çalışmak istemediğin izlenimine kapılmıştım."

"Mmm," diye düşündü Trigger, bana ölümcül bir bakış atan babamın üzerinden. Babamın ellerinin titrediği gözümden kaçmadı.

Kimdi bu adam?

Trigger'ın telefonu çaldı ve onu çıkardı. "Buna bakmam gerek." Odadan ıktı ve havanın değiştiğini hissettim.

"Seni aptal küçük culo," diye tısladı babam ve çenesi gıcırdamaya başladı, "eğer bu fırsatı benim için mahvedersen, seni kendim öldürürüm."

Kapattım.

Vurmaya hazırdı ama beni yere itti ve eğilip yüzüme bir tokat attı.

"Bana dokunabileceğini mi sanıyorsun? Bu evin kralının kim olduğunu hatırlatmam gerek." Bana tekrar vuracaktı ama Trigger geri dönmüştü. Uzandı ve hiç çaba harcamadan kolunu geri çekti. Sonra babama doğru bir adım attı ve parmağıyla yüzünü işaret etti.

"Denton kızlarınızın siyah ve mavi olduğunu öğrenirse, yardım için başka yerlere bakacaktır."

Babamın yüzü bir dizi duyguyu yansıtıyordu ama en çok göze çarpanı şaşkınlıktı. Kaşları çatıldı ve ağzı açık kaldı.

"Denton ve benim bir anlaşmamız var," diye hırladı Trigger, yüzüne birkaç santim kala.

"O bir koşucu değil, o benim kızım. Aile işinde bile değil, bu yüzden çürüklerin bir önemi yok."

"Ben hikâyeyi anlatırken olmaz," diye tehdit etti Trigger ve babam bir adım geri çekildi.

Kahretsin, bu gerçekten etkileyiciydi.

"Sal?" Roman elini kaldırdı, kötü bir zaman olduğunu biliyordu. "Konuşabilir miyiz?"

şok olmuştum, babam kabul etti. Telefonunu açtı ve odanın kapısında konuşmak için durdu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" Trigger dikkatini tekrar bana yöneltti.

"Hayır," diye başımı salladım, kafam karışmıştı, "yapmalı mıyım?"

Tetik eğildi ve kesik derisi kaslarına çarparak ses çıkardı. Uzun parmakları beni daha iyi görebilmek için mohawk'ı gözlerinden uzaklaştırdı. Sesini alçalttı. "Aynı arkadaşı paylaşıyoruz." Esrar kokusu duyularıma ulaştı.

Gözlerimi kıstım ve Trigger gibi birinin benimle aynı kişiyi nasıl tanıyabildiğini anlamaya çalıştım.

"Catalina, gitme vakti geldi." Annem babamın yanında duruyordu. Onu içeri göndermiş olmalı. "Hadi gidelim."

Başımı salladım ama Trigger daha da yaklaştı. "Eve git de endişelenmeyi bıraksın." Detaylandırması için kaşlarımı çattım. "Mike.

Annem beni odadan dışarı çekmeden önce ciğerlerimdeki hava çekilmişti. Ne? Evden sürüklenerek çıkarılmadan önce Trigger'ın söylediklerini sindirecek zamanım olmadı.

"Seni çok seviyorum anne." Kamyonetin yanında dururken anneme sarıldım ve başımı boynuna gömdüm, bu duygunun tadını çıkarmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. "Teşekkür ederim."

Omuzları titriyordu ve bunun beni gerçekten seven birine son kez sarılışım olabileceğini biliyordum.

"Seni seviyorum, Catalina. Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim." Alnımdan bir kez daha öpmeden önce gözyaşlarımı sildi. "Eve gittiğinden emin ol, Abel." Sürücü koltuğuna geçtiğinde kanım yüzeye fırladı.

"Kızgın olman gereken kişi o değil." Beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bırak da babanla kendi yöntemimle ilgileneyim." Bir kaşını kaldırdı ve annemin bu yönünü görmek inanılmazdı. Aslında delicesine güçlüydü ve babamla başa çıkabiliyordu.

Kapıyı kapattı, kamyon kükreyerek hareket etmeden önce son bir kez elimi öptü ve ben aynada onun küçülmesini izledim.

Benzin almak için durduğumuzda, Abel ödeme yapmak için içeri girdiğinde bavulumu kamyonun arkasından çıkarmak için bekledim. Ailemle her şey nakitti, evrak işi yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi yorgun ve kavgaya hazır değil gibiydi.

"Bana her zaman göz kulak olacağına söz vermiştin."

"Tamam." Sinirli görünüyordu.

Gözlerimi ona diktim, olanlardan dolayı artık öfkemdeki derinliği gösteremeyecek kadar yorgundum. "Javier'i sen mi öldürdün? Yoksa sadece babama mı teslim ettin?"

Ağzı açık kaldı ve utanç gözlerine yayıldı. "Catalina..."

"Aman Tanrım!" Bağırđım, bu saçmalıkla işim bitmişti. "Sadece şu lanet soruya cevap ver!"

Burnunu çekti ve bir an için gözlerini kaçırdı; gözleri geri döndüğünde ne kadar yıpranmış olduğunu gördüm. Ruhu hırpalanmış gibiydi ve ağzının etrafındaki çizgiler derinleşmişti. Abel ailemin bir parçasıydı ve hayatımda ilk kez onu bu şekilde görüyordum.

Çenemin titremesini engellemek için dudağımı ısırđım ve o da benim hareketlerimi yansıttı. İkimiz de durmuştuk ve bu beni çok üzüyordu.

"Sadece dürüst ol." Bilmem gerekiyordu.

"Ben..." diye boğazını temizledi, "onu teslim ettim."

Kalbim kanadı. Birlikte büyüdüğü bir çocuk, kız kardeşine aşık olan sevgili arkadaşı ona ihanet ettiğinde kardeşimin kafasının ne kadar karışmış olabileceğini hayal bile edemiyordum. Bana dokunmaya çalıştığında geri çekildim ve başımı salladım.

"Yapmak zorundayım," gözlerimi kapattım ve gözyaşlarım döküldü, "buraya bir çizgi çekmeliyim."

"Catalina, lütfen," diye yalvardı ama ikimize dair tüm mutlu anılar havada dumana dönüştü ve rüzgârda kayboldu. "Özür dilerim."

"Sana inanıyorum, Abel." Tüm irademi kullanmama rağmen paniklemiş gözlerine baktım. "Hemen gitmen gerekiyor."

"Hayır."

Omuz silktim. "Sen bana yardım etme hakkında vazgeçtiğinde..." Artık bunu yapamazdım. Bavulumun sapını kavradım ve ilk aşkımı benzin istasyonunun otoparkında bıraktım.

Çok şık.

Bir sonraki kasabaya yolculuğumun yirmi dakikasında bir motosikletin kükremesini duydum. Kenara çekildim ve bana doğru gelen olası bir toz bulutuna karşı yüzümü kapattım.

Şaşırtıcı bir şekilde, motor birkaç vites düşürdü ve aniden üzerimde silah olmadığı için gergin hissettim.

Trigger, onca insan arasından, bisikletini yavaşlattı ve yanımda durdu. Tozlu botlarına baktım ve ne diyeceğimi düşündüm.

"Ne halt ediyorsun kızım?"

Bavulumu bıraktım ve ona ters ters baktım. "Ben eve gidiyorum." Ses tonumda hiçbir saçmalık yoktu.

Ağzı etkilenmiş gibi yukarı kıvrıldı, sonra kaskındaki bir düğmeye bastı. "Brick, Morgan'a minibüsü öne getirmesini söyle. Bir yolcumuz var."

Bekle, ne?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Mike

5 dakika önce

Cebimdeki telefonum çaldığında bir kamyonun altında ve yağ içindeydim. Garip bir şekilde kulaklığıma dokundum ve bağlanmasını bekledim.

"Demirler."

"Az önce ayrıldım," diye homurdandı Trigger, sesi kızgın geliyordu. Kendimi kamyonun altından dışarı ittim.

"Ve?"

"Kuyruğumu kaybettim." Durakladı. "O iyi. Ama, kahretsin, orası ona göre değil."

Başım çarptı ve gözlerimi kapattım.

"Bak dostum, o evde bir şeyler oluyor. Bunu hissedebiliyorum. Catalina bir şeyler biliyor ve babasıyla konuşma şekli bana bunun küçük bir şey olmadığını söylüyor."

"Tamam, teşekkürler dostum."

"Denton'dan bahsettiğime eminim ve şimdilik size inandığını söyleyebilirim. Ben geldiğimde kızları bağlıyorlardı. Senin Catalina akıllı biri. Stripe Backs ile anlaşma yapmaya çalışan babasını ele verdi."

"Gerçekten mi?" Kalbim onun için her acıdığında, yerini yine şaşkınlık alıyordu. "Hiç incindi mi?" Kendime engel olamadım. Bilmem gerekiyordu.

"Böyle sorular sorma." Konunun peşini bırakmayacağımı bildiği için boğazını temizledi. "Ona sert davrandılar ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değil." Kıkırdadı. "Bana biraz Tess'i hatırlatıyor."

"Evet." Yarı sııttım. Büyük silahları nasıl ateşleyeceğini bilmek gibi bazı gizli yetenekleri vardı.

"Bu hafta sonu kışını kaldırıp ona git ve bu işi bitir. İçimden bir ses onu orada daha fazla bırakırsan, kendi başına bir şeyler yapacağını söylüyor." Ses tonundaki uyarıyı duyabiliyordum.

"Sağ ol, dostum." Telefonu kapattım ve Keith'in ofisine doğru yöneldim. Salvador'un evinden döndüğümüzden beri Logan orayı kullanıyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Cole kapıyı açarken. "Her şey yolunda mı?"

"Salvador hapishaneyi arayıp Denton'a u l a ş m a y a çalışıyor. Sanırım geri çekilebilirler."

"Yapmayacaklar." Bunu paylaşmanın riskli olduğunu biliyordum ama söz konusu olan Cole'du, kardeşlerimden biriydi. Kızacaktı ama anlayacaktı.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Trigger az önce oradan ayrıldı." Telefonumu kaldırdım. "Mazeretimize biraz güvenilirlik kazandırdığını söyledi."

"Catalina nasıl?"

İleriye doğru dikkatli bir adım attım. "Şimdilik tamam." Yüzünü inceledim. Göz teması kurmuyordu. "Kızgın değil misin?"

"Sence onu kim aradı?"

Bu ağzımı açık bıraktı. "Trigger'ı mı aradın?"

"Aradım." Sonunda bana baktı.

"Ama bu gri bir alan ve siz griye girmezsiniz." "Savannah bana gri bir alanın var olduğunu gösterdi. İşin içinde kalp var."

"Teşekkürler."

Başını salladı ve evrak işlerine geri döndü, ama tam kapıya geldiğimde adımı seslendi. "Irons?"

"Öyle mi?"

"Tek kelime
etme." "Kimseye
değil."

Telefonu çaldı ve bana baktı. "Vakit geldi."

Gemiyle yola çıkmamız söylendi ve ABD topraklarına dönene kadar dış dünyayla tüm iletişimimiz kesildi.

Cole, John, Mark ve Keith sırtlarında numaraları olan sponsor logolarıyla dolu yarış kıyafetleri giymişlerdi. Benim üzerimde ise parlak sarı harflerle RockStar yazan tamamen siyah bir takım vardı. Uzaktan bakıldığında, Baja yarışını domine eden Rob MacCachern, Luke McMillin ve Ryan Arciero gibi ünlü sürücülerin rolünü oynuyorduk, tam olarak nasıl görünmemiz gerekiyorsa öyle. Gerçek sürücüler ne yaptığımızın bir şekilde farkındaydı ve hepsi de tıpkı onlarınkine benzeyen kamyon ve römorkları kullanmamıza izin veren bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamayı kabul etmişti.

PCI yarış radyoları, kamyonlarımızın yanlarına ve direksiyonların ortasına on beş metrelik çıkartmalar yapıştırmamızı sağladı. Eşyaları arka koltukları doldurdu. Otantik görünmesi için ne gerekiyorsa yaptık. Sınırla bir sorunumuz olabilirdi ama bu, sınırı geçtiğimizde onun orada olacağını varsaymaktı. Hayatın kolay olacağını asla düşünmediniz. İşte o zaman hatalar oldu.

Pistin başlangıcına gitmek yerine, dolambaçlı bir yoldan halkın arasından geçerek La Paz'daki bitiş çizgisine doğru ilerledik. Sürücüler aynı anda iki yerde birden olamazdı. Gerçek yarışçılar geride kalıp eğlenirken biz kızlarla buluşup başlangıca geri dönüyorduk.

Justin Morgan'ın yarış sırasında on altı saat yirmi üç dakika süren sürüşü bizim neredeyse iki günümüzü aldı

Ara sokaklarda dolaşmak ve yerel polisin dikkatini çekmemek.

Mark arkamdaki telsizden, "Belki bir dahaki sefere bu kadar gösterişli kamyonlar seçmeyiz," diye seslendi.

"Ne önerirsiniz?" Keith meydan okudu. Mark'ı eğlendiriyor olması ne kadar sıkılmış olabileceğini kanıtlıyordu.

"Şey," diye homurdandı Mark vitesi ikinci vitesine geçirirken, "çölün ortasında kireç yeşili bir kamyonun içindeyim. Belki ortama uyum sağlayacak renkler seçebiliriz?"

"Gerçek bir asker gibi konuştun," diye ekledim.

"Oo-rah." Mark kıkırdadı ve kalın arazide yolumuza devam ederken sessizlik yeniden hakim oldu.

"Buluşma noktasını görüyorum." John grubun lideri olduğu için hızlıca konuştu. "Beklediğimizden iki kamyon daha var."

Cole, "Şimdilik idare edin," diye emretti.

Silahım yanımda duruyordu ve parmaklarımı farklı şekillerde bükerek dövmerimdeki hangi dizilimin ne anlama geldiğini gözden geçiriyordum. Alışkanlıkları olan bir yaratıktım ve tamamen hazırlıklı olduğumu bilmek hoşuma gidiyordu. Kamuflajım olmadan kendimi çıplak hissetsem ve tüm teçhizatımın doğru yerde olduğuy bir Humvee'nin içinde olmayı dilesem de, bu işimi görecekti.

Sekiz adam uzun namlulu tüfeklerle, üç adam tabancalarla duruyordu ve dört adam da kamyonların etrafını sarmıştı. Kartel hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz. Tahminime göre dağlarda da en az yedi keskin nişancı vardı. Hepsi kot pantolon, ekose gömlek ve bot giymişti. Klişeye çok iyi uyuyorlardı.

"Bunu hissedene var mı?" Keith fısıldayarak bir şeylerin ters gittiğinden bahsetti.

"Sanırım longhorn kemer tokaları hakkındaki notu kaçırdım." Mark kara kara güldü.

Durduğumuzda sakince, "Odaklan," diye mırıldandım.

Salvador siyah cipten indi ve bir güneş gözlüğü taktı. Yarım düğmeli gömleğinin ön tarafı esintide yukarı doğru kıvrıldı ve bize altın kaplama

Glock'u pantolonunun içine sokmuştu. Bu adamların taktığı mücevherler yüzünden kendimi bir Baz Luhrmann filmindeymişim gibi hissettim. Dişlerindeki altın bile güneşi yakalıyordu.

"Başardın." Salvador önce benim, sonra Cole'un elini sıktı. "Hadi seni yükleyelim."

İçinde paranın dörtte biri olan spor çantasını ayaklarının dibine bıraktım ve etrafındaki toz yükselirken başımı eğdim. Gözlüğümün arkasına sakladığım gözlerimle pencereleri taradım ve kızların nerede olduğunu anlamaya çalıştım.

John adamlarla birlikte ganimet kamyonlarının yakıt hücrelerini ve yedek lastiklerini doldurmak için ilaçları götürdü.

"Kızlar nerede?" Cole da bana katıldı.

"Buradalar. Her birine dokuz bin dolar yüklenmiş durumda, yani kaçmak onlar için bir seçenek değil." Sırıttı ve Roman'a başka bir cipin kapısını açması için başıyla işaret etti.

Teker teker, bilekleri bağlı, dar elbiseler ve topuklu ayakkabılar giymiş olarak kamyonlardan çıktılar. Elena etrafına bakındı ve beni gördüğünde neredeyse rahatlamış gibiydi. Bunca zaman sonra nihayet kurbanımızı bulduğumuza inanamıyordum.

Cat onlardan biri olmayınca midem bulandı. Orada olmasını beklediğimden değil, ama bir parçam onun iyi olduğunu bilme ihtiyacımla neredeyse bunu umuyordu.

Mark ortaya çıktı ve tamamen rahatmış gibi sakızını çıtlattı.

"Gün batımına kadar ikinci kontrol noktasına giriş yapmamız bekleniyor." Bir baloncuk üfledi ve havayı karpuz kokusu doldurdu. "Para sizde, uyuşturucu bizde, kadınları teslim edin de gidelim."

"Peki ya sen?" Salvador, Mark'ın liderliği ele geçirmeye çalışmasına sinirlenerek tısladı.

"İşimiz bittiğinde kızlarınızı geri getirecek olan benim." Mark bana döndü ve başını salladı. "Denton'ın bu adamdan haberi var mı?"

"Pekâlâ," diye seslendi Salvador, "her kıza bir erkek." Kafam karışmış bir halde döndüm. Elena'yı işaret etti. "Onun

için iki kişi."

"Fazladan ceset için anlaşmamıştık," diye bağırdım.
Cipin basamağında zıpladı. "Hepimiz sürprizlerle doluyuz,
değil mi?"

"Onları sınırdan geçiremeyiz. Dışarıda kalacağız." "Bir
yolunu bul." Arabanın içine daldı ve
Kapı.

"Planlarda değışiklik oldu." Kamyonlarımıza geri dönerken
Cole'un yumuşak sesi telsizden geldi. "İkinci kontrol
noktasına vardığımızda yeni misafirlerimizi bulacağız."

"On-dört," diye cevap verdim ve Elena'nın John'un
kamyonetine binmesine yardım ettim. "Annen seni sınırdaki
bekliyor," diye fısıldadım ve gözleri büyüdü. Konuşmaya
başladı ama başımı salladım ve birliğımi temsil eden Ordu
bayrağımi göstermek için canavar yamasını geri sıyırdım.
Kim olduğumu kanıtlamadan hiçbir şey yapmazdım. Künyem
bile teizatımın altına özenle sıkıştırılmıştı. Eğer sınırdaki kim
olduğumu kanıtlamam gerekirse, bu benim çıkış biletim
olacaktı. Bu, almak istediğıim bir riskti.

"Catalina," diye fısıldadı Elena ve bakışları bana
dönmeden önce omzumun üzerinden geçti.

"Peki ya o?" ok hevesli görünmemeye çalıştım. "O iyi
mi?"

"Al." Bana katlanmış bir zarf uzattı.
Cebime koydum.

"Hey," diye kolumu tuttu, "ikisinde de iki silah var, kalça
ve bilek. Onlara önce ateş etmeleri söylendi. Biz tek
kullanımlyıkız."

"Hayır," elimi onun elinin üzerine kapattım, "değılsin."

"Demirler." John yaklaşan arkadaşlarımıza başıyla işaret
etti. "Tamam." Onu kamyona bağılamak için acele ettim.
başka bir adam bize katıldı. "Bu yolculukta ne duyarsanız
duyun, görmezden gelin. Anladın mı?"

"Tamam." Rahatlayarak ağılamaya başladı ama ben
başımı salladım.

"Henüz ormandan çıkmadık. Sınırı geçene kadar dayanın."

Başını salladı ama yine de birkaç tanesi sızdı.

"O ne derse onu yap." John'u işaret ettim. "Teşekkür ederim." Bahşış için minnettar olmanın ötesinde elini sıktım. "İkinci kontrol noktasında görüşürüz."

Eşlikçisi arkaya atlayıp ikimize de şüpheyile baktığında başını salladı. Kafasına bir kurşun sıkmamak için tüm gücümü harcadım.

"Gitmeye hazırım. Dolu bir yükünüz var." Kamyonun kaputunun üstünü tokatladım ve John'a tetikte olduklarını bildirmek için parmağımı oynattım. Gözleri benimkilere kaydı ve anladığına dair hafifçe başını salladı.

"Adın ne senin?" Kolları fermuarla bağlanmış olan kıza sordum.

"Marianna." Burnunu çekti ve çakımı çıkarmamı izledi. Arkadaki pislik itiraz etti, ama bu bokla işim bittikten sonra suratına bir silah dayadım.

"Elleri bağlı olamaz." "Sınıra iki gün var."

"Evet," diye tısladım, "ve eğer onları şimdi çıkarmazsak izleri iki hafta boyunca orada kalacak."

Başını salladı ama haklı olduğumu biliyordu. Dikkatlice bıçağımla plastiği kestim ve ellerini serbest bıraktım.

Vahşi gözleri benimkileri buldu ve ona düşman olmadığını göstermeye çalıştım ama geçmişte gördüğü muamele göz önüne alındığında, kendini bir top haline getirdiğinde şaşırmadım. Kirli gömleğinin içinde gergin olduğu belliydi. Neden ona daha temiz bir şey vermedikleri beni aşıyordu. Arkaya uzandım ve bez çantadan bir PCI yarış telsizi gömleği çıkardım ve ona uzattım. Titreyen parmaklarıyla tişörtü başına geçirdi ve tişörtün ağırlığıyla biraz rahatlamış görünüyordu.

Elena'nın da takması için John'un penceresine bir tane attım. Yarış dünyasına ne kadar aitmişiz gibi görünürsek o kadar iyiydi.

John'un Elena'ya yardım edişini izlerken, aklımın Catalina'ya kaymasına engel olamadım.

Frank, kız arkadaşımın Esteban ailesinde herhangi bir rolü olduğunu öğrenirse kafamı bir sopaya geçirir. En son eve dönüp bilgi aldığımızda bu kısımdan bahsetmeyi unutmuştuk. Cole ve Savannah konusunda hâlâ biraz huzursuzdu. Frank'ın kendi kızının Mark'la evli olduğundan bahsetmiyorum bile. Evet, Blackstone kendi küçük ailesini yaratmıştı ve bu aile Ordu'nun içinde güzel bir ağ gibi örülmüştü.

"Evet, korkacaksın küçük tavşan." Adamlardan biri Cole'un kamyonetine binmek üzere olan kıza saldırmaya başladı.

Tam onunla yüzleşmeye giderken Cole dışarı fırladı ve yoluna çıktı.

"Bak dostum," diye emretti, "yılın diğer zamanlarında kızlarla ne yaptığın umurumda değil, ama sınırı geçtiğimizde iyi dinlenmiş görünmüyorsa, seni bizzat kendim çıkaracağım. Denton'dan emir aldık ve eğer işi berbat etmek istiyorsanız, bu sizin ve Salvador'un sorumluluğunda. O zamana kadar," yaklaştı, "ellerini uzak tut!"

"Sí, amigo." Göt herif gülümsedi ve bir kürdanın ucunu çiğnedi. "Eve dönerken oynarız."

Cole bana bakmak için döndüğünde çenesi titriyordu. Onun da benim kadar kızgın olduğunu biliyordum. Bu adamlar vahşiydi ve dikkatli olmazsak büyük olasılıkla kızlara tecavüz edip onları döveceklerdi. Yine de yapacak bir işimiz vardı ve herhangi bir zayıflık göstermemize izin veremezdik.

"Tamam, sen," Mark kız arkadaşını omzundan tuttu ve kamyonetine doğru götürdü, "benimle gel." Adamlardan biri şaşkın görünüyordu ama Mark'ı kamyonuna kadar takip etti. Çok az İngilizce bildiğini tahmin ediyordum.

Mark motorunu çalıştırmadan önce bana güven verici bir gülümseme verdi ve hepimiz sıraya girdik.

Yolculuğa başlayalı iki saat olmamıştı ki yanımdaki kız değişti. Belli ki rahatsız olmuştu. Gözlerimi Mark'ın kamyonetinden ayırıp ona doğru kısa bir bakış attım.

"Bana zarar mı vereceksin?" Burnunu çekti. "Hayır."

"Hep böyle derler."

"Seni incitmek gibi bir niyetim yok."

Arkadaki adama baktım. Soğuktan bayılmıştı. Kıza fazladan bir battaniye attım. Savannah'nın kurtarıldıktan sonra arabada battaniyeye sarıldığında bunun sinirlerini yatıştırdığını ve ona kendini tutabileceği bir şey verdiğini söylediğini hatırladım. Nedense bu hep aklımda kalmıştı ve battaniyeyi verdikten sonra kızın biraz daha rahatladığını fark ettim.

"Marianna, değil mi?" Alçak bir ses tonuyla sordum ve cevap vermeden önce bir süre bekledi.

"Evet."

"Pekala Marianna, ne zamandır Salvador'la birlikteisin?"

"On altıncı doğum gününden beri," diye durakladı, "yani dört yıl."

Üzgün bir şekilde ona baktım. Bu zavallı kızlar daha bebekken kaçırılmışlardı. Hayatları henüz başlamamıştı bile ve kendi ülkelerinde köle olmaya zorlandılar.

"Ailen nerede?"

"Son bildiğim Teksas. Ben geri götürülmeden önce özgürlük topraklarında fazla kalamadık."

"Gidip onları bulmak ister misin?"

Yüzünde bir dizi duygu parladı ama çoğunlukla belirsizlik ve güvensizlik vardı.

"Denton için çalışmıyorsun, değil mi?" Dudağını ısırды ve cevabımı bekledi.

Mark'ın kamyonunu izlemeye geri dönmeden önce ona kısa bir bakış attım.

"Hava durumu sunucusu." Yarış telsizinden sert bir ses yükseldi. Araştırmalarımdayanarak kim olduğunu biliyordum. Bob Steinberger çöl yarışlarının sesiydi ve en hafif tabirle bir kahramandı. Sesi kıstım ve arkadaki şerefsiz baktım ama fark etmemiş gibiydi.

İlk kontrol noktasına varmamıza daha bir saat vardı. Kızları tuvaleti kullanmaları ve bir şeyler atıştırmaları için dışarı çıkardık. I

Hepimizin umutsuzca bu adamları sınırdan önce nasıl atlatacağımızı bulmaya çalıştığımızı biliyordu. Sonra da Salvador için sınırı gözleyen diğer kartelin dikkatini çekmeden sınırı geçmeye çalışmamız gerekiyordu.

Devam etmek için kamyonu geri dönerken zamanlayıcıyı ayarladım. Hepimizin her zaman senkronize olması gerekiyordu.

Telsizimden tek duyabildiğim kontrol noktası ikiydi. Herkes durumunu bildirmek için aradı. Mark, bir plan olduğunu bize bildirmek için Mors alfabesini kullandı. Cole da bize onun da bir plan olduğunu söyledi. Neyse ki bir plan oluşuyordu. Yine de bana teşekkür etmediler. Bir döngünün içinde sıkışıp kalmıştım. Bektan cep telefonuna baktım ve Catalina'nın evde olup olmadığını öğrenmek için kız kardeşimi arama fikrini zorla uzaklaştırdım. Bu benim dünyamda asla geçemeyeceğim yasak bir çizgiydi. Aklımın oraya gitmesi bile beni çok korkutuyordu.

Birden bir ışık kümesine geldik ve midemin bulandığını hissettim. Yerel polis kontrol noktaları oluşturacaktı ve eğer hazır değilseniz, işler hızla kötüye gidebilirdi.

"Uyuyormuş gibi yap," diye fısıldadım Marianna'ya, o da hiç vakit kaybetmeden söyleneni yaptı.

Polis pencereme doğru ilerledi ve el fenerini yüzümüze tuttu. Gözlerini kısarak Marinna'nın yandan yukarı kaldırılmış iri gömleğine baktı ama bir parti dolusu kokain taşıyor olmasından çok kısa şortuyla ilgileniyor gibiydi.

Direksiyonun ortasındaki PCI etiketini işaret etti.

"Çıkartmalar mı?"

Bir avuç dolusu çıkardım ve ona verdim. "Para mı?"

"Hayır." Başımı salladım ve bir yığın dergiyi havaya kaldırdım. "Porno mu?"

Memur yüzünü buruşturdu ama ben siyah bir çantadan birkaç Hustler çıkarırken başıyla onayladı.

"Çok güzelsin." Ona başını salladı ve İspanyolca konuşmaya geri döndü. Sanırım artık İspanyolca bilmediğimi varsayıyordu.

o. "Bence sen de benimle gelmelisin."

"Hiç şansın yok." Atladım ve polis mükemmel İspanyolcam karşısında şaşkınlıkla sırttı. "Gidebilir miyiz?"

Bir süre bekledi ve dudaklarını yaladı. İnsanlar üzerinde sahip oldukları gücü seviyorlardı ama bu gece havamda değildim.

"Kızlardan hoşlanıyorsun, ha?" Ruh halimin sakinlikten kızgınlığa doğru kaydığını hissettim ama dikkatli olmam gerektiğini biliyordum.

"Evet." İlk kez sakso çektiren on yedi yaşında bir çocuk gibi güldü.

"Arkamızdan gelen mavi bir minibüsün içinde kızlarla dolu bir parti var. Oh, evet. Genç de."

"Ne kadar genç o kadar iyi."

Ellerim direksiyonun üzerinde esnedi. "Ee, gidebilir miyiz?" "Evet." Bana göz kırptı ve devam etmemizi işaret etti.

"Porno ve çıkartmalar," diye cıvıladım radyoya, böylece diğerleri ne bekleyeceklerini biliyorlardı, "ve kızlar."

İkinci kontrol noktasına nihayet ulaşılmıştı ve hepimiz biraz dinlenebilecektik. Yolculuktan ve kafamda sürekli dönen senaryolardan dolayı gergindim. Yanımızdaki kartel öne doğru eğildi ve Marianna'nın bileklerini birbirine bağladıktan sonra onu bir yere götürüp yere yatırdı. Kızlar teker teker getirildi ve her biri elleri bağlı olarak onun yanına oturdu. Birbirine yaslanmış tahıl çuvallarına benziyorlardı. Hepimizin oynaması gereken roller olduğu için onlara herhangi bir nezaket gösteremezdik. Bunun yerine, bir ağacın altında bir yer buldum ve başımı arkaya yasladım.

Kahretsin, başım ağrıyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Catalina

Gözlerim kapanmak için yalvardı ama beynim tetikte kaldı. Bu benim konfor alanımın çok dışındaydı ve saatlerdir araba kullanıyorduk. Önümüzdeki motosikletlerin uğultusu yorgunluğuma yardımcı olmuyordu. Şoförüm Morgan, uzun sakallı ve tıraşlı kafasıyla gerçekten ilginç bir adamdı. Kafasının etrafında Satürn'ün etrafındaki halkalara benzeyen halkalar dövmesi vardı.

Gülümsedi ve dizini direksiyona dayayarak biranın kapağını çevirdi ve bana uzattı.

"Teşekkürler." Soğuk birayı yudumladım, kuruyan ağzımı nemlendirecek bir şey bulduğum için mutluydum.

"Yalan söylemeyeceğim, kendimi Salvador'un kızıyla bir minibüste otururken hayal etmemiştim."

"Bir motosiklet çetesiyle aynı minibüste olacağımı düşünmemiştim, o yüzden..." 'Şerefe' demek yerine biramı havaya kaldırdım ve ona gülümsedim.

Güldü ve radyoyu kısık bir sesle açtı. "Sınırı sorunsuz geçtiğimize sevindim."

Dikkatimi yanımdan kayıp giden dünyaya çevirdim. "Henüz peşimden gelmeyecekler," diye iç geçirdim, "ama geldiklerinde, onlardan bir adım önde olacağım."

"Düşünce tarzını seviyorum, Catalina."

Güzel.

Biramı bitirip bana bir tane daha uzatmadan önce beş şarkı dinledik.

Tabii, neden olmasın.

"Bana kulübünüzden bahsedin." "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, sadece bana bu konuda bir şeyler söyle." Cevap vermeyince şöyle bir baktım ve göz ucuyla beni izlediğini gördüm.

"Bak, anlıyorum, kartelle bağlantım var," bu konudan nefret ediyordum, "ama sence Kaliforniya'daki bir MC ekibi hakkında bir şey biliyorsam umurlarında olur mu?"

"Trigger hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, istemiyorum. Bok gibi korkutucu biri ve onunla tanıştığımda derimin bir katmanını dökmek istedim ama..." Omuz silktilim.

Uzun sakalını ovuşturdu ve düşünürken sakalının ucuyla oynadı.

"Bir süre önce bir sorun yaşadık ve şu anda hepimiz çok sinirliyiz. Tamam mı?" Bir biraya daha uzandı. "Oraya vardığımızda Trigger'ı dinleyin. Aksini söyleyen olursa, Trigger'ı dinleyin."

"Tamam, anladım."

"Ayrıca, Mud adında bir adamın sizi dövme yaptırmaya ikna etmesine izin vermeyin. Mike kafamızı uçurur."

Tekrar güldüm ve kendimi iyi hissettim. "Mike'ın ne olacağını umursayacağından şüpheliyim."

Bir kahkaha attı. "Sence Trigger neden o evdeydi? Sence Sal ile bir anlaşma mı yapmak istiyordu?"

"Evet, tabii ki. Yaptığı şey bu değil mi?"

Tekrar bana bakmak için döndü. "Siktir, hayır. Mike istediği için gitti."

"Ne? Ha... Düşündüm de..." Yüzünü incelemek için koltuğumda öne doğru eğildim.

"Trigger bizi kartellerle yapılan bir uyuşturucu anlaşmasından kurtardı. Dünden önceki gün yapacağını düşündüğüm son şey, güneye doğru bir yolculuk için hazırlanmamızı söylemekti."

"Neden?" Sesim göt gibi çıkıyordu ama bilmem gerekiyordu.

Morgan bana baktı. "Çünkü Trig ve Mike çok yakınlar. Mike senin için çok üzülyordu ve kafası karışık bir şekilde boktan bir duruma doğru gidiyordu. Senin iyi olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Sana göz kulak olması için güvendiği birine ihtiyacı vardı."

"Onu aramam lazım."

"Yapamam."

"Neden?"

"Çünkü şu anda kokain ve kızlarla dolu beş kamyonla sınıra doğru ilerliyor."

"Ona ulaşmanın bir yolu yok mu?"

"Hayır." Bira şişesini yere fırlattı. "Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"şimdi," diye flaşörünü yaktı ve tozlu bir yolda ilerlemeye başladı, "oğlun gelene kadar bizimle kal."

Vay anasını. Koltuğuma geri yaslandım ve bunu içime sindirmeye çalıştım. Mike'ın da sürprizlerle dolu olduğunu tahmin ediyordum.

Saatler sonra gözlerim açıldığında 'Kirli şeytanlar' kelimeleri yüzümde yanıp söndü ve böbreklerimden süzülmeye çalışan biralar yüzünden midem bulandı. Morgan kapımı açtı ve koltuktan kalkmama yardım etti.

"Neredeyiz biz?"

Tek söylediği "Cali," oldu.

Tamam.

İçeri girdiğimde, bir ritim kulaklarımı buldu ve neon mor borular bir striptiz kulübüne giden yolu açtı. Cidden mi? Burada gerçekten klişelere mi bağlı kalıyorduk, millet? Ya da belki de beni radarın altında kalacak bir yere götürmek istediler?

Bir kabine kaydım ve Morgan yanıma otururken Trigger ve Rail adında bir adam karşıma oturdu.

Üç kafesin içinde dans eden kadınlar vardı ve büyük bir

sahnedede dört kız Save A Horse ŗarkısında korkunç bir dans yapıyordu,

Big & Rich'ten Ride A Cowboy.

Gergin olduğumu söylemek hafif kalır. Aynı zamanda, beni test ediyor olmaları gerektiğini hissettim, bu yüzden ne olursa olsun devam etmek için gücümü toplamaya çalıştım.

Bu adamlar çok gergindi. Neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve striptiz kulübündeki insanların ara sıra onlara bakış attığını fark etmeden edemiyordum.

Titremeleri gizlemek için ellerimi yine masanın altına götürdüm ve dizim devreye girerek topuğumu yere vurdu. Müziğin sesi yüksek olduğu için mutluydum.

Morgan başını eğip kahkahasını gizlemeye çalışarak gerginliği ilk bozan kişi oldu. Nadiren gülümsediğini tahmin ettiğim Trigger bile sırtışını gizlemek için viskisini kullandı.

Rail aniden, "Siktir git," diye çıkıştı. "O hatunla evlenme olasılığın nedir ki?"

"Hiç şansı yoktu. Tess, o daha farkına bile varmadan Trigger'ı işaretledi." Morgan şimdi kahkahalarını serbest bırakmıştı. Tam bir göbek kahkahası atıyordu. "Ama gerçekten, video altın değerinde."

Ne? Hepsine şaşkınlıkla baktım, ne düşüneceğimi bilemedim.

"Kimse beni işaretlemedi." Tetik işaret etti.

"Doğru." Rail gözlerini devirdi ve sonra bana baktı. "Bu adamların hakkımda söylediklerinin hepsi yalan."

"Yani yatakta iyi değil misin?" diye sordum. "Bildiğim iyi oldu."

Morgan daha sert güldü ve Trigger küçük bir eğlence homurtusu çıkardı.

"Bebeğim, ben buralarda bir efsaneyim."

"Bu şarkıyla bağlantısı olan herkes bir efsane olmalı." Kıs kıs güldüm. Morgan'ın bana getirdiği suyu yudumlarken vücudumdaki gerginlik hızla azalıyordu. "Beyaz country müziği en iyi haliyle." Baş parmağımla onayladım.

"Morgan'la minibüste bir yolculuk ve elimizde başka bir alıngan hatun var." Rail ellerini havaya kaldırdı. "Süper."

Trigger telefonunu aldı ve bir arama yaptı, ama doğrudan sesli mesaja gittiğini söyleyebilirim. Umarım Mike'a gitmiştir. Tüm bunların arkasında onun olduğunu bildiğim için kendimi parçalanmış hissediyordum. Beni evde ilk bulduğunda yüzündeki hayal kırıklığı ve şok ifadesini hâlâ görebiliyordum.

"O dilinin arkasında durabilsen iyi olur, tatlım." Rail şakacı bir tavırla sırıttı ve sözleri dikkat çekti.

"Unutuyorsun," diye masaya doğru eğildim, "nerede büyüdüğümü."

Orada, odadaki fil gün ışığına çıkarılmıştı.

Bir şey değil.

"Oh, lütfen." Elini salladı. "Hiç adam öldürdün mü?"

"Henüz öldürmedim."

Trigger telefonundan başını kaldırdı ve bakışlarım onunkileri yakaladı. "Birini öldürmeyi planlıyorsan, bunun ruhuna verdiği zararı daha iyi anlamalısın," diye homurdandı.

"Oh, harikalar yaratacak." Bunu söyleme şeklim birkaç kaşın kalkmasına neden oldu ve Morgan bana bir soruyla baktı ama içkisine geri döndü. Hepimiz yerleştik ve sadece müziği dinledik. Zihnim dağıldı ve annemin benim için hazırladığı bavulu düşündüm. Onu minibüste açmış ve benim için içine birkaç bin dolar doldurduğunu görmüştüm ve hayatımda ilk kez onu kullanmaya istekliydim. "Biraz dışarı çıkmamın sakıncası var mı?"

Tigger kafasını Morgan'a doğru salladı ve ben gidebileyim diye hızla hareket etti. Geldiğimden beri özel bir savaşın içindeydim. Yediğim onca bira ve sudan sonra rahatlamam gerekiyordu. Masaların arasında dolaşırken bir kız kıs kıs güldü ve birkaç kafes dansçısı bana kötü kötü baktı. Oldukça kalın bir derim vardı ve insanların benim hakkımda ne düşündüğünü umursamıyordum, ancak kim olduğum konusunda hala ham ve açıkta olan bir parçam vardı.

Sırrım ortaya çıkmıştı ve bu acı veriyordu. İnsanlar öğrendiklerinde beni yargıladılar ve varsayımlarda bulundular. Geçmişte yaptığım tek şey

Yedi yıl boyunca kendimi, soyadımın damgası olmadan olmak istediğim kadın olarak yeniden inşa etmeye çalıştım. Güçlü, sevgi dolu ve sadık biriydim. İyi bir insandım.

Ve şimdi.

Tuvaletten çıktıktan sonra dışarı çıktım. Minibüsün camı kolumu içeri sokup kapının kilidini açmama yetecek kadar açıktı ama valizimi almaya gittiğimde kocaman bir kol onu geri itti.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve içimden küfrettim. "Sadece buradan çıkmam gerekiyor. Yaptığın şey için minnettarım ama bana bakıcılık yapmana gerek yok."

"Değildim." Trigger bir sigara yaktı ve dumanı yüzümden uzaklaştırmak için arkasına yaslandı. "Ama arkadaşına sana göz kulak olacağıma dair bir söz verdim."

"Dürüst olmak gerekirse Trigger, artık bunu istediğini sanmıyorum." "Katılmıyorum."

"O zaman aynı fikirde olmadığımız konusunda hemfikiriz." Kola uzandım ve bir kez daha beni durdurdu.

"Bunu bütün gece yapabiliriz, Catalina."

"Peki." Kollarımı kavuşturdum ve onun sırtıttığını gördüğüme yemin edebilirim. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Duruma göre değişir."

"Beni buraya nerede yaşadığını bilmemden korktuğun için mi getirdin? Kim olduğumu bilmemden mi?"

Omzunun üzerinden, pencereleri karartılmış tek katlı yıkık dökük bir binayı işaret etti. "Kulüp binası hemen şurada, burası da benim striptiz mekanım. Seni kulüp binasına götürmedim çünkü Mike bunu yapmamı istemezdi."

"Neden?"

"Bir sürü pislik."

Bekle.

"Bekle, beni istemeyeceğini söylemiştin. Bu seninle birlikte olduğumu bilmediği anlamına mı geliyor?"

Trigger uzun bir nefes daha çekti. "Çölde seninle karşılaşmadan beş dakika önce Mike'la konuştum. O zaman

onu geri aradığım da çoktan gitmişti."

Başımı salladım ve Mike'ın nerede olduğum konusunda zihinsel olarak mücadele ettiği gerçeğinin midemin merkezine çarpmasına izin verdim. Kapıya yaslandığımda dünyanın ağırlığının beni etkisi altına aldığını hissettim.

"Ahlam Shahraban," diye fısıldadım ve Trigger bir adım daha yaklaştı.

"Peki ya o?"

"Babamın onunla bir toplantısı var ve benim kütüphanede olduğumu bilmiyordu. Bir anlaşma yapmak isteyecekler. Rota Baja üzerinden Hawaii'ye uzanacak."

"Hawaii mi?"

"Dubaili bir adam uyuşturucularını Kaliforniya'dan geçirmek için batı yakasını ele geçirmeye çalışıyor. Stripe Backs'in aracı olmasını istiyor."

"Öyle mi?" Bir kez burnunu çekti ve gideceğini sandım ama yanıma oturdu.

"İsmi yazdım. Çantamda. Gitmeden önce size vereceğimden emin olabilirsiniz."

"Bu büyük bir riskti... dinlemek."

Omuz silktim. "İnsanlar senin bir tehdit olduğunu düşünmediğinde, dikkatsizleşiyorlar. Yedi yıldır geri dönmemiştim ama o evde sadece bir hafta kaldığım için, içinde bulundukları her şeyi çok iyi öğrendim."

Başını salladı ve sakalının ucunu çekiştirdi. Sessizce oturdum, böylece o da bu bilgi üzerinde düşünebilirdi. Minibüse ve sıra sıra dizilmiş bisikletlere baktım ve yerlilerin buraya gelip gelmediğini ya da daha iyisini bilip bilmediklerini merak ettim.

"Bir motosiklet kulübünün en büyük parçası güven ve sadakattir," diye mırıldandı kabaca. "Başlangıçta sana güvendim çünkü Mike güvendi." Gözlerini bana dikti. "Şimdi bana kulübümü koruyabilecek bir şey verdin ve bunun için güvenimi kendi başına kazandın."

Bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı. "Teşekkürler." Gülümsemeye çalıştım ama vücudum hâlâ düğüm düğümdü.

Morgan ve Rail birkaç dakika sonra bize katıldılar ve bana bir otele gittiğimi söylediler. Otele giriş yaptığımızda ödeme yapmama izin vermediler. Gerçekten protesto etmek istedim. Ne de olsa param vardı, ama gerçekten yorgundum ve beni süite götürmelerine izin verdim.

Rail'e bu gece oturma odasında kalması söylendi ve ben de duşa girmeye niyetlendim, ama yatak o kadar güzel görünüyordu ki, asla başaramadım. Hatırladığım son şey, kanepemde Rail adında bir adam olduğunu düşündüğümdü. Kimin aklına gelirdi ki? Gözlerim çok ağırdı, kapanmalarına izin verdim.

"Selam." Mike'ın sesi Brew'in müziğini böldü, büyüleyici gülümsemesi bana dönüktü.

"Geleceğinizi bilmiyordum." Gelmiş geçmiş en yakışıklı adama dönmeden önce adama bir bira uzattım.

"Eve erken geldim ve seni görmek istedim." Belimden yakaladı ve beni kollarına çekti. İş yerinde olmam umurumda değildi. Hiçbir şey bu Irons'ın sarılmasından daha iyi olamazdı. Herhangi bir Irons sarılmasından. Artık Charlotte'a bile sürekli sarılıyordum.

Arkasına yaslandı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Biliyor musun, günde en az üç kez yüzünü hayal ediyorum ve hayal gücüm hala gerçekte ne kadar güzel olduğunu yakalayamıyor."

Kızardım ve kalbimin hızlandığını hissettim. "Yine de burada duruyorsun ve beni henüz öpmedin."

"Ama seni öpersem, gözlerimi kapatırım ve sonra sen gidersin."

"Gitmedi." Eğildim ve dudaklarımı bir anlığına onunkilere bastırdım, sonra ellerimi göğsüne götürüp kalbinin üzerine yerleştirdim. "Asla, asla gitmedi."

Sarsılarak uyandım ve gözyaşlarımla ıslanmış yastığımı şişmiş gözlerime değdirdim.

Kafam o korkunç döngüye dün gece kaldığı yerden devam etti. Bu kadar harika bir şey nasıl bu kadar çabuk elimden alınabilirdi? Yanlış ailede doğduğum için beni cezalandırmak isteyen karmanın iğrenç bir oyunu muydu bu?

Battaniyeleri attım, duş aldım ve bavulumu açtım. Temiz bir sütyen ve külot bulana kadar etrafı yokladım, sonra bir çift yırtık kot pantolon ve dar bir AC/DC tişörtü giydim. Kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Çantayı kapatmak üzereyken parmak uçlarıma bir şeyin çarptığını hissettim. Annemin meşhur küçük siyah deri çantası yan cebe sıkışmıştı. Yavaşça fermuarını açtım ve içine baktım.

Hiçbir kadın kendini korkmuş ya da yalnız hissetmemeli. Benim yaptığım gibi bunu akıllıca kullanın. xo M.

Kullan-at telefonun yanında bir tabanca duruyordu ve ucunda metal bir parça olan keskin bir yüzük düzgünce içine gizlenmişti. Tavana baktım ve uzun bir nefes verdim. Ondan haksız yere nefret ettiğim onca yılı geri alabilmeyi diledim. Gençtim, düşüncesizdim ve öfkeliydim. Onun benim için hayatını feda ettiğini bilmek gözlerimi yaşarttı.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra eşyalarımı odaya taşıdım ve Rail'i masada gördüm.

"Günaydın, Cat." Bir ağız dolusu krepin içinden sırttı. "Aç mısın?"

"Öyleyim."

"Güzel," diyerek bana şurubu uzattı, "Yemek yemeyen kadınlardan nefret ederim. Oh, ve lütfen korkmayın, çünkü adayımız Kane burada."

Kane mi?

Dönüp baktığımda bir adamın elindeki kanı bezle temizlediğini gördüm.

Vay anasını.

Karnında tam bir insan kafatası dövmesi vardı. Gözleri piercingli meme uçlarıydı ve göğsü de

Bilmiyordum, çünkü hala yüzünü boyayan kana odaklanmıştım.

"Günaydın" dedi, yanımdaki sandalyeden gömleğine uzanırken çalışılmış bir umursamazlıkla. Şok içinde irkildim.

Kafam karışmış bir halde Rail'e baktım. Az önce benim yaşadığıma mı tanık olmuştu?

"Bir SB adayıyla karşılaştık." Rail başını çatalıma doğru eğdi. "Charlie'yi çatalından silmemi ister misin?"

"Ben iyiyim," diye elimi kaldırdım, sonra üzerinde bir damla kan olan çatalı kenara bırakıp kendime yeni bir çatal aldım.

Kusma, kusma.

"Hiç bu kadar tahrik olmamıştım." Başka bir adam kapıdan içeri girdiğinde kaşlarını bana doğru oynattı. "Bu Zay, Trig'in melezi."

Tamam... Burada bir yol haritasına ihtiyacım olabilir, millet.

"Tray, bununla ilgilenmeni istiyorum. Ben ve Kane şimdi oraya gidiyoruz." Zay, Kane ile birlikte ayrılırken Rail'e el salladı. Rail kıkırdadı ve sanki bu normalmiş gibi telefonunu kontrol etti.

Burundan girip ağızdan çık, Cat. Bunu halledebilirsin.

"Yiyin, çünkü gitmemiz gerek."

Ağır krep yığınınına daldım ve lezzeti karşısında neredeyse inliyordum. Açlıktan ölüyordum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gus'ın yerine."

Kimi?

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Mike

Kâğıdın kenarları bükülmüş ve ortası kırıışmıştı ama notu okumayı bırakamıyordum.

Mike,

Geçmişim hakkında dürüst olmadığımı biliyorum ama bu benim geçmişim. Onunla çarpışacağını hiç düşünmemiştim. Herkes bir yerlerden gelir Mike, iyi ya da kötü, ama bizi tanımlayan şey seçtiğimiz eylemlerdir. Ayrıldım ve asla arkama bakmadım. Bir Esteban olarak doğmuş olabilirim ama artık bir Mendez'im ve hayatımda ilk kez kim olduğumla gurur duyuyorum. Kim olduğumla.

Beni evde gördüğünde yüzündeki ifade sonsuza dek aklımdan çıkmayacak. Kendim olduğum için özür dilemeyeceğim.

Seni incittiğim için özür dilerim. Sana aşık olmayı hiç istememiştim Mike, ama oldum ve sadece zamanın kalbimin ortasındaki yırtığı iyileştirmesini umabilirim.

Güle Güle

Kedi

(Juliet)

Başparmağım Juliet kelimesinin üzerinde gezindi ve gözlerimi sıkarak kapattım. O hikâyenin kendi versiyonundaydık ve ben bundan nefret ediyordum. Kendi yöntemiyle bana anlatmaya çalıştı. Sadece görmek ya da duymak istemiyordum. Umurumda değildi çünkü ben de düşmüştüm.

Rıhtımda volta atarken elleriyle alnını kapattı, Lizzy'nin dönüş yolunda olmasına sinirlenmişti. Az önce baş başa bir an bulmuştuk ve o yine beni görmek istemediğim bir şey konusunda uyarmaya çalışıyordu.

"Anlamıyorsun Mike. Romeo ve Juliet'in modern versiyonu gibiyiz..."

"Sonunda birlikte oldular," diye karşı çıkmaya çalıştım.

"Ölüm ayırıyor ve benim kanımla, ben olduğun yerde."

Kollarımı indirdim ve onun önüne geçtim. Saçlarını yüzünden fırçalayarak yanaklarını avuçladım. "Eğer bize inanırsan, bunu başarabiliriz."

"İyi misin?" Cole endişeyle bana baktı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Başımı salladım ve kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Orada mısın?" Başımı kastediyordu.

"Evet," diye yalan söyledim ama her zaman işimi yapardım.

Eşyalarımızı topladık ve yolculuğumuzun bir sonraki ayağı olan sınıra doğru yola çıktık. Sınırı geçmeden önce hâlâ

uğraşmamız gereken beş adam vardı.

"Peki, bize ne olacak?" Marianna pencereden dışarıyı seyrederken alçak sesle konuştu. "Yani, Kaliforniya'da olacağız diye özgür olmayacağız."

Onun unutulmaz sözleri daha doğru olamazdı. Kartellerden asla özgür olamadın. Eğer seni isterlerse, yakalarlar.

"Sessiz ol!" Arkasında uyuyan adam kaşlarını oynattığında sert bir tavırla karşılık verdim. "Sana söyleneni yapacaksın." Bana anlayışla baktı ve bıraktı. Tekrar horlamaya başlayana kadar ikimiz de onu izledik.

"Bunun geceleri bana ne yaptığını biliyor musun?" Uyuyan kartel üyesini işaret etmek için çenesini kullandı. Savanah'ın yüzünde daha önce çektiği çileden bahsederken gördüğüm perili ifade gözlerinde belirdi. "Bana çürüklerle ona daha iyi göründüğümü söyledi. Kemiklerimi kırdı ve beni pek çok şekilde incitti. O bir domuz ama beni asla kırmadı." Pencereye döndüğünde yüzündeki ifade nefrete dönüştü, parmağını bir böceğin ezildiği cama bastırdı. "Bir yıl boyunca uyuşturucu kaçakçılığı yaptım ve o bana çok zarar verdi." Parmaklarıyla kot eteğini sıyrarak bana uzun bir yara izi gösterdi. "Talimatlarınıza uyacağım. Benden ne istenirse yapacağım, ama ABD'ye gittiğimizde bize yardım etmelisiniz, yoksa bu duruma geri döneceğiz."

Dünya neden bu kadar berbattı? Acı ve ıstırap ne zaman her şeyin önüne geçti ve merhamet rüzgârda kaybolup gitti? Bu, ne benim hayatımda ne de bir sonraki hayatta bitmeyecek sonsuz bir savaştı, ama biz düzeltmeye çalışmazsak kim düzeltecekti?

Cole telsizden, "Sınıra dokuz dakika kaldı," diye seslendi.

"Kamyon bir, dur ve onları soğuk vur."

Yayına sessizlik çöktü ama sonunda John konuştu. "Anlaşıldı, kenara çekiyorum."

Tam köşeyi döndüğümüzde boğazımı temizledim. "Misafirimiz var, Marianna," diye yalan söyledim. "Gözlerini dikip

Dümdüz ilerle ve hiç hareket etme. Bunu yapabilir misin? Söz vermeni istiyorum."

"Evet." Biraz daha dik oturdu, ben de bir elimi direksiyonda tutarak yaklaşmamızı izledim. Motorun gürültüsü rölantiye geçtiğinde, arkamdaki adam irkilerek uyandı.

"Neler oluyor?" Sesi hâlâ uykunun etkisiyle bulanıktı.

"Yeşil ışık," diye telsizden cıvıladım ve kamyonetimi parka çektim. Aniden dönüp adamın kolunu öne doğru çekerek bileklerine kelepçe taktığımda Marianna'nın başı kıpırdamadı. Gözleri çılgına döndü ve benimle dövüşmeye çalıştı ama ben hazırdım ve silahımın kabzasıyla onu yere serdim. Vücudu gevşediğinde kamyonundan atladım ve onu yere yatırdım. Karnı üstü yatarken bacaklarını kollarına bağladım.

Cole bana katıldı ve kendi bok parçasını benimkinin yanına bıraktı, sonra John da aynısını yaptı. Şişko bir dudak ve kocaman bir gülümsemeyle geri dönen Mark, yerdeki ikisine başıyla işaret etti. Beşi de bayılmıştı.

Trigger burada olsaydı, bu sorun birkaç dakika içinde çözüldü, ama bu şekilde düşünemedik, bu yüzden North Rock'taki iki adamı gelip onlarla ilgilenmeleri için çağırdık. Tek umudumuz kartelin onlardan önce davranmamasıydı.

Kamyona doğru yürümek çaba gerektiriyordu ve her adımda öfkem artıyordu.

"Demirler?" Karavanın arkasından bir çanta alıp adamların yanına giderken Cole seslendi.

"Mike?" Mark beni takip etti. "Neler oluyor, dostum? Zaman kaybediyoruz."

"Korkudan besleniyorlar, dolayısıyla elde edecekleri şey de korku."

Ben işe koyulup en iyi yaptığım şeyi yaparken o çenesini kapalı tuttu. Cole birkaç kez boğazını temizledi ama kardeşlerim buna ihtiyacım olduğunu bildikleri için mesafelerini korudular. Hepimiz bir noktada kırıldık.

On yedi dakika sonra başyapıtım inşa edilmişti.
"Kahretsin," diye homurdandı Mark arkamdan, "bu çok yoğun."

Benimle birlikte gelen adamı tekmeledim ve onu sisinden uyandırdım. Şaşkınlıkla gözlerini açmadan önce inledi ve küfretti.

"Ne oluyor be?"

"Yerinde olsam kıpırdamazdım." Sesimi derin ve sakin tuttum.

Diğer adamlara seslendi. Biri hafifçe kıpırdandı, sonra birkaç tane daha.

Kehribar rengi bir sıvıyla dolu altı su şişesi adamların etrafında dönüyordu. Üstlerine altı kablo bağlanmıştı ve bu kablolar her birinin bacaklarının arasından geçerek hepsinin üzerinde yattığı kare bir tahta parçasına bağlanıyordu. Yanında bir kara mayını duruyordu, böylece hepsi kaderin onlar için ne sakladığına açıkça tanık olabiliyordu.

"Biriniz kımıldayın," diye homurdandım, "hepiniz patlarsınız." Yanlış anlaşılma olmasın diye açık bir İspanyolca ile konuştum.

"Salvador bunun için seni öldürecek. Özgürlüğüne elveda de," diye tısladı ikinci adam.

Ona gülümsedim.

"Kadınları da öldürecek," diye tükürdü ve Marianna'ya bakmak için döndü.

Bir anda silahımı kafasına doğrulttum.

"Bu," dedi Cole görüş alanıma girerek ve elimdeki geçici bombayı işaret ederek, "onun için çok daha uygun bir ölüm, öyle değil mi?"

Haklıydı ama ona ve onun gibilere duyduğum nefretin kafasına yerleşmesi için fazladan bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Tek bir hareketle silahımı indirdim ve kamyonetime geri döndüm.

"Planladığımız gibi sınıra doğru ilerleyin, üçüncü kontrol noktası." Cole omzuma bir tokat attı ve John ile diğerlerine hareket etmeleri için işaret verdi. İlk geçenler onlar olacaktı. Elena John'la birlikteydi ve bizim almak için gönderildiğimiz kişiydi, bu yüzden ilk onun geçmesi gerekiyordu. Annesi

Martina'da çok ihtiyacımız olan isimlerin listesi vardı. Onun bilgisi

Kartelle olan ilişkimizi değiştirmek için Elena'nın güvende ve sağlam olması gerekiyordu.

Whack! Arkamdan bir şeyle vuruldum ve etrafımda beyaz bir puf patladı.

"Sen de kimsin?" Marianna bağırdı. Yoldan çekildim, sonra da elindeki kırık kola poşetine uzandım. Ne oluyordu, aklını mı kaçırmıştı?

"Dur, Marianna! Ne halt ediyorsun sen? Gitmemiz gerekiyor. Kim olduğumuzun ne önemi var? Seni bu cehennem çukurundan çıkarmaya çalışan biziz." Tükürüğüme karışan teneke kokusundan kurtulmak için yere tükürdüm.

"Neye geri dönmek?" Başını iki yana salladı. "Hayatım kaçırdığım gün sona erdi. Asla geri dönmeyeceğim. Bizi her zaman bulacaklar."

"Ne oluyor o zaman?" Onu anlayamadığım için kollarımı havaya kaldırdım. Burada durduğumuz her lanet an, sınırı geçerken kaybettiğimiz anlardı.

Bağlı kartele doğru yöneldi. "Acele etmek isteyebilirsiniz." Yolu işaret etti. "Her yerde gözleri var."

Ciddi misin?

"Marianna, her şeyin onlardan daha iyi olduğunu söylemiştin." "Ben kalıyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Kımıldamadı. Hay sikeyim!

"Mike, hangi cehennemdesin? Kamyonunu hareket ettir." Cole'un sesi kızgın geliyordu.

"Logan, arabam çıldırdı. O burada kalıyor." "İyi, bırak onu.

Daha fazla zamanımız yok. Dışarı çek ve yetiş."

Yardım etmek için çok uğraştığımız birinden ayrılmaktan nefret ediyordum ama günün sonunda buraya bir görev için gönderilmiştik ve Marianna bunun bir parçası değildi.

Sürücü tarafına döndüm ve arabanın içine atladım. Aynadan onu izledim. Ben arabayı sürerken orada öylece durdu ve ben onu sadece bir leke olana kadar izledim.

"İyi şanslar o zaman," diye mırıldandım ve hızlanmak için gaza bastım. Bunu aşmıştım.

Hissettiğimde hoparlörlerden Muse'un Assassin şarkısı yükseliyordu. Adrenalinim ritimle birlikte yükseldi ve etrafımdakilerin aşırı farkına vardım.

Kahretsin! Hiç kokain kullanmamıştım, bu yüzden sistemime zorla sokulması başlı başına bir savaştı.

Toz yükseldi ve arkamdaki uzakta kör edici bir buluta dönüştü. Kartel üyelerinden biri kaçmaya çalışmış ve bombayı patlatmış olmalı.

Lanet olsun, Marianna.

Yapabildiğim kadar hızlı kuzeye gidip Lopez'le temas kurmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Patlamanın dikkat çekeceğini biliyordum. Yeterince eminim, birkaç jip yanımdan ters yönde uçtu. Devam ederken, kilometre sayacındaki her tıklamada sınırın tadını alabiliyordum.

"Lopez?" Birkaç dakikada bir telsizimi denedim. "Lopez, bunu duyuyor musun?"

Sessizlik.

"Lopez'in telsizi bok gibi," dedi Cole. "Sınırdayım. Dört numaralı şeritten gidin. Bu bizim adamımız. Görüyorum ve geçiş için yeşil ışık yanıyor. Bitirdiğimizde haber veririm."

"Anlaşıldı," diye cevap verdim.

Başımı ovuşturdum ve saçlarımdan beyaz bir toz süzüldü.

Kahretsin!

Boştaki elimi kullanarak tişörtümü çıkardım ve yeni bir tane giydim. Saçlarımı parmaklarımla taradım ve biraz suyla eski tişörtümün kalanını temizledim. Tekrar odaklanabildiğimde gaz pedalına bastım ama terin temiz gömleğimin yakasını kaplaması uzun sürmedi ve yaklaştıkça kalbim hızlandı.

Yirmi sekiz acı dolu dakika sonra hızımı yavaşlatıp hız limitine düştüm ve ufkumdaki her bir aracı taramaya başladım.

Dördüncü şerit dikkatimi çekti ve sıradaki yerimi almak için yavaşça ilerledim. Kalp atışlarım boğazımda düğümlenirken iki parmağımı boynumdaki düğmeye bastırdım.

"Lopez, duyuyor musun?"

"Bout time you showed." Rahatladığı belliydi ve ben de nefes alabildim.

"Logan seninle temasa geçti mi?"

"Patronun benimle bağlantı kurması olumsuz bir durum."

Kahretsin!

Yavaşça onları hissettim, iki şerit ötede bir çift göz. Salvador'un adamlarından biri olmaması için dua ettim ama sınırı izliyor olmaları mantıklı geliyordu.

Mark'ın beş araba derinliğinde olduğu ileriye baktım. Gerekirse hareket etmemizin imkânı yoktu.

"Lopez."

"Onları görüyorum. Bir B planın var mı? Çünkü benim yok." "B planı daha kötü bir kabus olurdu."

"Anlaşıldı kardeşim." Mark karanlık bir şekilde güldü, bu da benim sırtımama neden oldu. Görevlerimizin kaç kez boka sardığını ve doğaçlama yapmak zorunda kaldığımızı sayamazdım.

Bir sınır görevlisi süreci hızlandırmak için arabaları farklı şeritlere yönlendirmeye başladı. Mark ve benim aramdaki arabalar beşinci şeride alındı ve neyse ki biz birlikte kaldık. Camdan dışarı bakarken Mark'ın kızına bir an gözüm ilişti. Bitkin ve beyaz görünüyordu. Bu iyiydi; onlara yorgun ihtiyacımız vardı. Yorgun görünmemiz gerekiyordu. Ne de olsa uzun ve yorucu bir yarış yeni bitirmiştik ve çölde destansı bir yolculuğa çıkmıştık, diye hatırlattım kendime.

"Başardık. Bir sonraki kontrol noktasında buluşuruz," diye telsizden Cole'un sesi cıvıladı.

İçimden bir rahatlama dalgası geçti. Yolculuğun asıl amacı olan Elena sona ermişti.

Aniden, iki uyuşturucu köpeği tekerleklerimin üzerinden ve etrafından geçerek koklamaya başladı ve bakıcıları

etrafta. Mark neler olduğunu görebilmek için aynasını ayarladı.

Kendimi dikkatlice kontrol ettim ve saatimin oluklarında biraz toz yakaladım. Suyumun geri kalanıyla başımdan ve kollarımdan aşağı dökerek üzerimdeki kanıtlardan kurtuldum.

Beynim döndü ve onu sabit tutmak için tüm çabamı harcadım.

Neyse ki ilacın çok azını yuttum.

Yüzümü önde tutarak arkaya uzandım ve kartelin telefonunu arka koltuktan aldım. Ekranı izliyormuş gibi yaptım. Rahat ve sakin görünmem gerekiyordu.

Başımı eğerek kamyonun kasasından pencereme doğru ilerlemelerini izledim.

"Nereden geliyorsunuz?" Ajan kimliğimi almak için elini uzattı.

"La Paz."

Gözlerini kısarak bana baktı. "Neden?"

Off-road yarışları için bir reklam panosu kullanıyordum ama bunu benden duymak istediklerini biliyordum. Sesimi saygılı ve arkadaşça tuttum.

"Daha yeni Baja'da yarıştım."

Telefonuna bakarken başını salladı. "Ne yaptın?"

"Üçüncü oldum." Sırıttım. Beni Google'da aratmış olmalı.

"Bu şeritte kal." Bana kimliğimi geri verdi. Köpeklerini geri çağırdı ve başka bir şeride geçti.

Koltuğa çöktüm ve ilerleyen Mark'ın kamyonetine doğru küçük, dostça bir el salladım. Onun da benimle birlikte terleyeceğini biliyordum.

Güneş tepemdeydi ve yüzüme vuran klima için şükrediyordum. Normalde sıcakta koşardım, bu yüzden böyle günler beni neredeyse öldürüyordu. Serin dağlarımı özlemiştim.

Mark'ın kamyonu tam kapıya varmak üzereyken ileride bir hareketlilik oldu. Kahretsin, ajanları değiştirmişler.

Sırada Mark vardı ve şimdi ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Yeni temsilci ona el salladı, Mark ona evrakları verdi ve benim için her şey durdu. Kendimi

ikinci bir beklemeye götürölmek üzere yönlendirildiğinde karnına yumruk yemiştir.

İşte başıyoruz. Uyanıktım.

"Kimlik, nerede kaldığınızın kanıtı ve araç ruhsatı."

İstediğı şeyi ona uzattım ve kamyonetinden inen Mark'a baktım.

"Siz ikiniz," diye başıyla Mark'ı işaret etti, "birlikte mi seyahat ediyorsunuz?"

Belli ki ikimiz de yarışçıydık ama birlikte olduğumuzu söylemememiz emredilmişti. Yine de Mark olmadan gitmeyecektim.

"İkimiz de Baja'da yarıştık ama tam olarak birlikte değiliz." Aklımı okumaya çalışır gibi başını yana eğdi.

"İkincil holdinge hoş geldiniz."

Bir kez başımı salladım ve kamyonetimi park edip çıkmak için talimatları takip ettim.

Mark soruları yanıtlarken kız taş gibi durdu ve kartelden oldukları belli olan iki adam muhafızla konuştu. Bu adamlar sadece sınırda çalışıyor olmalıydı. Kafalarının karışık olduğunu görebiliyordum, çünkü muhtemelen kartel üyelerinin izlemeleri gereken kamyonlarla seyahat ettikleri konusunda talimat almışlardı.

"Neden şeritten çekildiğinizi anladınız mı?" Temsilci yüz ifadelerimi izledi.

"Evet efendim, anlıyorum ve etrafa bakmanızı memnuniyetle karşılıyorum." O Mark'a doğru ilerlerken ben de kıza biraz daha yaklaştım.

"Sevgilim," diye fısıldadım sıcak bir ses tonuyla, gözleri yere kilitlenmiş bir şekilde kalakaldı, "nefes almalısın. Şu anda kırmızı bayrak gönderiyorsun. Anlıyor musun?"

Dudakları açıldı ve hava kaçtı.

İşte orada.

"Onlar canavar. Her yerdeler."

"Evet," diye gülümsedim ona, "ama sen bizimle birliktesin, unutma.

Baja yarışçıları. Rahatlamalısınız."

"Sen," ajan onu işaret etti, "benimle gel."

Kız bana öyle bir dehşetle baktı ki elini tutup kaçmak istedim.

"Bizden biri olmadan hiçbir yere gitmez." Bir adım öne çıktım ve Mark da bana katıldı.

Ajan sırtıttı, durumun kontrolünün kendisinde olmasından hoşlanıyordu. "Hiç sanmıyorum."

"Ona eşlik etmesi için bir kadın ajan istiyorum." Mark elini kaldırdı. "Haklarımız var."

Ajan telsizinden bir şeyler geveledi ve yanıt bekledi. Mark bana baktı ve ikimiz de bundan sonra ne yapmamız gerektiğini biliyorduk. Kendimizi tanıtmamız gerekecekti ama henüz o noktada değildik ve bunu yapmanın geri dönüşü zor olacaktı. Ayrıca, kız alıkonulacaktı ve Salvador'dan önce ona ulaşabilirsek bile onu çıkarmak haftalar alacaktı.

Başka bir temsilci yaklaştı ve bizi yeterince hızlı ilerletmediğinden yakındığı temsilciye hayal kırıklığı içinde bağırmaya başladı. Kızı işaret etti ve kız bana biraz daha yaklaştı.

"Ne-" Ajan onu işaret etti, aniden dev bir enerji dalgası yanımızdan geçti ve neredeyse ayaklarımızı yerden kesti. Bir ateş topunun kükremesi gökyüzüne doğru fırladı ve ardından her yönden alarmlar ve ışıklar çalmaya başladı. Anında kızı yakaladım ve onu bundan sonra olabileceklerden korumak için vücudumu bir kalkan olarak kullandım.

"Tüm birimler üçüncü şeride. Tekrar ediyorum, tüm birimler üçüncü şeride!" Amir doğrudan bana baktı ve bağırdı, "Çabuk! Git, çık buradan!"

Hiç vakit kaybetmedik ve motorlarımızı çevirirken kızın Mark'ın kamyonetine bindiğinden emin oldum.

"Gidin!" Emrettim ve oradan çıktık.

Görevliler, bizi daha hızlı çıkarmak için açtıkları küçük bir aralıktan zaten temizlenmiş olan kamyonları geçirdiler. Birkaç metre uzaklaştıktan sonra koltuğuma geri yaslandım ve bir nefes aldım.

"Vay anasını!" Mark kulağıma doğru güldü. "Bir yerlerde birileri bize göz kulak oluyordu, kardeşim! Sanırım o bizim adamımızdı."

Yüzüme bir şişe su sıktım ve kafamı boşaltmak için mücadele ettim. Şişeyi yere fırlattığımda telefonu gördüm. Bulanık kafamın içinde numaraları hatırlamaya çalıştım.

"Kimsiniz lan siz?" Trigger numarayı duyunca kafası karışmış bir halde telefonun ucundan bağırdı.

"Zar zor başardık ama geçtik."

Tekrar konuşmadan önce kısa bir duraklama oldu. "Sanırım bana doğru dolambaçlı bir yoldan gitmeniz en iyisi olacak."

Midem dibe vurdu. "Neden?"

"Çünkü burada senin kızla oturuyorum."

Ne?

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Catalina

Göl cam gibiydi. Bir yusufçuğun kanadını yüzeye daldırıp dışarıya doğru küçük dalgacıklar göndermesini ve gökyüzünün onun ardından sallanmasını izledim.

Trigger piknik masasının üstünde yanıma oturdu. Sessizliği rahatlatıcıydı ama zamanla gerildim. Burada bulunduğumuz otuz dakika içinde telefonunu yaklaşık altı kez kontrol etmiş olmalıydı.

"Sekiz yaşındayken," dedim sessizce, anımızı bozmak istemeyerek, "bu taş ocağına giden küçük patikayı takip ederdim. Burası benim mutlu yerimdi. Javier ve ben çamur savaşı yapardık ve çamur kuruyup da zar zor hareket edebildiğimizde suya atlayıp yıkanırdık." Bu anıya gülümsedim. Etrafımızda olup biten her şeye rağmen eğlenceli zamanlar geçirmiştik. "Bir keresinde, tepeden tırnağa kaplandıktan sonra sesler duyduk, bu yüzden bu büyük cıvatanın arkasına saklandık. Babam ne yaptığımızı anlasaydı muhtemelen taş ocağını falan doldururdu. Tanrı çocuk gibi davranmamızı yasakladı. Babamızı bir adamla gördük. Adam hayatı için yalvarıyordu. Babam onu dizlerinin üstüne çöktürdü ve vurdu. Aynen böyle. Kardeşim gözlerimi kapatmaya çalıştı ama ben her şeyi gördüm. O adamın kanı, içinde oynadığımız suya karışmıştı.

Dünyadaki en sevdiğimiz yer, öz babamız tarafından bu şekilde lekelendi."

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Trigger huysuzca sordu. "Sanırım içimde bir şeylerin yaklaştığına dair bir his var." "Hep böyle paranoyak mısın?"

"Ben paranoyak doğmuşum."

Güldü ve Trigger gibi korkutucu görünen birinin güldüğünü duymak ne kadar tuhaf olsa da benim de katılmamı sağladı. "Çok komiksin." Bana uzatmadan önce sigarasını tekrar emdi.

Omuz silktim. Boş ver. Küçük beyaz çubuğu parmaklarımın arasında tuttum ve içime çektim. İki nokta beş saniye sonra rahatlatıcı bir heyecanla sarsıldım.

"Daha iyi mi?" Sırıttı.

"Sanırım sen beni bıraktığında rahatlamış olacağım. Yani, evet, daha iyi."

"Kuzey Carolina'da işler yolunda gitmezse, her zaman DR'de çömelebilirsin."

Şaka yaptığını biliyordum ve nazik olmaya çalışıyordu ama midem sert bir düğüme dönüştü. "Ne teklif ettiğine dikkat et." Arkama yaslandım ve güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Bir kamyonun motoru kükredi ve göl arkadaşım telefonu çaldığında kıpırdandı.

Onu takip etmem için başını sallamadan önce tek söylediği "Evet," oldu.

"Nereye gidiyoruz ki?" "Sadece devam et, Catalina."

Uzun bacaklarına ayak uydurmaya çalıştım ama ayakkabılarım ormanda yürüyüş için yapılmamıştı.

"Beni öldürmeyeceğine söz vermiştin." Yarı güldüm.

"Ben değilim."

"Yalvarırım," diye kaydım ve ben tepeden aşağı inmeden önce dirseğimi yakaladı, "farklı düşünmek için."

Bir açıklığa vardığımızda bir kamyon geldi. Üzücü görünümlü bir arazi parçası, eğer varsa.

"Kim o?" Şirket mi?

Kapı hızla açıldı ve kalbim boğazıma fırladı. Duygularım kabarmıştı ve ne yapacağımı bilemiyordum.

"Hey, dostum, teşekkürler." Mike Trigger'la el sıkıştıktan sonra dikkatini bana yöneltti.

Alt dudağımı çiğnedim. Onu görmeye henüz hazır değildim.

Yüz yüze vedalaşmaya hazır değildim.

Elini cebine attı ve bir kâğıt çıkarıp havaya kaldırdı. "Benden bir mektupla mı ayrılıyorsun?"

Nefesimi tutmak için savaştım.

Trigger bir karavanın önünde kaybolmadan önce "Bir biraya ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Yalnız kaldığımızda birkaç adım daha yaklaştı ve yüzündeki acı göğsümde keskin bir acıya neden oldu.

"İyi misin?" "İyisin" diye mırıldanırken bakışları üzerimde gezindi.

Deli gibi gülmeye başladım. Bu hafta neler yaşadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. "İnan bana Mike, iyi olmaktan çok uzağım."

Gözlerini kapattı ve daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi davrandı. "Peki, şimdi ne olacak?" diye sordum. Birbirimize söyleyecek o kadar çok şeyimiz vardı ki ama ikimiz de nereden başlayacağımızı bilmiyorduk.

"Şimdi mi?" Mike homurdandı. "Şimdi, arkadaşlarımı ziyarete gidiyoruz." "Ne?" Kimseyi görmek istemiyordum.

Bir adım daha yaklaştı ve üzerimde yükseldi. "Bu insanlar benim için önemli ve senin eve sağ salim dönmeni sağladılar. Onlara bir merhabadan çok daha fazlasını borçluyum." Başımı salladım ve onu takip ettim; haklıydı.

Sarışın bir bomba elinde çiğ et dolu bir tabakla karavandan çıktı. Kot şort ve göğüslerini kocaman gösteren deri bir üst giymişti. Bana bir gülümseme attı ve sonra gözlerini vücudumda gezdirdi. Sıcaklığı hissedebiliyordum.

"Mmm, ben olsam onu yataktan atmazdım. Dibs."

Mike anlayamadığım bir şeyler mırıldandı, sonra beni daha yakına çekmek için elimi tuttu. İyi değildik ama dokunuşunu memnuniyetle karşıladım.

Rail ısıklık çaldı ve bana doğru bir adım attı. "Vay, vay, vay. Bay Ordu sonunda Latin güzelini almaya geldi. Merak etme, ona çok iyi baktım."

"Sağ ol dostum." Mike öne doğru eğildi ve onun elini sıktı.

O geri çekilince diğerlerine iyice bakabildim. Onların Trigger'ın kulübünden olduklarını anlamam bir anımı aldı.

"Tetikçi." Mike ona el salladı ve ellerimin soğuduğunu hissettim.

"Nasıldı?"

"Zor." Mike bir elini saçlarında gezdirdi.

"Kuyruğunu mu sallıyorsun?"

"Umarım öyledir, gerçi bir kamyon patladıktan sonra iki tanesi sınırda kaldı."

"Senin mi?" Trigger sakalını çekiştirdi. "Evet, B planı."

"Fareleri dağıtmak için ateş topu gibisi yoktur." Trigger hepimize birer bira uzattı. Bu adamların tek yaptığı şeyin içmek ve kafayı bulmak olduğuna yemin edebilirim.

"Geceyi burada geçir, sabah seni çıkarırız."

"Teşekkürler." Mike bir telefon çıkardı ve bana döndü. "Birkaç arama yapmam gerekiyor. Otur," diye emretti ve bir sandalye çekti.

Hayal kırıklığına uğradım. "Artık eve gitmek istiyorum," diye arkasından seslendim ve ortalık sessizleşti. Bana bakan gözleri taradım.

Ne?

Mike şu anda zorlamamamı söyleyen bir yüz ifadesiyle bana doğru yürüdü. "Bunu eve dönmeden önce düşünecektin."

Ne? Olamaz!

"Kimse senden beni kurtarmanı istemedi Mike."

Mike kendini sakinleştirmeye çalışır gibi dudaklarını yaladı. "Seni kurtarmak için orada değildim," diye tısladı sıkılmış çenesinin arasından.

Biliyorum.

"Kendi başımın çaresine bakabilecek durumdaydım. Arkadaşın," Trigger'a baktı, "beni aldığında eve gidiyordum."

"Doğru, arkadaşın Abel da muhtemelen babana seni tam olarak nerede bıraktığını söylemek için geri dönüyordu," diye araya girdi Trigger.

"Ailemin ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok." Kendimi Mike'a yönelttim. "Geçmişimin nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Doğru. Çünkü geçmişini hiç paylaşmadın," diye karşılık verdi Mike.

Kollarımı kavuşturdum ve kemiklerimin öfkeyle yandığını hissettim. "Su testisi su yolunda kırılır."

Öfke ve cinsel gerilim etrafımızdaki havayı doldurdu. Ben yerimde durdum, o da öyle yaptı. Daha önce hiç böyle kavga etmemiştik, bu yüzden ikimiz için de yeniydi.

"Catalina, değil mi?" Kız yanıma geldi, sarmaşık dövme kolunu omuzlarıma doladı ve beni, bana ölümcül bir bakış atan Mike'tan uzaklaştırdı. "Bundan çok daha sert bir şey içsen iyi olur." Birayı elimden aldı. Elimde olmadan tenini süsleyen sanat eserlerini inceledim.

"Güzel dövme."

Gülümsedi ve beni eski karavanın içine götürdü. "Vay be, Mike kendine tam da benim gönlüme göre bir kız bulmuş." Güldü ve bir şişe tekila uzattı. "Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın."

Harika.

"Ben Tess, bu arada. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana gelin. Erkekler işe yaramaz." Bana bir shot uzattı ve tuzu yalamam için elini uzattı. Başparmağının sapını yaladım ve gözlerinin tahrikle parlamışlığını izledim. Başımı geriye eğdim ve sıcak kehribarın çukura kadar yanmasına izin verdim.

midemden. "Batı yakasına taşınmayı gerçekten düşünmelisin."

"Olabilir." Sırıttım, onun eğlenmesiyle eğlenmişim. Rail tekerlekli cehennem gibi içeri girip bir kase karpuzu önüme devirdiğinde bir atış daha yaptık.

"Oh, kahretsin!" diye küfretti. "Çok özür dilerim, bebeğim."

"Sorun değil." Ellerini göğsümden gülerek uzaklaştırdım. Rail bana dev bir çocuğu hatırlatıyordu. İyi niyetliydi ama içi o kadar kötüydü ki tam bir karmaşaydı.

"Gel hadi. Sana giyecek bir şeyler bulayım. Garip bir şeyi burada bıraktım."

Tess üst çekmeceyi karıştırmaya başlamadan önce telefonunu şifonyerin üzerine fırlattı.

"Al bakalım." Yatağın üzerine birkaç eşya attı. "Temizlenmen için sana bir dakika vereceğim."

"Teşekkürler." Soyunmadan önce onun gitmesini bekledim.

Kısa kot şortu elime aldım ve çoğunlukla çengelli iğnelerle bir arada tutulan yırtık askılı bluza baktım. Giyebileceğim bir şey değildi ama sevimliydi ve üzerime eldiven gibi oturduğunu fark edince sevindim. Aynada arkasını inceledim. İğnelerin sırtımın ortasından aşağıya doğru inmesi, meleğime metal bir omurga veriyordu.

Hoşuma gitti. Daha fazla içeride saklanamayacağım için ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım.

"Mike!" Adamın biri elindeki bira kutusunu paslı çöp kutusuna fırlattı. "Resmen kız arkadaşını çalışıyorum."

"Öyle mi Brick?" Kızıl saçlı omzuna sert bir yumruk attı. "Bunu unutmayacağım."

Güldü ve Mike kulağını telefona dayayarak arkasını döndü. Kıyafetim karşısında gözleri büyüdü ve beni burada herkesin önünde alabilecekmış gibi baktı.

"Kesin şunu çocuklar," diye tersledi Tess. "Rail ön tarafına bok döktü."

"Hey, Catalina," Rail ellerini ceplerine soktu ve bir büyücü gibi sırıttı, "daha önce hiç bisiklete bindin mi?"

Mike beni yerinden sıçratan bir sesle, "Hayır," dedi.

"Rail," diye uyardı Trigger, eli hiç utanmadan Tess'in kalçasında gezinirken.

"Ona aldırma, Cat." Tess, Rail'e gözlerini devirdi. "On yedi yaşında, sabah odunu yemiş bir çocuğun zihniyetine sahip."

"Seni daha önce hiç rahatsız etmemiştim." Rail ona göz kırptı.

"Ve hâlâ öyle değil, bebeğim." Brick inleyene kadar Tess de ona eşlik etti.

"Burada çok fazla vajina var." Brick bir bira daha almak için uzandı ve kendi birasını açmadan önce bana bir tane fırlattı.

Biraz daha içki? Tekila çoktan etkisini göstermeye başlamıştı.

"O zaman neden geceleri beni reddediyorsun Brick?" Rail dizini tekmeledi, ben de başımı sallayarak kaba şakalaşmalarına ayak uydurmaya çalıştım.

Sonunda, güneş battığında ve ben iyi bir vızıltıya sahip olduğumda, Mike çöp tenekesi ateşinin etrafındaki gruba katıldı.

Konuşacak bu kadar çok şeyimiz olmasından nefret ediyordum ama o konuşmak istemiyor gibiydi.

"Yarın dönmeye hazır mısın?" Trigger Mike'a bir bira uzattı.

"Henüz emin değilim." Sanki hikâyede anlattığından daha fazlası varmış gibi iç geçirdi. "Lopez John Wayne Havaalanı'na kadar takip edilmiş. Şimdi onları kaybetti ama Long Beach'e dönmek için..." Sözünü yarıda kesti. "Sadece yeşil ışık yanana kadar sıkı durmalıyız."

"Gus kalmanı isterdi. Kulübü istemediğin sürece karavan senindir."

"Hayır," diye sözünü kesti, "hiçbir şekilde evinize bir bok götürmüyorum."

Rail, "Biz boku severiz," diye araya girdi.

"Evet, ama bu senin temizleyeceğin bir şey değil."

Sırtımın hafifçe yükseldiğini hissettim. Bu yorumu kişisel olarak algılamaktan kendimi alamadım.

"Kimin suçu bu?" Meydan okudum ve Mike bana ters ters baktı. Mike'ın canını yakabileceğini söyleyebileceğim anlar

vardı.

ama o bakışı bana karşı hiç kullanmamıştı.

"Denton Barlow, başlangıç için."

Tepkime engel olamadım ve hepsi de bunu fark etti.

"Denton'ı nereden tanıyorsun Mike?"

Herkesin üzerine bir sessizlik örtüsü örtülmüştü. Mike öne doğru eğildi ve sanki zihnimin içini görebiliyormuş gibi başını öne eğdi. "Hayır, Denton'ı nereden tanıyorsun?"

"Aile dostu."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Mike

Sözleri içime işlerken duyulabilen tek şey ateşin patlamasıydı. Kahretsin, bu işe bulaşması katlanarak devam ediyordu. Elbette babası Denton'la çalışıyordu ama bir aile dostu olmak deliliğin farklı bir seviyesiydi.

"Catalina." Ayağa kalktım ama hareket etmeyince tekrar denedim. "Lütfen Catalina, konuşma vakti geldi." Bacaklarını açtı, ben de elini tuttum ve onu su kenarındaki küçük kulübeye götürdüm. Adamlardan yeterince uzaklaştığımızda onu bıraktım ve nereden başlayacağımı düşündüm.

"Benden büyük bir sır sakladın!"

Omuzları gerildi. "Sen de öyle, her zaman."

"İşim hakkında konuşamayacağımı biliyorsun. Üzgünüm ama bu şekilde olmak zorunda. Ama Catalina, öldürülebilirsin. Babanın çok fazla gücü var."

Kolları iki yanına düştü ve gözleri bir an için yere baktı. "Endişelenmene gerek yok, korumam var. Özgürlüğüm için bir anlaşma yapıldı. Kimse bana dokunamayacak."

"Sizi yol kenarında bırakacak türden bir koruma mı?"

Bunun üzerine kafasını kaldırdı.

"Şimdi bazı soruları cevaplamaktan çekinme Mike." Ses tonunun koyu bir alaycılığa dönüşmesinden nefret ediyordum. Konuşmamızın gidişatı yanlış yöne doğru ilerliyordu.

"Peki, şimdi ne olacak Catalina?"

Yarı güldü. "Çok farklı dünyalardan geldiğimiz konusunda seni uyarmıştım. Çarpıştıklarında birilerinin canının yandığı dünyalar ve bakın biz neredeyiz. Yani..." Sanki kararını vermiş gibi omuz silkti.

"Yani?" Ayaklarımı açtım ve birine karşı güç kullanacakmışım gibi durdum. Bir kavgaya, bu işi nasıl yürütebileceğimizi bulmak için bir kavgaya hazırdım.

"Mike, ben neden buradayım?"

"Çünkü seni o evde gördüğümde hiç..." Kelimelerin boğazımda düğümlendiğini hissettim.

"Asla mı?"

"Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım! Sevdığım kadın, eğer mecbur kalırsam ölmek için zihinsel olarak hazırlandığım tek yerdeydi. Bir daha geri dönememe ihtimalime karşı ailemle vedalaşmıştım. Bu yüzden oraya vardığımda ve büyük bir kartel lordunun evine girip seni gördüğümde bir parçam panikledi. Ben asla paniklemem!"

"Nasıl hissettiğimi bir düşünün," diye neredeyse bağırıyordu. "Kardeşimin öldürüldüğünü yeni öğrenmiştim. Cenazesine katılmak ve onu kimin öldürdüğünü bulmak için bu dünyadaki her şeyden nefret ettiğim tek yere dönmek zorundaydım. Sonra bir odaya girdim ve seni bir GQ modeli gibi giyinmiş buldum. Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir fikrin yok, Mike! Eğer babam senin yaptığını düşündüğüm şeyi yapan birine karşı bir şeyler hissettiğimin kokusunu alsaydı, seni anında dışarı atardı. Bu panik!"

İkimiz de nefes almak için bir an durduğumuzda boynu kızardı. "Tanrım," diye içini çekerek yüzünü kapattı, "kendimi striptiz kulübünde."

"Ne?" Ne zaman striptiz kulübüne gitmiş ki?

"Mike. Artık bana güveniyor musun? Nereden geldiğimi, kim olduğumu unutabilir misin?"

Evet.

"Durum biraz karışık, Catalina." Ona güvenmesi gerekenin sadece ben olmadığımı açıklamak istedim. Çalıştığım insanların da güvenmesi gerekiyordu.

"Tamam," diye fısıldadı.

Yanımdan geçmeye çalışırken belinden tuttum ve gitmemesi için onu yerinde tuttum. Onu eve getirmek için yaptığım her şeyi riske attıktan sonra hayatımdan çıkıp gitmesine izin veremezdim.

"Sana söz veriyorum, Catalina." Elimin tersiyle yanağını okşadım. "Bunu çözeceğim."

"Üzücü olan da bu." Benim dokunuşuma döndü. "Sadece senin ne düşündüğün önemli olmalı."

"Hayır, işimin bir parçası da sizin aileniz gibi insanlarla savaşmaksa, değil."

Gözleri yumuşadı ve bana anlayışla başını salladı ama ikimiz de içinde bulunduğumuz durumu düzeltmenin birkaç günden fazla zaman alacağını biliyorduk. Aklım Frank'e gitti ve Catalina'yı ve onun bu duruma karıştığını duyduğunda elimde boktan bir gösteri olacağını biliyordum.

"Beni hâlâ seviyor musun?" Gözleri yaşlarla doldu ve kalbim kırıldı. Neden bunu göremiyordu? "Çünkü eğer sevmiyorsan, lütfen bırak gideyim. Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Buraya gel." Eğildim ve ağzını ağızımla yakaladım ve hemen bana doğru sarktı. İkimiz de bunca zamandır birbirimize dokunmak için bekliyorduk. Göğüslerini avuçladım ve onu kulübenin duvarına doğru bastırdım. Kot pantolonumun fermuarıyla oynadı ve beni kumaştan kurtardı. Ağır ereksiyonum ellerinin içine daldı ve ele alınmak için yalvardı. O da bunu açgözlülükle yerine getirdi.

Bir elimle şortunu indirdim. Diğer elimle de vücudunu kendime bağladım, böylece onu döndürüp korkuluklara oturabilecektim. Bacakları belime dolandı ve dudakları tekrar üzerimde, boynumda, köprücük kemiğimde ve kulağımdaydı. Tenimi ısırduğında homurdandım.

İçimdeki her şey patladı ve tek umursadığım hayatımın geri kalanını bu kadınla geçirmekti.

Dolgun göğüsleri dilimin dönüp keşfetmesi için mükemmel bir yerdi. İnledi ve başını geriye attı, böylece saçları etrafına döküldü. Yasemin kokusu beynimi birçok farklı yöne doğru ateşledi. Daha fazla kendimi tutamadım ve ucumu onun kaygan açıklığıyla hizaladım. Beklemeden içeri daldım ve o da geriye doğru eğildi. Sadece kollarım onun suya düşmesini engelledi.

"Tanrım, Mike!" İnledi ve başını boynuma bastırdı.

"Özür dilerim." Bana bakması için çenesini avucumun içine aldım. "Sen böyleyken kendimi kontrol edemiyorum. Ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu bildiğimden," dudaklarını öptüm, "kader seni önüme düşürmeseydi seni geri alamayacağımı bildiğimden. İçinde olmalıyım, hâlâ benim olduğundan emin olmalıyım."

Kalçalarını oynattı, sonra sözlerimi sindirirken durdu.

"Bunu söylemeden önce yapmamız gereken çok şey var."

"Denton'ın eski karısı da olsan, yine de seni isterdim."

Uzun bir nefes verdi. Bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama onu kötü bir düşünceyle kaybetme riskini göze alamazdım, bu yüzden ereksiyonumu onun hassas noktasının üzerinde sürükledim ve ona ve bana uyum sağlamasını izledim.

İçine daldığımda ve onun içinde kaybolduğumda vücudumdaki her kas esnedi. Kimse aşkın kolay olduğunu söylememişti ve birileri bizi sınamaya çalışıyordu ama fiziksel olarak hâlâ bağ kurabiliyorduk ve ben buna mümkün olduğunca uzun süre tutunacaktım.

İkimiz de yorgun ve tatmin olmuş bir halde arka kapıdan çıktık ve diğerlerine iyi geceler dilemeye gitmeden önce Catalina'yı karavandaki yatağına yatırdım.

"Memnun görünüyorsun." Rail bir sigara yaktı ve sırttı.
"Ruhu yatıştırmak için makyaj seksi gibisi yoktur."

"Nereden biliyorsun?" Brick elindeki birayı tekmeledi.

"Okuyor, u n u t t u n m u ?" Tess güldü. "Edebi seks ateşlidir."

"İki kelime. Olivia ve Caleb."

"Bitirdin mi?" Tess sandalyesinde öne doğru eğildi.

Rail, "'Lezzetli bir şekilde karanlık' demiştin," diye güldü.
"Tüp çorabın daha hızlı kaymasına yardımcı olmak için küçük bir yeraltı seksi gibisi yoktur."

"Vay canına." Brick başını salladı ama elinde bir kasa daha birayla gelen Minnie'ye baktı. İkisinde bir şeyler ters gidiyordu ve görünüşe bakılırsa sorunu olan oydu.

"Ben yatmaya gidiyorum. Tekrar teşekkürler çocuklar. Her şey için gerçekten minnettarım." Çocuklara el salladım ve karavana doğru yol aldım. Başkasının yatağında uyumaktan nefret ediyordum. Normalde ormanı tercih ederdim ama Catalina'ya sarılmak istiyordum, o yüzden yattım. Kollarımı ona doladım, kendime çektim ve uyku bastırmadan önce başımı onun sıcak boynuna soktum.

Güneş sabahın çoktan geçtiğini gösteriyordu ki kapıya vurulunca Catalina'dan ayrılıp kapıya doğru yürüdüm.

"Öyle mi?" Gözlerimi kısarak iki kahve ve bir şişe viski uzatan Trigger'a baktım.

"Konuşmalıyız."

Üzerime bir tişört geçirdim ve Catalina'nın yanına bir kahve koydum. Hâlâ baygındı. Yüzüstü yatıyordu ve çıplak sırtındaki melek beni çağırıyordu ama arkadaşımı bekletemezdim.

Ben oturup sıcak birayı yudumladığımda Trigger esrarı yarılardı. "İyi uyudun mu?"

Omuz silktim. "Bazı zamanlar Gus'ın süründüğünü hissediyordum."

Trigger sırttı, Gus'tan onun başa çıkabileceği bir şekilde bahsetme yeteneğimle eğleniyordu. "İyi pornoyu severdi."

"Umarım ona iyi davranmışımdır."

İkimiz de kıkırdadık.

"Kızınızı bizimle birlikteyken biraz tanıdım," diye söze başladı ve viskinin kapağını kapatıp bir yudum aldı. "İçinde bir ateş var."

"Öyle." Zaman ayırdığı için memnun olarak gülümsedim.

"İnsanların onu her zaman bir kadın olarak göreceği paranoyasına kapılmış durumda. düşman." Bana baktı. "Öyle mi?"

"Tabii ki h a y ı r . Hayır," diye başımı ovuşturdum, "ama bu işleri karmaşık hale getiriyor."

"Logan bu konuda ne diyor?"

Yorgun kollarımı masaya dayadım ve öne doğru eğildim. "O iyi biri ama endişelendiğim kişi o değil."

"Frank?"

"Evet."

"Bak," yanıma geldi ve tozlu araziye bakmak için eğildi, "dün gece bana bir isim ve benim bölgeme taşınan bir adam hakkında bazı bilgiler verdi."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını salladı. "Etrafa sordum ve haklı olduğu ortaya çıktı. Kulübümü gafil avlanmaktan kurtardı," diye durakladı, "yine."

"Kız arkadaşımı kaynak olarak kullanmak istemiyorum."

"Bunu sormuyorum, ama benim için doğru olanı yaptı, güven ve sadakat gösterdi ve karşılığında rahatlamış ve gevşemiş görünüyordu. Belki ona işleri yoluna koyması için bir şans vererseniz, işler yavaş yavaş yoluna girecektir."

Olabilir.

"Bilmiyorum." Kafamın bu kadar karışık olmasından nefret ediyordum. Telefonum çaldı ve cebimden çıkardım.

Mark: Elena akşam karanlığında yerleşti. Frank yarın ev toplantısı istiyor. Catalina ile görüşmek istiyor ama önce Washington'da.

İşte başlıyoruz.

"Gitme zamanı." Masadan kalktım ve Trigger'ın yanında durdum. "Benim için yaptıklarından dolayı sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Bir sigara yaktı ve biraz içtikten sonra, "Sana olan borcum henüz bitmedi," dedi.

"Katılmıyorum."

Bana baktı ve gözlerini kıstı. "Everglades."

Gözlerimi kapadım ve onaylarcasına homurdandım. Bu ikimiz için de iyi bir zaman değildi.

"Dediğim gibi kardeşim, paradan uzaksın. Başın belaya girerse beni ara."

Başımı salladım ve bana uzattığı eli tuttum. Trigger temas kurmadı, bu yüzden amacını anlatmaya çalıştığını biliyordum.

O gittikten sonra Catalina'yı uyandırdım ve yola çıktık.

Kamyonu bıraktıktan sonra hızlıca Long Beach havaalanına gittik. Uçak havalandıktan sonra çantamı önümdeki sandalyeden çektim ve Catalina'ya bir yığın evrak uzattım.

"Nedir bu?" Kâğıtları karıştırdı. "Frank seninle tanışmak istiyor."

"Tamam." Devam etmemi bekledi. "Frank kim?" "Catalina, Blackstone adında bir grup için çalışıyorum. Frank Washington'dan bizi denetliyor ve sizinle tanışmak istiyor, bu da birkaç gizlilik belgesi imzalamanız gerektiği anlamına geliyor." "Olanlar ve tanışmak üzere olduğum kişi göz önüne alındığında

biraz daha paylaşır mısınız?"

Artık yeterince derindeydi. Zarar vermeyeceğini tahmin ettim. "Biz kaçırma olaylarıyla ilgilenen özel bir operasyon ekibiyiz.

yüksek profilli insanlar ve aileleri. Özellikle de Meksika karteli söz konusu olduğunda. Gölge gibiyiz. Görünmeden içeri girer ve kurtardıklarımızla dışarı çıkarız. Bu çok tehlikeli, dolayısıyla kimseyle bir şey paylaşmıyoruz."

Yüzümü inceledi. "Bunu babanla paylaştın." Sormuyordu ama bildiğini biliyordum.

Başımı salladım. "Birine söylemek zorundaydım. Eğer başıma bir şey gelirse, aileme yalanlarla dolu bir hikâye anlatamazdım. Bundan daha iyisini hak ediyorlar."

"Tamam." Derin bir nefes aldı ve ona teklif ettiğim şeyden memnun görünüyordu. Catalina ağır, yoğun şeylerde iyiydi ve bu yönüne hayranlık duyuyordum.

"Nerede yaşadığını göreceğiz miyim?"

"Hayır," diye iç geçirdim, "ama bu bir protokol, yani bunu benimle birlikte inceleyebilir misin?"

Sonraki bir saati onunla her şeyin üzerinden geçerek geçirdim ve sonunda, başladığımızdan daha şaşkın görünüyordu.

"Çok fazla olduğunu biliyorum ama bu bir koruma."

"Benden, değil mi?" Sesindeki incinmişliği duyabiliyordum. "Tüm bunların üzücü yanı, tüm hayatımı onlardan farklı olmaya çalışarak geçirmiş olmam. Kötülüğe karşı savaştım ve ışığa kucak açtım. Kendimi eğittim, kendi evim var ve işimi seviyorum. Sonra kardeşim öldürüldü ve onun ölümü dengeleri alt üst etti ve uğruna çok çalıştığım her şey elimden kayıp gitti. Şimdi belirsizlikle baktığınız kişi benim. Bunu nasıl düzeltebilirim?"

Elini kendi elimle kapattım. "Zaman."

"Ya da başka bir şey," diye fısıldadı ve kitabını eline aldı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Catalina

Kapının üzerindeki kırmızı ışık son bir buçuk saattir yanıyordu. Biraz sinirlenmeye başlamıştım. Buraya gelmek için uzun bir yolculuk yapmıştım ve bana toplantı bitene kadar idare etmem için bir muz verilmişti.

Muz mu, cidden mi? İhtiyacım olduğunda Mark neredeydi?

Sandalyeyi ittim ve etrafın temiz olup olmadığını görmek için başımı kapıdan dışarı uzattım. Omzumun üzerinden hızlı bir bakışla koridora çıktım. En azından hava serindi. Bu yolculuk için uygun kıyafeti seçtiğim için mutluydum, özellikle de uçak banyosu beni çok sıkıştığım da simit gibi büktüğü için. Kafamın içindeki eski zevk kutusunda saklamak için iyi bir numaraydı. Zihinsel olarak kendimi tokatladım çünkü o şeyle asla uzun bir mesafe kat etmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.

İki açık ofisten geçip yemek kokusu alabildiğim başka bir koridora doğru hızla ilerlerken dairelerim varlığını gizlemeye yardımcı oldu. Midem guruladı ve tüm endişelerimi bir kenara bıraktım. Kapının önünde durdum ve içeri baktım. Yemekler. Tatlı, cennet gibi yiyecekler bir duvarda sıralanmıştı ve bir şef beyaz bir şeyi bir tabağın üzerine yuvarlıyordu.

Siktir et.

Sonra onu köşede gördüm ve aceleyle masanın yanında dururken öfkem parladi.

"Vay canına." Kollarımı kavuşturdum ve onun yemek dolu tabağına baktım. "Bana o muzı verdiklerini gördün," diye tısladım, "sonra da beni o 1970 model, Jeffrey Dahmer görünömlü odada oturtup bir fincan kahve bile içmeden hayatımın kararmasını izlediler!" Ters ters baktım ve çocuksu sırtışını zapt etmeye çalışırken askının devreye girdiğini hissettim. "Beni dinle Mark Lopez, Latin iştahının bulaşılacak bir şey olmadığını en iyi sen bilirsin."

O bulaşıcı kahkahasını attı ve bana o "seni kazanacağım çünkü sevimliyim" gülümsemelerinden birini attı.

"Yemek yemeyi seven bir kızla tanışmak güzel." Bir kaburga kemiğinden bir parça et kopardı ve parmaklarının arasından emdi.

"Beni etkilemeye çalışma." Yüzüne bir parmağımı soktum ve daha sert güldü. "Bana bir tavuk kanadı ver, yoksa kavgacı olurum."

"Ohhhh," kaşları eğlenceyle havaya kalktı, "Bilmiyorum, buna tanık olmak istiyorum."

Tabağındaki tavuk kanadını kaptım ve masada yanına oturdum. Tavuğun küçük parçasını kopardım ve dilim tadına bakamadan yuttum.

"Binbaşı Lopez." Kamuflajlı bir asker birden ortaya çıktı ve onun yanında hazır olda durdu. "Benden bulduğum her şeyi çıkarmamı istemiştiniz." Ona bir dosya uzattı. "Mavi ABD tarafı, kırmızı ise Meksika."

"Harika." Mark kitabı kucağında çevirerek açtı ve başıyla onayladı. Şöyle bir baktım ve nereye odaklandıklarını gördüm. "Dağılabilirsiniz."

Memur bana kibarca başını salladı ve köşeleri keskin bir şekilde dönerek gitti. Buna gülümsemek zorunda kaldım.

Mark tepsisini çöpe attı ve ellerini kırıntılardan temizledikten sonra bana bir kart uzattı. "Açlıktan öldüğünü bilseydim seni bulur, sonra da önünde yerdim."

"Ahmak." Güldüm ama yemek kartını memnuniyetle aldım.

"Her an bitebilir. Mike'a burada olduğunu haber vereyim."

"Çok yanlış yoldasın, biliyor musun?" O kapıya doğru yürürken ben hafifçe konuştum.

"Ha?"

"Haritan," diye kolunun altına sıkıştırılmış dosyayı işaret ettim, "yanlış." Buzdolabına doğru ilerledim, o da beni takip etti. "Babam adamlarının çölün o kısmından geçmesine asla izin vermezdi. Orası yasak bölge." Ne yaptığım konusunda hiçbir yanılsamam yoktu. Omuz silktim ve ağzımı açtım. "Askerinizin çektiği şey tam olarak görmenizi istedikleri şey. O güzergâhın kullanıldığını bilerek gösteriyorlar ve orada görsellere izin veriyorlar. Bunlar aslında onların adamları değil. Onlar kazazedeler."

"Kazazedeler mi?" Mark sorguladı.

"Onlar aileye yanlış yapan adamlar, ama onları öldürmek yerine, gerçek rotanın izini kaybettirmek için kullanıyorlar." Bir elma kaptım ve gevrek tadını ısırdım. İnmek istedim ama midem yutkunmamı ve mutluluğu paylaşmamı istedi.

"Tavuklu avokado salatası alabilir miyim lütfen?" Şefe gülümsedim ve o da başını sallayıp bana gülümsedi. Ben hikâyeme geri döndüm. "Düşünürseniz oldukça zekice. Harcanabilir insanları kullanarak sahte bir rota oluşturuyorsunuz. Yakalandıklarında üzerlerinde sadece çok az miktarda uyuşturucu olur. Asla konuşmazlar. Babamın her yerde casusları var. Onları öldürür ve ailelerini de öldürür. Salvador Esteban çok zeki bir adam ama kardeşinin eline su dökemez. Kartele bir darbe vurmak istiyorsan, kardeşi Sebastian'ın peşine düşmelisin. Bash Amca. İşte gerçek kabusunuz."

"Neden?" Mark beni masaya kadar takip etti ve karşıma oturdu. "Hangisi daha kötü? Uyuşturucu mu, insan kaçakçılığı mı?"

"İstediyini seç." Omuz silktim.

"Kahretsin, ciddi mi? Şimdiye kadar Bash'e, amcana giden bir ipucumuz hiç olmadı."

Ağızma yeşillik dolu bir çatal attım ve bir kaşımı kaldırdım. "Aynen öyle. O daha zeki."

Konsantre olurken Mark'ın gözleri bana sabitlenmişti. Yüz ifadesi sanki içinde bir şeyin kilidini açmışım gibiydi.

"Ne?"

"Sanmıyorum... Yeni fark ettim..." Sözünü yarıda kesti. "Yıllardır katırlarla bağlantı kuruyor, onlara özgürlük ve bilgi karşılığında anlaşmalar teklif ediyorduk. Ve şimdi burada o dünyada doğmuş ve büyümüş bir kadınla birlikteyiz. Bizim için çok büyük bir şeyi ortaya çıkardınız. Hayaletleri kovalamak için sonsuz insan gücü ve para harcamaya devam edecektik."

"Yardım edebildiğime sevindim." Ayağa kalktım ve şefin az önce koyduğu brownie'yi almak için hamle yaptım ki yolumu kesti.

"Catalina, kiminle ne paylaştığına dikkat etmelisin."

Ciddi misin?

Etrafından dolaştım ama beni yine durdurdu. "Mark, kavgacı olduğumu söylemiş miydin?"

"Ha?"

"Acıktım ve sen tam anlamıyla yolumda duruyorsun." "Bak, sen burada kal, ben hemen döneceğim."

"Hiçbir yere gitmek istemiyorum ama yemeğimi engelleyen sensin."

Endişeli bir bakışla tereddüt etti ve geçmeme izin vermeye karar verdi.

Karnım doyduğunda ve vücut ağırlığım kadar su içtiğimde, tekrar sağlıklı düşünebileceğimi hissettim. Mark dönmemişti ama birkaç masa öteden çocuksu görünümlü bir asker bana bakıyordu. Bu ordu karargâhında süper sevimli olmanın bir gereklilik olduğunu hissediyordum. Göz zevkini hiç umursamadım.

"Üzgünüm," diye kızardı, "burada siviller pek sık bulunmuyor."

"Sorun değil." Su şişemle oynamaya geri döndüm.

"Sıkılmış görünüyorsun."

"Bu yetersiz bir ifade." Alaycı bir tavır takındım.

Önce saatine, sonra da boynumda asılı olan rozete baktı.

"Grubunuz nerede?"

"İki buçuk saati aşkın bir süredir bazı toplantılarda."

Birkaç sandalyeyi kaydırđı. "Sana atış poligonlarını gösterdiler mi?"

Kulağa tam da ihtiyacım olan şey gibi gelse de, şansımı bu yerde denemek istemedim. "Bana burada beklemem söylendi, o yüzden..." Omuz silktim.

"Peki, o zaman..." Benim masama doğru ilerledi ve onu oturmaya davet etmemi bekledi. Elimi salladım, o da dimdik oturdu ve elini uzattı. "Vardiyam yeni bitti. Adamlarınız gelene kadar size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Adım Onbaşı Davie."

"Catalina." Etrafıma bakındım. "Elbette, bu güzel olurdu."

Evrak işlerini bir kenara bırakıp şapkasını çıkarırken sırtıttı. Son derece kibar ve terbiyeliydi, bu günlerde kaybolmuş bir sanat.

"Bana kendinden bahset, Davie. Orduda ne iş yapıyorsun?"

"Artık bir dalgıcım." Güldü.

"Burada bir hikaye var gibi görünüyor."

Düşünürken yüzünü kaşıdı. "Bir zamanlar suyla ilgili bir sorunum vardı ve iyi bir adam, sorunuma rağmen hala performans gösterebileceğimi gördü."

"Demek şimdi bunu yapmaktan hoşlanıyorsun?"

"Pek sayılmaz ama bir taneye ihtiyaçları vardı, ben de takım için bir tane aldım."

"İşte yine o kelime." Çatalımla oynadım ve bir kızcılığı dürttüm. "Herkesin bir takımı var, ama hikaye burada bitiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Başımı salladım.

Kaşlarını çattı ve ben de kırmızı bayrak gönderdiğimi anladım. "Buraya kiminle geldin?"

"Mike Irons ve Blackstone ekibi." Yüzü düştü ama kendini topladı.

"Oh," diye tökezledi, "yani bu demek oluyor ki sen..."

"Evet, kızım." Ağlamak istiyordum çünkü üç bin mil uzakta bile olsa babam hala hayatımı etkileyebiliyordu ve ben bundan çok yorulmuştum.

"Bayan Mendez?" Yanımda beliren askerin karşısında sıçradım. "Frank sizinle şimdi konuşmak istiyor."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Catalina." Davie bana bir gülümseme sundu ama gözlerine değmedi.

Görünüşe göre, kuzu postuna bürünmüş bir kurttum.

Sonunda biri belirdi ve patronla buluşmam için bana eşlik etmek üzere orada olduğunu söyledi. Asker Frank'in kapısını çaldı ve içeri girmek için komut bekledi.

"Buyurun, bayan." Kapıyı açtı ve içeri adım atmamı bekledi. Önce Mike'ı, sonra Mark ve John'u fark ettim. Benden sonra Cole geldi.

"Teşekkürler, Sloane." Bir adam telefondaki birini dinlerken başını salladı. "John'a seni aramasını söyleyeceğim." Telefonu kapattı ve beni selamlamak için döndü. "Merhaba Catalina. Ben Frank Brandon." Amerikan Ordusu'nun poster çocuğu gibi görünüyordu. Bana elini uzattı.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Kendimi tutamayıp onun mükemmel tıraşlı ve özenle ütülenmiş tişörtünü inceledim, kamuflaj pantolonunun içine sokmuştu.

"Lütfen oturun." Mike'ın yanına bir sandalye çekti ve midem yavaşça boğazıma kadar yükseldi. Frank karşıma oturdu ve Mike'ın elinin titrememi durdurmak için uyluğuma gittiğini hissettim.

"Bunun senin için biraz tuhaf olduğuna eminim Catalina, ama benimle görüşmek için buraya gelmeni takdir ediyorum."

"Fazla seçeneğim olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandım, beni buraya çağırıp neredeyse üç saat bekletmesine sinirlenmişim.

"Elbette biliyorsun, Catalina." Sanki söylediklerim aklımdan geçen en uzak şeymiş gibi şaşkın bir ifade takındı. "Gelmeyi kabul etmen çok şey ifade ediyor ve bunu takdir ediyorum."

"Bunu senin için yapmadım." Mike'ın elinin kibar olması için bir uyarı olarak sıkıldığını hissettim.

"Biliyorum." Frank'in gözleri bir an için Mike'ınkilere kaydı. "Sana bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

ABD ve Meksika'nın bir haritasını çıkarıp önüme serdi. "Lopez'le büyük bir şey paylaştın. Lütfen bana babanın uyuşturucuyu sınırdan geçirirken kullandığı rotayı gösterir misin?" Önüme mavi bir Expo kalemı koydu.

Kuru ağzımı yaladım ve tereddüt ettim, bunun aniden çok büyük olduğunu fark ettim. Mark'la konuşmak bir şeydi ama yapmak üzere olduğum şey gerçek olmuştu. Bu karardan asla geri dönemeyeceğimi, babamı ve tüm ailemi ABD Ordusu için feda edeceğimi biliyordum. Bu çok büyük bir karardı. Frank'e baktım ve beni anladığını biliyordum. Gözleri beni aceleye getirmeyeceğini söylüyordu. Erimiş çelik boğazımdan aşağı aktı ve içimi boğdu. Özgürlüğümün ve pek çok insanın özgürlüğünün, bunu sona erdirmeye yardım etmediğim sürece asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Javier'in ölümünün intikamı alınacak, babam ve amcamın işledikleri cinayetler artık yanlarına kâr kalmayacaktı. Sonuç olarak, onlara bir tehdit olmadığımı göstermem gerekiyordu.

İçimden daha cesur olan tarafıma baktım, o da bana devam etmem için başıyla onay verdi. Bunun üzerine öne doğru eğildim ve mavi kalemı haritaya bastırarak onun kullandığını bildiğim üç patikayı çizdim.

"Bu," diye ortadaki patikayı işaret ettim, "Alamo Juan tarafından devriye geziliyor. Bash Amca, yani Sebastian tarafından yavaş yavaş satın alınıyor, bu yüzden babamın katırlarını artık orada bulamayacaksın. Bu," parmağımı en soldakine götürdüm, "yakında o da devre dışı kalacak, çünkü yeni bir müşteri taşındı ve Hawaii'den uyuşturucu kaçakçılığı yapacak.

Babam için söylemiyorum..." Bir an durdum ve Frank'e baktım. "Sakıncası yoksa bir daha 'baba' kelimesini kullanmayacağım. Sal'in," annemin onun için kullandığı terimi kullandım, "biraz sağa kaydırmayacağını söylemiyorum." Uzanıp siyah kalemi parmakladım ve durma noktalarını daire içine aldım. "Ama Mark'a da söylediğim gibi, kartele bir darbe vurmak istiyorsan Sebastian'ı ortadan kaldırmalısın."

"Bunu nasıl yapacağımıza dair bir öneriniz var mı?"

Dudağımın iç kısmını çiğnedim. "Evet."

"Nasıl?" Oda o kadar sessizdi ki iğne atsan yere düşmezdi. -Ya da vahşi kalp atışlarım.

"Peki ya seni evin içine sokabileceğimi ve babamla amcamı bir yerde toplayıp ikisini de dışarı çıkarmanı sağlayabileceğimi söylesem?"

Frank sandalyesinde arkasına yaslandı ve beni tekrar incelerken başını öne eğdi.

"Karşılığında ne istediğinizi soracaktım." Mike'a baktı ama yüzü taş gibiydi.

"Güven istiyorum."

Bana döndü, kafası karışmıştı. "Güven mi?"

"Evet, yedi yıl önce ABD'ye taşındığımda olduğum kişi olmak istiyorum. Catalina Mendez olmak için çok çalıştım ve kardeşim onlar tarafından öldürüldüğünde bu özelliğim elimden alındı."

Frank'in yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı ve kısa süre sonra Mark'ın ve John'un yüzlerine de yansıdı.

"Sana şimdiden güveniyorum," diye araya girdi Mark ve kalbimi ısıttı.

"Benim de," diyerek Mike dikkatimi ona çekti, "ama gerçekten kendi aileni alaşağı etmek istiyor musun?"

"Evet ve hayır." Frank'e döndüm. "Bir şartım daha var."

"Dinliyorum."

"Anneme zarar vermemelisin. Onun bu işte bir rolü yok. Bana aile sırlarını ve kendi özgürlüğü pahasına benim özgürlüğümü nasıl satın aldığını anlattı. Hayatımı ona borçluyum.

Sonunda bu dünyada bir çeşit özgürlük elde etmesine yardımcı olabilirim, denemeliyim. Belki onu bir tanık koruma programına ya da her ne yapıyorsanız ona dahil edebilirsiniz?"

"Adil görünüyor." Mike öne doğru eğildi.

"Anlaştık." Frank bir harita daha açtı ama bu seferki evin planlarıydı. "Ama söyle bana, bu kardeşler gibi iki rakibi aynı noktada nasıl bir araya getirmeyi planlıyorsun?"

"Bunu bana bırakın. Bazı fikirlerim var ve yakında size bildireceğim."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Mike

"Bu zor bir taneydi." Babam bana bir bira uzattı ve karşımdaki çardağa oturdu. Yüzümü ona döndüm ve kalçamı kapı çerçevesine yasladım.

"Evet, öyleydi. İçten içe bize yardım etmek zorunda kalabileceğini biliyordum. Frank'e onun için ne kadar korktuğumu gösteremezdim. Blackstone'a olan sadakatimi sorgulamasına izin veremezdim. Eğer ona karşı kafamı etkileyecek kadar ileri gittiğimi düşünseydi, bu görevin bir parçası olmaya devam etmeme asla izin vermezdi. İşler bazen çok zor olabiliyor."

"Öyle görünüyor. Catalina güçlü bir kadın evlat. Kendi kararlarını kendisi verir. Bunu kanıtladı. Trigger nasıl?"

"O iyi. Amcasının ölümünden sonra hâlâ üzgün ama Tess var ve ona iyi geliyor."

"Güzel." Birayı arkaya yatırdı ve şişenin boynunu içti. "Tıpkı Catalina gibi."

Onu Charlotte ve Kyle ile birlikte kumların üzerinde derin bir sohbete dalmış halde bulana kadar araziye aradım. Küçük, kıvrımlı vücudu yanık turuncu bir sundressin altındaydı ve saçları dağınık bir topuzla toplanmıştı. Her nasılsa

onu izlediğimi hissetti ve başı beni bulmak için yavaşça hareket etti.

Gözlerimiz buluştuğunda, karnıma bir yumruk indiğini ve kalbimin sıkıştığını hissettim.

"Onu sevdiğini biliyorum Mike," dedi arkamdan. "Asıl soru ne kadar sevdiğin."

Catalina bana utangaç bir gülümseme verdi. Bronz teni öğleden sonra güneşinde parılıyordu.

Her kadının isteyeceği türden bir güzelliğe sahipti, tamamen doğaldı. Hiç çaba göstermesine gerek yoktu ve bana göre o dünyanın en güzel kadınıydı.

"Eğer Esteban ailesinin aktif bir üyesi olsaydı, onu yine de severdim." Gerçeği itiraf ettim. Babam düşmanı sevdiğim için beni asla yargılamazdı.

"Kimi sevdiğine yardım edemezsin, evlat. Keith bunun mükemmel bir örneği. Çoğu insan onun Lexi'nin peşinden koşarken, çetenin içine böyle dalarken deli olduğunu düşünürdü. Lexi o zamanlar nefret ve acıyla doluydu ama Keith tüm bunların altında onun kim olduğunu biliyordu ve şimdi bakın. Lexi gardını düşürdü ve çok tatlı biri oldu."

"Ve mini bir Keith yarattılar." Küçük adamlarının yüzünü ve ailesinin onu ne kadar çok sevdiğini düşününce gülümsedim.

"Küçük bir Mike hayal et."

Kalbim yerinden fırladı ve göğsümden gurur fışkırdı. "Ya da küçük bir Catalina?"

"Ya da ikisi birden." Arkamdan hafifçe güldü. "Eğer onu seviyorsan Mike, onun için doğru olanı yaparsın ve bunu bildiğinden emin olursun."

Başımı salladım ve bana şu an olduğum adam olmayı öğreten kişiye dönüp baktım. Bana dürüst, saygılı, nazik ve sevgi dolu olmayı öğretti. Hepsinden önemlisi, bana istikrarlı ve sevgi dolu bir aileye sahip olmanın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Sevdikleriniz için sonuna kadar savaşabileceğinizi.

Yanıma geldi ve bir şey uzattı. "Bunun eski moda olduğunu biliyorum, ama bence bunun arkasındaki duygu

onun için bir mağazadan alınan her şeyden daha anlamlı olacaktır." Bana kırmızı bir kutu uzattı ve başparmağıyla çevirerek açtı. Altın bir bandın ortasında tek bir yuvarlak elmas duruyordu.

"Büyükanenin yüzüğü mü?" Dayanamayarak başımı salladım.

Başını salladı. "Büyükanen vefat ettiğinde, hazır olduğunu anladığımda bunu sana vermemi söyledi. Elli iki yıllık aşk bu elmasın içinde. Onların sahip olduğu türden bir ilişki takas edilemez. Hayır efendim, bundan daha iyi bir şans olamaz."

Catalina'ya bir aile yadigârı vererek ona ne kadar güvendiğimi nasıl göstereceğimi düşünürken parmaklarımı dudaklarımda gezdirdim.

"Sağ ol baba," diyerek onu kucakladım ve bir süre daha sarıldım.

"İster büyük ister küçük olsun, sadece onu senin yap ki Frank ne yaptığımı görsün. O hiçbir yere gitmiyor."

Kutuyu cebime koydum ve titreşimli telefonumu çıkardım.

Mark: Nasıl bir pislik olduğunu ve ölümün Furby'sini nasıl önceden haber verdiğini hatırlıyor musun?

Mike: Oldukça canlı, aslında.

Mark: Mia hamile... yine.

Boğazımdan bir kahkaha koptu. Savannah ve Olivia bunu duyana kadar bekle.

Senin adına çok sevindim kardeşim.

Grubumu alacağım! Mike: Keşke

nasıl şarkı söyleneceğini bilseydin.

Bu yüzden Mike Amca'ları var.

Bu doğru. Cidden, tebrikler.

Sağ ol dostum. Tüm bu bok bittikten sonra kutlamamız gerekecek. İki gün sonra görüşürüz.

Çimenlere doğru ilerledim ve iskelenin üzerinden eğilerek sonsuz sayıda çocuğa sahip olduğunu görebildiğim kadına hayranlıkla baktım.

Charlotte bir fıkra anlattı ve Kyle o kadar güldü ki neredeyse sandalyesinden düşecekti. Catalina başını arkaya atmış ve çok kaygısız görünüyordu. Bu resmi aklımda tutmak istiyordum. Yolculuk bizi nereye götürürse götürsün, buraya geri dönmek istiyordum.

"Mike?"

Başımı çevirdiğimde Lizzy'yi arkamda buldum. Ellerini ceplerine sokmuştu ve tedirgin görünüyordu. Birlikte geldiği adama el salladı ve ben de onun sürekli ilgi görme ihtiyacına karşı başımı salladım. Gerçekten de büyümesi gerekiyordu.

"Hey."

"Onu seviyor musun?" Catalina'ya doğru başını salladı. "Evet, seviyorum." Onu daha iyi görebilmek için döndüm.

Sözlerim onu yaralamış gibi yüzü buruştu, omuzları gerildi ve öylece kaldı. Bundan sonra nasıl olacağını duymasının zamanı gelmişti.

"Seni bekledim Lizzy, ama ben başka birini bulana kadar beni hiç görmedin."

"Aptaldım."

Onaylarcasına omuz silktim. "Evet, zaman zaman öyleydin." "Ouch."

"Evet, ah, Lizzy. Yıllardır sana aşkıttım ve sen de bunu biliyordun ama yine de etrafımda erkek üstüne erkek gezdirdin. Kahretsin, seni onlardan biriyle yatakta bile yakaladım."

Utanç içinde başını eğdi ve rıhtımın korkuluklarına yaslanmak için hareket etti. "Onu da beni sevdiğin gibi seviyor musun?" diye sordu usulca.

"Hayır." Çok ihtiyaç duyduğum bu konuşmanın getirdiği özgürlüğü hissettim. "Bu çok farklı."

"Nasıl?"

"Çünkü o da buna karşılık veriyor, bu yüzden de güçlü bir şeye dönüştü."

Gözleri ayakkabılarına kilitlenmişken başını salladı.

"Onunla evlenecek misin?"

"Bana kalsa çoktan evlenmiş olurduk."

"Vay canına," sesi alçaktı, "kendinden çok emin konuşuyorsun."

Sırıttım ve sevgilisinin Catalina ile flört edişini izledim. Ne kazanandı ama.

"Seni incittiğim için özür dilerim, Mike." Sonunda bana baktı ve pişmanlığını gördüm. "Çok geç olana kadar seni görmediğim için özür dilerim. Sanırım istediğin şeye hazır değilim."

"Anlaştık." Başımı salladım. "Artık hiçbir yere gitmeyeceğini bildiğine göre ona daha iyi davranacak mısın?"

İçini çekti ve biraz güldü. "Söz vermiyorum. Sadece beni rahatsız ediyor. O mükemmel ve bunu biliyor."

Ona ters ters baktım, yorumundan hoşnut değildim. Büyü artık, Lizzy.

"Gerçekten burnunun ucunu bile göremiyorsun." Yüzü düştü. "Eğer hayatımda olmak istiyorsan, Lizzy, büyümen gerek."

"Vay canına." Yüksek sesle gülerek diğerlerinin dikkatini çekti ve bize doğru döndüler. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Evet." Korkulukları ittim. "Sanırım öyle."

Her seferinde iki adım atarak kuma indim, sandaletlerimi çıkardım ve Catalina'nın arkasında durdum. Elimi çenesinin altına sokarak başını geriye yasladım ve dudaklarını öpmek için eğildim.

"Hey, sen." Bana sıırttı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," onu bir kez daha öptüm, "her şey harika."

Charlotte'a baktı, o da Kyle'a bir parmak kaldırdı.

"Hey, ağabey? Banyodaki telefonumu alır mısın?"

"Elbette." Sırf ona dokunmam gerektiği için Catalina'nın omzunu okşadım. Başı karnıma yaslanmıştı ve ben ihtiyaçtan inlemek istiyordum. Bu kadını her gün, her an istiyordum.

İçeri girdim ve banyoya yöneldim. Kız kardeşimin telefonu tezgahın üzerindeydi. Tam kaptığım gibi, küçük zencinin ılık sesini duydum. Yerimden sıçradım ve telefonu tuvalete uçtu.

"Hey, iyi görünüyorsun."

"Orospu çocuğu!" Ürperdim ve su geçirmez bir kılıfta olmasına sevinerek telefonu kaseden çıkardım. O lanet Furby'den nefret ediyordum!

Kahkahalar sahili doldurdu ve onları neredeyse gözyaşları içinde bulmak için aceleyle dışarı çıktım. Telefonunu ona doğru fırlattım ve çığlık atarak yakaladı.

"Islak, Mike!"

"Sesli mesaj var." Kıs kıs güldüm ve telefonu yüzüne götürmesini bekledim.

"Dan'den." Catalina'ya kaşlarını oynattı.

"Tuvalete düştü, Char," diye araya girdim ve yüzünün çarpık bir tiksintiye dönüşmesini izledim. Ağzı açık kaldı ve ıslak, pis ellerini bacaklarında kurulamaya çalıştı.

"Bu iğrenç!" Charlotte bağırdı.

"Bana şaka yapma. Her zaman geri teper," diye uyardım ve görünüşe göre hepimize gülmekten kendini alamayan Catalina'ya şakacı bir şekilde baktım. "Sence bu komik miydi?"

"Bu onun fikriydi!" Kyle neşeyle işaret etti.

"Oh," diye sevinçten yüzüm buruştu, "öyle mi?" Catalina ellerini havaya kaldırarak geri çekildi.

"Mark bunu yapmamı istedi." Gözleri yaşlarla doldu. "Onun gülümsemesine hayır diyemeyeceğini biliyorsun."

Charlotte sırtarak, "Çok çekici biri," diye tısladı. "Büyüleyici, ha?"

"Mike, kibar ol." Onu rampadan çimlere doğru geri götürdüm. "Ailenin burada olduğunu unutma. Seni annene söylememi istemezsin."

"Banner?" Annem tam zamanında verandadan seslendi. "Uslu duruyor musun?"

"Hiç de değil anne," diye karşılık verdim ve sorar gibi sııttım,
Şimdi ne olacak?

"Bayan Irons," Catalina dudaklarını birbirine bastırdı, "oğlunuz Mark'ın benden yapmamı istediği bir şey yüzünden bana saldıracak."

"Torunlarım olduğu sürece saldırıya varım." Catalina gülerken elini ağzına götürdü. "Mr. Demirler?"

"Bu konuda annesine katılıyorum, tatlım."

"Aileler konuştu." Bir adım daha yaklaştım, yüzünü buruşturdu ve topuğunun üzerinde dönerek avluya doğru koşmaya başladı.

"Ah, bebeğim, ne iş yaptığımı unutuyorsun," diye seslendim, sonra yırtıcı hayvan moduna geçtim ve peşinden fırladım.

Evin karşı tarafına geçip bir çalının arkasında bekledim ve onun telaşla saklanacak bir yer aramasını izledim.

Küçük alet kulübesinde karar kıldı, ben de aceleyle arka tarafa geçip pencereden baktım. Nefes nefese kalmıştı ama bir şeye gülmeye başlamıştı. Kapıyı açtım ve kendimi onun sırtına bastırdım ve o çığlık atarken boynunu ısırdım.

Aniden döndü ve beni sertçe öpmek için yüzümü yakaladı. Kolumla beline sarıldım ve onu ters çevrilmiş sandalın üzerine oturttum.

Parmaklarımla yumuşak teninde dolaşmak için serbest kalana kadar mayosunun altından çektim.

Parmağımı onun heyecanıyla kapladığımda tahrik oldu ve kıpırdandı.

"Yani küçük bir kovalamaca seni tahrik mi ediyor?"

"Mmm," diye inledi. "Ben kaçmadan hemen önceki bakışın bunu yapıyor." Eli benimkini kapladı ve bana nasıl istediğini gösterdi.

"Ne bakışı?"

Kalçaları parmaklarımın etrafında yuvarlandı. "Bana aç görünüyorsun."

Kulak memesini kemirdim. "Sana açım, Catalina." "Mike," dedi boynuma doğru oflayarak, "içinde olman gerek

Şimdi

bana."

Kahretsin.

"Prezervatifim yok."

"Umurumda değil," diye neredeyse ağlayacaktı ve omuzlarımı pençeledi.

Pantolonumu indirdim ve sıraya girmek için hareket ettiğimde sıkı kavrayışından neredeyse sıçıyordum.

"Bazı benzersiz yerlerde seks yapıyor gibiyiz." Kıkırdadım ve dar duvarlar etrafımda gerilirken içine doğru ittim. Daha da içeri ittim.

Home.

"Evet!" Arkasına yaslandı ve omurgasını her sevişmemizde görmeyi arzuladığım o seksi kıvrıma doğru eğdi.

Elim kalçasına indi ve diğeri karnının ortasına doğru sürüklendi. Kalçalarımı oynattım ve onu öne doğru fırlattım. Göğüsleri zıplıyordu ve ben bu manzara karşısında neredeyse parçalanıyordum.

O sadece sevdiğim kadın değildi; beni çocukluk kâbuslarımdan kurtaran kadındı. Catalina dış görünüşümün ötesine bakabiliyor ve beni olduğum gibi görebiliyordu. Hayatımın geri kalanını ona benim için dünyadaki en önemli insan olduğunu hatırlatarak geçirecektim.

"Mike," diye çığlık attı açığı değiştirdiğimde ve saldırımla duvarlarına vurduğumda. "Aman Tanrım, evet!"

Tam kenara sıçradığında ona katıldım ve içimdeki her şeyi dışarı pompaladım. Elleri tekrar yüzümü buldu ve öpmek için yaklaştığında beni durdurdu.

"Seni seviyorum Mike," dedi vahşi bakışlarımı tutarak, "çok seviyorum."

"Seni seviyorum, Catalina."

O gecenin ilerleyen saatlerinde, elimde Furby ile koridordan aşağı koştum ve Keith mutfaktayken ofisine girdim. Odanın içinde koşturarak küçük pisliği saklamak için mükemmel bir yer aradım.

"Merhaba!" Küçük bir ses beni suçüstü yakaladı. "Hey, bebek B." Yeğenime gülümsedim. Elinde Bir elinde battaniye, diğerinde lolipop, ikisi de sırayla ağzına giriyor.

"İşte benimki." Furby'yi işaret etti.

İğrenç küçük oyuncağa baktım ve bir plan yaptım.

"Tamam, B, git babanı bul." Onu kucağıma aldım ve dışarı çıktım.

Keith'in ofisinde. Kucağımdaki sevimli böceği kalçamdan indirip ayağa kaldırdım ve bir kucak dolusu kâğıdı dengede tutan babasına doğru ittim.

"Baba!" Ona doğru koşmaya çalıştı. Tam o sırada, oyuncağı havaya kaldırdı ve "Delikte yangın var!" diye bağırdı.

Kâğıtlar havada uçuştı ve Keith bir dizi küfür savurarak sıçradı.

Lexi köşeden koşarak geldi ve öldürmeye uygun görünen kocasına güldü.

"Demirler!" diye gürledi ve gülerek küçük oğlunu kucağına aldı. Duvarın arkasında kaldım ve oğlunu sorgulamaya çalışmasını dinledim. "Bunu yapmanı Mike Amca mı söyledi?"

"Evet." Küçük pislik beni babasına gösterdi. "Oyuncağım!"

"Sana bir oyuncak alacağım ama bu oyuncak bu gece amcanın rüyalarına girecek."

"Çocuklar ve oyuncakları." Lexi ailesine bakarak kıkırdadı.

Duvardan yuvarlandım ve odama dönerken yol boyunca güldüm. Üstümü değiştirmem gerekiyordu çünkü Daniel şehirdeydi ve antrenmana başlamak üzereydik.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Catalina

"İşinde iyi olmana çok sevindim, Cat." Charlotte karşımdaki masasında kahvesini yudumluyordu. "Başka biri olsa işten çıkarılırdı."

"Biliyorum." Dudaklarımı bir çizgi haline getirdim ve kalkıp gittikten sonra işimi kaybetmediğim için beni kıskanıp kıskanmadığını merak ettim. "Kızgın mısın?"

"Deli mi?" Kafası karışmış bir halde başını salladı. "En iyi arkadaşlarımdan biri ve umarım yakında baldızım olacak kişiden bir metre uzakta oturuyorum. İşten çıkarılsaydın yıkılırdım."

"Bunu destekliyorum." Kyle kafasını kapıdan içeri uzattı. "Burası sensiz çok sıkıcı olurdu."

"Hey!" Ona bir avuç ataç fırlattı ve duvara çarpıp her yere uçtular.

"Dediğim gibi." Birkaç tane yakalayınca güldü ve Charlotte gözlerini devirirken sevinçle gülümsedi.

"Sadece emin olmak istedim." Kendime ikinci bir fincan kahve almak için yanlarına gittim. "Gitmek istememiştim ama kardeşimle ilgili haberi aldığımda işler bir anda..."

"Özür dileriz Cat, gerçekten özür dileriz." Kyle sarılmak için geldi ve ben de memnuniyetle kabul ettim. Evimde harika arkadaşlarım vardı.

Yine de tüm geçmişimi onlarla paylaşamazdım. Bu onların kendi güvenliği içindi ve Frank'le yaptığım anlaşmanın bir parçasıydı.

Geçmişim geçmişimdi ve geleceğim çok daha parlaktı. Ayrıca, kim o geçmişte yaşamak ister ki zaten?

Sonraki iki hafta Nicole Miller'ın reklam ajansımızla anlaşması sayesinde uçup gitti. İşin başına benim geçmem konusunda ısrar etti ve ben de Charlotte'u iki numaram olarak seçtim. Onun yepyeni serisi için bir reklam ve lansman partisi hazırlarken hiç bu kadar eğlenmemiştim. Henüz kimsenin görmediği bir ürün.

Masamda bir şişe şampanya duruyordu, bu projede liderlik yapmamın ne kadar önemli olduğunu bilen sevgili erkek arkadaşıma teşekkür ederim.

Mantarı patlattım ve geç bir akşam yemeği için konferans salonundaki arkadaşlarıma katıldım.

"Biftek ve şampanya?" Kyle bardağı elimden kaptı. "Benim tarzım bir randevu."

Tam işimizi bitirmek üzereyken güvenlikle sohbet eden birini gördüm. Güvenlik görevlisi ona bir ziyaretçi kartı uzattı ve anında midemin şampanya köpüklerini mükemmel bir fırtınaya dönüştürdüğünü hissettim.

"Kim bu kovboy?" Charlotte onu izlediğimi fark edince bana sıırttı. "Arkadaşın mı?"

"Onun gibi bir şey." O tedirgin bir şekilde kapının yanında dururken ben yavaşça ayağa kalktım.

"Catalina," dedi Abel siyah kovboy şapkasını çıkarıp titreyen elini saçlarında gezdirerek, "seninle konuşmam gerek."

Berbat görünüyordu, bu da sinirlerimi tavan yaptırdı. Bir şeyler yanılttı; bunu içimin derinliklerinde hissedebiliyordum.

"Charlotte," diye fısıldadım ve uyarı tonumdan şaka yapmadığımı anladı, "kardeşini ara."

Göz ucuyla Kyle'ın çantasını masaya doğru kaydırıldığını ve telefonunu hızla aldığını gördüm.

Charlotte ve Kyle'dan uzaklaşması için ona doğru yürüdüm. "Ne oldu Abel?" Sesimi düz tutarak sordum.

"Yalnız konuşabilir miyiz?"

"Telefonu açmıyor," dedi Char, sesi endişeliydi.

"Denemeye devam et," dediğini duydum Kyle'ın.

Abel'in bana getirdiği haberleri duymak istememenin zihinsel engelini aştım. Koridorda karşı karşıya geldiğimizde bana zar zor bakabiliyordu. Onu başka bir odaya götürdüm ve ağır cam kapıyı arkamdan kapattım. Kyle'ın gözleri pencereden bana kilitlenmişti ve Charlotte sürekli Mike'i aramaya çalışıyordu. Kollarımı kavuşturdum ve vuruşunu bekledim.

"Dur tahmin edeyim. Babam özgürlük kartımı geri mi çekti?"

Abel'in sıkıntılı gözleri benimkilere kaydı ve orada gördüğüm şey çok daha kötüydü.

"Abel? Beni korkutuyorsun."

"Şu anda görmek isteyeceğin son kişi olduğumu biliyorum..." "Bence bu adil bir varsayım."

Gözlerini kapattı ve tekrar açtığında içinde titreşen acıyı görebiliyordum. "Sır ortaya çıktı." Kelimeler dudaklarının arasından zorlukla geçti. "Bash misilleme yaptı."

Söylediklerini düşünürken çelik kapının koluna uzandım. Bir şok dalgası çekirdeğimi parçaladı ve başka bir darbenin gelmek üzere olduğunu biliyordum.

"Baban hedefti, ama onun için geldiklerinde kaçtı. Babanın adamları onlarla savaştı ama bu iş daha bitmedi. Bash artık bildiğine göre babanı alaşağı etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyecektir."

"Annem mi?"

"Salvador anneni kalkan olarak kullandı. Göğsüne üç kurşun yedi. Hızla yere düştü, hiçbir şey hissetmedi."

acı."

Bum! Şok dalgası dizlerimi zayıflattı.

"Hayır," diye bağırdım ve iki arkadaşım yanıma uçtu.

"Az önce ne oldu?" Kyle, Abel'in yüzüne bakıyordu. "Ne dedin sen? Erkek arkadaşının kim olduğunu biliyor musun? Bir tane yapabilir..."

"Hayır," diye hızla Kyle'ın sözünü kestim. Mike'ın kim olduğunu bilemezdi. Kimse bilemezdi! Sıcak gözyaşları bir an için dünyayı bulanıklaştırdı ve kendimi bir arada tutmak için mücadele etmek zorunda kaldım. İsteydim; herkes yanımdan geçebilirdi.

"Kahretsin," diye tısladı Charlotte, yüzümden birkaç santim uzakta. "Telefonunu aç!" Bana şaşkın ve korkmuş bir şekilde baktı. "Ona ulaşamıyorum."

Yüzümü kapattım ve içimde kopan fırtınayı düşünmeye çalıştım. Tam bir nefes alabildiğimde ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bir şekilde kendimi ayağa kalkmaya zorladım ve boyumun ölçüsünü aldım.

"Abel, bana öğleden sonrayı ver, hazır olduğumda seni arayacağım." Tereddüt etti ama başını salladı ve ben de arkadaşlarıma dönmeden önce o gidene kadar bekledim. "Gitmem gerekiyor. Bir sorun var."

"Catalina," Char kolumu tuttu, "tüm bu olanlar gerçekten korkutucu. Neler oluyor?"

Kollarımı boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum ve çok üzgünüm Charlotte, ama lütfen dinle. Beni babana götürebilir misin?"

"Ne? Neden?" Dikkatle yüzüme baktı ve ben cevap vermeyince başını salladı. "Elbette."

Charlotte'un ağzı sürekli çatıktı ve gözleri saat gibi yoldan bana kayıyordu. Yolda onu yüzüstü bırakmamdan nefret ediyordu ama ağabeyinin işiyle ilgili yeterince tecrübesi olduğunu ve sürekli soru sormaması gerektiğini anladığını biliyordum. Dikkatli olmazsam kırılacağımı biliyordum.

"Solgun görünüyorsun." Beni konuşturmaya çalıştı. "Hasta mı olacaksın?"

Başımı salladım ve dizlerimi göğsüme çekip başımı gömdüm. Zırhımın içinden annemin yüzü belirdi ve küçük bir hıçkırık çıkardım.

"Oh, Tanrım, tatlım!" Charlotte koluma uzandı ve onu sıktı. Telefonunu tekrar denedi ve Mike'ın sesli mesajı arabayı doldurdu.

"Mike Irons'a ulaştınız. Mesaj bırakın, müsait olduğumda geri arayacağım."

"Mike, kız kardeşin bir gün içinde her zamankinden daha fazla mesaj atıyor ve arıyorsa, bunun bir nedeni vardır! Beni geri ara!"

Ana yoldan ayrılıp üç dakika boyunca çakıllı yolda ilerlediğinde, midem bana ihanet edecekmiş gibi hissettim.

"Bu onun kulübesi. Git kapıyı çal. Günün bu saatinde içeride olacaktır." Yanağımdan bir damla gözyaşını sildi. "Denemeye devam edeceğim kardeşim."

Titreyen bacaklarımla ön koltuktan kalktım ve ahşap kapıya yöneldim. Havayı saran ağır çam kokusu burun deliklerimi rahatlatıcı kokusuyla doldurdu.

"Bay Irons?" Kulübenin kapısını çaldım ve deri ciltli kitabından başını kaldırmasını bekledim.

"Catalina?" Sıcak bir şekilde gülümsedi ve beni içeri davet etti. "Lütfen bana Ray de. Ne hoş bir sürpriz."

"Maalesef," diye yutkundum ve duygularımı kontrol etmeye çalıştım, "bu bir dost ziyareti değil."

"Hayır mı?"

"Ray, yardımına ihtiyacım var."

Ray, annem ve amcamla olanları anlattıktan sonra sanki ondan bir cesedi taşımama yardım etmesini istemişim gibi baktı. Ona çok şey yüklediğimi biliyordum ama Mike her zaman babasının stresli durumlarda harika olduğunu söylerdi. İşte buradaydım, oğlunun kız arkadaşığıydım ve büyük olanı kapısının önüne bırakmıştım.

"Bunu doğru yapmaya çalışıyorum ama Mike'a ulaşamıyorum ve Frank'e nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Bak," durakladım ve bir çizgiyi aşarak büyük bir adım attım, "Bildiğini biliyorum,

ve artık bildiğimi biliyorsun, bu yüzden kimi aramam gerektiği konusunda bana herhangi bir öneride bulunabilir misin?"

Hafızasına bir şey kazınınca gür kaşları nihayet düzeldi.

"Mike Blackstone'a katıldıktan sonra bana bunu verdi." Turşu konservelerinin arkasından tozlu bir kavanoz çıkardı ve bana etiketini gösterdi. "Eğer onun ya da benim başımız belaya girerse bu numarayı aramamı söyledi."

Üzerinde bir isim ve kalemle karalanmış bir numara olan kâğıdı bana uzattı. Telefonumu çıkardım ve numarayı çevirdim.

"Ray?" Onu kapının girişinde durdurdum. "Kalır mısınız?"

Gülümsedi ve şöminenin yanındaki yerine oturdu, kitabını tekrar eline aldı, parmağını yaladı ve kelimeleri taramaya başladı.

Teşekkür ederim.

"Alo?" diye yumuşak bir ses cevap verdi.

"Merhaba," diye kekeledim, nereden başlamam gerektiğinden emin değildim. "Ben Catalina Mendez."

"Merhaba, Catalina. Senin hakkında çok şey duydum." Bir duraklama oldu ve arka planda birinin bağırıldığını duyabiliyordum. "Dostça görünmek istemem ama bu numarayı nereden buldunuz?"

Ray'e baktım ve gerçeği söylersem Mike'ın başının derde gireceğini biliyordum.

"Mike başının belaya girmesi durumunda bu numarayı aramamı söyledi."

"Üzgünüm Bayan Mendez, ama Mike'ın başı dertte değil. Durduğum yerden onu görebiliyorum."

Gözlerimi kapattım, onun güvende olduğunu bilmek beni çok mutlu etmişti. "Biliyorum Bay Logan, ama güvendedeyim."

Daniel Frank'i telefona bağlarken beni beklemeye aldı ve sonraki bir saati planımın her ayrıntısını gözden geçirerek geçirmeme izin verdi. Her şeyi kitabına göre yaptım... yani neredeyse her şeyi.

"Ben iki çocuk büyüttüm Catalina," Ray sayfayı çevirmeden önce parmağını bir kez daha yaladı.

"Birisi gerçekten aptalca bir şey yapmak üzere."

"Evet." Gözyaşlarımı kuruladım ve bir başka duygu dalgasının yüzeye çıktığını hissettim.

"Peki, şimdi, bir başkası için endişelenmeme gerek var mı?"

Eğildim ve ona sarıldım. "Oraya ilk ben varırsam onu koruyabilirim."

Gözleri kapandı ve yüzündeki çizgiler endişeyle derinleşti. "Sana yirmi dakikalık bir avans vereceğim."

Charlotte ve ben ayrılırken ona tekrar teşekkür ettim. Beni ana caddede bırakmak için durduğunda beni kollarına aldı. Babası tarafından olanları sorgulamaması konusunda uyarılmıştı ama onu orada bırakıp Abel'in kamyonetinin yolcu koltuğuna atladığımda gözyaşları içimi parçaladı.

"Sür."

"Nerede?"

"Babama gidiyorum."

"Bunun doğru bir hareket olduğunu sanmıyorum, Catalina." Yüzü şok olmuştu.

"Ya beni alırsın ya da tek başıma geri dönerim."

Bir an düşündükten sonra kamyonetini iterek çalıştırdı. "Lanet olsun."

Meksika'ya dönüş yolculuğu gücümü tüketti. Yolun bir kısmını uçarak, bir kısmını da arabayla gittik. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım gözlerimi açık tutamıyordum. Abel yolculukta rahat etmem için elinden gelen her şeyi yaptı.

Evet, suçluluk duygusu tam bir kaltak olabiliyor, değil mi?

Yaptığı şey için ondan nefret ediyordum ve annemin ölümü hakkında başka neler bildiğini merak ediyordum. Sınırı geçtikten, özel kamyonunu bulduktan ve tekrar yola koyulduktan sonra nihayet onun varlığını kabul ettim.

"Bana bildiklerini anlat ve kardeşime yaptığın gibi saçmalıklardan bahsetme."

Yorumuma sinirlenmiş gibi çenesini sıktı, sonra kovboy şapkasını kafasına geçirdi.

"Javier'le olanlardan gurur duymuyorum," diye tısladı, "ve herkes bir yana, patron senden bir şey yapmanı istediğinde, onu yapacağını bilmelisin."

"En iyi arkadaşını öldürmek için bile mi?"

"Javier ne yaptığını biliyordu. Ben geldiğimde itiraf etmesi gerektiğini biliyordu. Onu ben öldürmedim. Sadece onu evine götürdüm."

Üzüntümün yerini öfke aldı ve ona vurma isteğimle yumruklarımı sıktım.

"Oh, yani bu her şeyi yoluna mı koyuyor?"

"Hayır." Araba kullanırken olması gerekenden daha uzun süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "Hiçbir şey yolunda değil, Catalina. Annen benim için de bir anne gibiydi ve babanın onun cansız bedeninin arkasına saklanmasını izlemek beni neredeyse paramparça ediyordu. Seni bulmak, sana yüz yüze söylemek için ayrıldım. O eve geri adım attığımda benim numaram da açık olacak."

"O zaman neden beni aramıyorsun? Numaram sende var." "Çünkü kadın!" diye tersledi ve şapkasını masanın üzerine fırlattı.

dash. "Seni seviyorum! Bir telefon görüşmesinden fazlasını hak ettin!"

Kamyonun havası bir anda hızlı bir hareketle çekildi.

"Seni sonsuza dek sevdim. Yaptığım hiçbir şey bunu değiştiremez."

"Bilmiyordum," diye fısıldadım birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "bana karşı hâlâ böyle hissettiğini."

"Hiç durmadım." Direksiyon simidi kapağıyla oynadı. "Bu yüzden geri geldim. Gerçeği bilmen gerekiyordu."

"Teşekkür ederim, Abel. Bunun için minnettarım."

Başını salladı ve sessizlik çok fazla olduğunda radyoyu açtı, böylece akıldan çıkmayan durgunluk ortadan kalktı. İkimiz de söyleyeceğimizi söylemiştik ve her ikimiz de diğerinin nerede durduğunu biliyorduk. O bana aşıkı ve ben de umutsuzca başka birine aşıkı. O bir kez olsun doğru olanı yapmaya çalışmıştı ve ben de bunun için geçmişte ona duyduğum aşka dair anılarıma tutunmaya çalışacaktım.

Başımı pencereye yasladım ve dağınık duygularımın göğsümün içinde yerlerini bulmaya çalışmasına izin verdim.

Abel durdurulmadan üç kontrol noktasından el sallayarak geçti ve hiçbir güvenlik görevlisi olmadan garaj yoluna girdik. Ortam buraya son gelişimden tamamen farklıydı - neredeyse ürkütücüydü.

"Burada doğru olmayan bir şeyler var. Hadi gel." Merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başladı, ben de peşinden gittim ama bir yanımda beni bir tuzağa doğru sürüklüyorlarmış gibi hissediyordu.

Ev boş ve soğuktu ve bir ürperti belimi buldu ve başı belada bir sıçan gibi omurgamdan yukarı doğru kaçtı.

Bekle, fare ben
miydin? Takla
atmıştım.

Biliyorlar mıydı?

Silkindim ve kocaman çantamı önüme doğru sallayıp raftan bir şeyler almaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" Abel bana baktı. "Paraya mı ihtiyacın var?"

"Mesele para değil, mesele anneme ait olan bir şeye sahip olmak." İki fotoğrafı çantama attım ve kütüphaneye doğru ilerledim. Annem bir okuyucuydu ve onun en sevdiği kitaplardan birkaçını almak istiyordum.

"Catalina." Abel peşimden gelip koluma yapıştı, ben de dönüp ona baktım. Yüz ifadesi şaşkıncı, çenesi kilitlenmişti ve gözleri bana dikilmişti.

"Ab-" Öne doğru fırladı ve beni öptü. Her şey o kadar hızlı oldu ki ne yaptığını anlamam bir anımı aldı. Omuzlarını ittim ve geri adım attım. "Abel, ben artık öyle hissetmiyorum-" Yine birinin konuşma sesiyle sözüm kesildi.

Onu iterek geçtim ve kütüphanedeki sahneyi gördüğümde soğuk bir şekilde durdum. Babam, ağabeyi Bash'in ayaklarının dibinde diz çökmüştü. Ağzına bir silah sokulmuştu ve teyzem de onun yanında yerde yatıyordu.

"Huh." Ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişti.

"Ah, Catalina, ne büyük bir hediye. Sabırla bekliyorduk." Kalın aksanı korkumu bastırdı. Unutulmaz bakışları omzumun üzerinden geçti. "Aferin oğlum."

Ne oldu? Damarlarımı asitle yıkadılar ve bana koşmamı ama aynı zamanda hareketsiz kalmamı söyleyen bir paralellikte takılı kaldım. Yavaşça omzumun üzerinden baktım, kalbim kum saatindeki kum gibi dibe çöküyordu ve Abel'i yanında sallanan bir silahla buldum. Bana baktı ve yüzünün duygularla karışık olduğunu gördüm.

"Bazı gerçekleri öğrenme zamanı." Bash dikkatimi tekrar ona çekti ve babamı saçlarından tutarak kabaca bana bakması için geri çekti.

"Catalina! Kurtar beni!" diye çaresizce yalvardı babam.

"Catalina, sevgilim," diyerek Bash dikkatimi tekrar ona çekti,

"Babanın son dokuz yıldır karımla yattığını biliyor muydun?"

Gerçeği söyleyemediğim için başımı salladım.

"Yalan!" diye tısladı babam pis bir korkak gibi.

"Ailesiyle barışmaya çalıştığı için kendi oğlunu öldürdüğünü biliyor muydunuz?"

Duygusal bakışlarım zavallı babamın üzerine düştü ve tüm nefretim tek bir hamlede üzerime geldi. Tüm gücümle çantamı babamın yüzüne doğru savurdum. Yanağına çarparken çıkıntı yapan resim çerçevesinin camının çatladığını duydum. Geriye doğru düştü, ancak Bash tarafından ayağa kaldırıldı. Yaradan kan sızıyordu ve aynı şeyi kardeşime de yapıp yapmadığını merak ettim.

Kırılan camın yeri doldurulabilirdi ama kırılan bir kalbin yeri doldurulamazdı.

"Catalina," diye öksürdü babam, "oğlumu öldürmek için tetiği çektiğimi mi düşünüyorsun?"

Arkamda olduğunu hissettim ve Abel'in beni yakalamak üzere olduğunu görmek için döndüm.

"Ah, benim tatlı, işe yaramaz kızım, ailede kirli işleri ben yapmam. Benim ellerim temiz kalır."

Hayır.

Abel'in yüzü sertleşti ve gerçeği anladım. Kalbimin on yedi yaşında olduğu gibi yeniden kırıldığını hissettim. O zaman benim için gelmemiştii çünkü zayıftı ve şimdi de bana yardım etmeyecekti.

"Bana söyleneni yapmak zorundayım." Umurunda değilmiş gibi kapının pervazına yaslandı.

Kafamın içinde bir şeyler klikledi. "Sabırla bekliyordum da ne demek?" Bash'e baktım ve o da gülümsedi.

"Sevgili kardeşim seni çağırttı elbette. Oynayacak başka ne kartı vardı ki? Değersiz hayatını kurtarmak için sana, sevgili Catalina'ya, kendi kızına teklifte bulundu."

Bir kez daha Abel'a bakmak için döndüm. Aklım beni öptüğü koridora gitti ve parmaklarım anıyı silmek için dudaklarıma gitti.

Amcamın az önce olanlarla bağlantı kurduğunu neredeyse hissediyordum ve kurşunun yarattığı şok dalgası beni neredeyse geriye doğru savuruyordu. Abel yere yığılmadan önce iri gözleriyle sarsıldı.

Vay anasını.

"Neden?" Zihnimi hareket ettirmeye çalıştım. Kendimi yine yüzme havuzunda çamura bulanmış gibi hissediyordum, hareket edemiyordum. "Neden onun hayatını benimkiyle takas ediyorsun? Benim senin için ne değerim var amca?" Anlamaya çalıştım.

"Benim için hiçbir değerin yok Catalina, sevgili babanın, kardeşimin, kendi değersiz postunu kurtarmak için ne kadar derine inebileceğini görmek dışında. Kendisinden önce kızının canını alırken onu izlemek beni büyüleyecek. Onun olan her şeyi yok edeceğim."

"Burada zengin olan şey, Sebastian Amca," diye adını söyledim ve ses tonumu hastalıklı bir tatlılığa dönüştürdüm, "her şeyin sonunda, Esteban adıyla ayakta kalan tek kişi ben olacağım."

"Kartel dünyasında kadınların yeri yoktur," diye tısladı babam bir yılan gibi.

"Kartel dünyası hakkında kim bir şey söyledi?"

Bash'in kafası hâlâ karışık görünürken ona şeytani bir gülümseme attım.

"Evet baba, ben artık bir Amerikalıyım."

Annemin tatlı yüzü önümde belirdi. Bir şeyler bağılıyor gibiydi ama hissedinceye kadar anlayamadım.

Az önce olanları idrak etmem bir anımı aldı. Kütüphanenin duvarları sarsıldı, avize sallandı ve çatıdaki sıvalar etrafımıza yağdı. Gürültülü bir patlama kulaklarıma çarptığında işitme duyum gidip geldi. Sessizliğin yerini şimdi yüksek bir uğultu almıştı. Ayağa kalkmak için çabaladım ama tutacak bir şey ararken baş dönmesi dengeme saldırdı.

Bir silah sesi duyuldu ve ben dönmeyi durdurmak için mücadele ederken babamın yere düştüğünü gördüm, kafası ve zemin kanla kıpkırmızıydı. Amcam şimdi silahını bana doğrultmuştu.

"Ne yaptın sen?" Bash havayı dolduran beyaz tozun içinden çığlık attı.

Kahretsin, kokain zulası havaya uçmuş.

Çabucak gömleğimi yırttım ve onu filtre olarak kullanmaya çalıştım. İhtiyacım olan son şey onu solumaktı.

"Kişisel bir şey değil, Catalina." Bash silahını ateşledi ama ıskaladı.

Bum! Eve gelen bir başka darbe temeli sarstı.

Bash geriye doğru uçup kitaplığa çarparken kendimi kapıya doğru fırlattım. Odayı o kadar büyük bir kaos doldurmuştu ki, mantıklı düşünmem engellenmişti. Ayakta durabilmek için çabaladım ve babamın yanındaki silaha doğru tökezledim.

Bum!

Yana doğru düştüm ve kaburgalarım sertçe vurdum. "Ahhhh!" diye bağırdım, ama sadece zedelendiklerini, kırılmadıklarını söyleyebilirdim. Tekrar, şaşkın bedenimi ayakta durmaya zorladım, sadece bir elin boğazımı sardığını ve sert bir şeyin yüzüme dokunduğunu hissettim.

Dolabın camındaki yansımada amcamın şeytani yüzünü gördüğümde vücudumda soğuk ve sert bir korku belirdi.

Gözlerim kütüphane duvarındaki meleğime baktı ve ona seslendim. İçimden bir adrenalin dalgası aktı. Çok uzun zamandır babamın bana yaptığı kötü muameleye katlanıyordum.

Ama Şimdi sevgilisinin yanında kendi kanıyla dolu bir su birikintisinde yatıyordu. Artık kardeşinin ellerindeydim ve savaşmadan teslim olmayacaktım.

Bum!

Geriye doğru fırladık ve boynuma doğru itilen Şeyi bir an için gördüğümde çığlık attım.

Hayır! Hayır!

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Mike

"Raven Bir'den Delta Altı'ya," diye bağırdı Cole telsizden, "yirminiz kaç?"

Kapının yanındaki iki yüz taneli şarjörü ittim ve dürbünü gözüme dayayıp ateş etmeye hazır bir şekilde sağdaki ikinci odadan çıktım.

"Bir sonraki patlamaya otuz saniye." Boğazıma düğümlenen korkuyla yan odaya koştum. Orası da boştu.

Neredeydi o?

Dizlerimin üzerine çöküp bir patlama daha ayarlarken kafamda pek çok senaryo dönüp duruyordu. Kokain havayı bulanıklaştırdığı için parmaklarımı kılavuz olarak kullandım.

Parmaklarımın işi yapmasına izin verdiğimde, başım geriye doğru kaydı.

"Demirler!" Daniel yerden bana seslendi. Beni bulduğunda bir eğitim tatbikatının ortasında dağın yarısına kadar tırmanmıştım. Bıraktım ve birkaç dakika içinde aşağı indim. Her ne ise, önemli bir şey olmalıydı, çünkü Daniel hiçbir eğitim gününü yarıda kesmezdi.

"Hey, n'aber?" Üzerimdeki tozu temizlemek için ellerimi birbirine sürttüm.

İki parmağını ağzına götürdü ve Cole'un dikkatini çekmek için ılık çaldı.

"Öyle mi?" Cole, Mark'a doğru bir çizgi çekti.

"Irons ve benim biraz zamana ihtiyacımız var, sonra da seninkine." "Elbette." Cole, John'a görevi devralması için işaret etti. O da

dağın tepesinden aşağıya inmek için kayboldu.

"Catalina'dan bir çağrı aldım." Daniel özel cep telefonunu kaldırdı. "Onu Frank'e aktardım, o da biliyor ama konuşmamız gerek."

Oh, kahretsın.

"Görünüşe göre babası başını belaya sokmuş." "Ne kadar kötü?"

"Şey," dedi saatini çevirerek, "yirmi iki dakika önce ayrıldı, yani neredeyse on dakikamız var."

"Bekle," elimi omzuna koydum, "Meksika'ya mı gitti?"

"Evet," diye başını salladı ve yaptığımız anlaşmanın buhar olup uçtuğunu hissettim, "ama gitmeden önce Frank'in telefonunu bir güzel patlattı. Sana ulaşamadığı için babana gittiğini, sonra da Frank'e ulaşmak için benim numaramı aradığını söyledi. Frank onunla biraz konuşabildi. Gitmeme konusunda onu dinlemek dışında her şeyi doğru yaptı."

"Belki de yapmamıştır?" Babamı aramak istedim ama telefonumu açtığımda Charlotte, babam ve Catalina'dan gelen sayısız cevapsız arama olduğunu gördüm. Antrenman yaparken telefonlarımız açık değildi.

"Annesi öldürüldü." Daniel bana doğru geldi. "Evde kalır mısın?"

Tüm ev yeniden sarsıldı ve her şeyin yerle bir olması için sadece üç patlamanın daha gerektiğini biliyordum.

"Beta Yedi'den Delta Altı'ya," diye seslendi Keith, "Gözüm serçenin üzerinde. Tekrar ediyorum, gözüm serçenin üzerinde."

"Nereye?" Tüm eğitimi bıraktım.

"Kütüphane."

Koridordan aşağıya ve kütüphaneye doğru altı saniyelik koşu bana Irak'a döndüğüm zamanı hatırlattı. Birliğimden ayrılmıştım ve ölü mü yoksa sağ mı olduklarından emin değildim.

Tıpkı o anda olduğu gibi, onun dehşete kapılmış yüzünü ve boğazına dayadığı el bombasını gördüğümde durdum.

"Dur!" Fotoğraflardan tanıdığım bir adam Catalina'nın Sebastian Amca ya da Bash, varlığımızdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde, "Bir adım daha atarsak hepimiz gideriz!" diye bağırdı.

Catalina'nın gözleri kocaman açılmıştı ve çaresizce bir çıkış yolu arar gibi odayı taramaya devam ediyordu. İşte o zaman babasının ve bir kadının yerde infaz edilmiş halde yattığını fark ettim. Arkadaşı Abel'in de göğsünde kocaman bir delik vardı.

Burada ne oldu böyle?

Yavaşça elimi kaldırdım ve niyetimi göstermek için boynumu işaret ettim. "Eğer telsizle onları durdurmazsam, ateş edecekler."

Başıyla devam etmemi ve ekibi durdurmamı işaret etti. "Delta Altı'dan Kuzgun Bir'e, duyuyor musunuz?"

"Tam arkadayım kardeşim. Çıkışlar güvenli ve gözlerimiz hedefin üzerinde."

"Geri çekilin. Şüphelide el bombası var."

"Anlaşıldı, Delta Altı. Sinyalinizi bekleyeceğiz. İğne var mı yok mu?" İkinci kez kontrol etmemi gerek yoktu; hemen fark etmiştim.

"Dışarı, anlaşıldı." Yine elimi yavaşça indirdim ve gözlerimi tam bir şok içinde görünen Catalina'ya çevirdim.

"Neden buradasın?" Patlamalarımın biri daha patladığında Sebastian bana bağırdı. Geriye doğru sallandı ve neredeyse Catalina'yı ayaklarından çekiyordu. Adamın bükülmüş kolunun etrafında nefes almak için mücadele etti. Bir hamle yapmak istedim, ama ayağa kalktı ve üç parmağından birini kaşığın tetiğinden çekti.

Keith arkamdan göründü ama başımı salladım. Sakindim ve kafam berraktı. Eğer bunu atlatacaksak öyle olmalıydı.

"Beni Denton Barlow gönderdi." Yalan söyledim tabii ki.

"Amerikalı mı?" Sesi şaşkıncı ve beni şok eden şey takma adını kullanmasıydı. "Buna inanmakta güçlük çekiyorum. O hapiste."

"Bu daha önce kimseyi durdurdu mu?"

Catalina'yı vücudunu daha fazla örtecek şekilde kaydırđı. Adamlarımın öldürmek için yaklaştığını hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Denton ve ben iletişim halindeydik ve bir kez bile ABD takımının buraya gelmesinden bahsetmedi."

Öyle mi?

"Kardeşinle bir anlaşma yaptık. Neden ona sormuyoruz?" Bakışlarımı Salvador'un cansız bedenine indirdim. "Bekle, sormayız." Ölü gibiydim.

"Mümkün değil." Yere tükürdü ve göz bebeklerinin büyüdüğünü gördüm. Belli ki patlamadan önce bile epey kokain içmişti. "Bir anlaşma yapmıştık. Ben ailemi ortadan kaldıracaktım, o da karşılığında bana güzel ABD'li kızlar gönderecekti. Zaten bir konteyner dolusu var. Sadece ona biraz kanıt göstermem gerekiyor."

İnsan kaçakçılığı en düşük seviyeydi.

"Ben de girmek istiyorum. Kızlar nerede?"

"Mike," diye uyardı Cole, ama ikimiz de kafasını uçurmadan önce biraz bilgi alma fırsatımız varsa bunu yapmamız gerektiğini biliyorduk.

"Neden kardeşinin ölmesini istiyor?"

Bana ters ters baktı ve akılsızca konuşması durdu. Arkasını döndü ve Keith'i kafasına doğrultulmuş bir tüfekte gördü.

"Hayır!" Gözlerini sıkıca kapattı. "Eğer ölürsem, bir şeyler olduğunu anlayacak."

"Sorun değil." Omuz silktim ve Catalina'ya baktım. "Sen iyi misin?"

Beni fark etmedi. Kafası mı güzeldi, şokta mıydı yoksa ikisi birden miydi anlayamadım.

"Catalina?" Daha yüksek sesle konuştum ve gözleri canlandı ve olanlardan dolayı gözyaşlarına boğuldu.

"Mike?" diye bağırdı ve Sebastian'ın tutuşuna karşı koymaya çalıştı. Bir parmağı kaydı ve ben de elimi kaldırdım.

"Dur!"

Dondu kaldı.

Sebastian önce bana, sonra ona, sonra tekrar bana baktı.

"Babamın nasıl bir bağlantı kurduğunu bilmek ister misin?" Birden Catalina'nın kavgası geri dönmüştü ama ne yaptığını bildiğinden emin değildim.

"Bir sonraki patlamaya on saniye çocuklar. Harekete geçmeliyiz," diye fısıldadı Mark ve hem Keith hem de Cole silahlarını değiştirdi.

Zamanı gelmişti.

"Esteban ailesinin biricik kızı çıldırdı," diye sevinçle tısladı, sözleri ona sertçe çarparken. Kim olduğumuzu anladığı anı gördüm ve son parmağının el bombasını serbest bırakmak için harekete geçtiğini gördüm.

Öne doğru sıçradım ve tam diğer odadan gelen patlama patladığında Catalina'ya atladım, yere çarptığımızda onu vücudumun altına aldım.

Patlama kitapları farklı yönlere fırlattı, küçük kâğıtlar etrafımızda kar gibi uçuştı ve ben bekledim ama ikinci, daha sert darbe hiç gelmedi. Keith de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Ayağa kalktım ve gördüm. El bombası şimdi Catalina'nın elinde sıkıca kavranmıştı.

"Kahretsin." Diz çöktüm ve kilitli parmaklarından dikkatlice aldım. "Ver onu bana, bebeğim. Ben alırım."

Elleri serbest kalır kalmaz yüzünü kapatmaya gitti ve son otuz dakikayı hatırlayınca göğsünden hüzünlü bir çığlık koptu.

"Gitmemiz gerek!" Keith bağırdı ve Catalina'yı kucağıma alıp evden çıkardım, merdivenlerden indim ve John'un az önce geldiği cipe taşındım.

"Al onu!" O garaj yolundan çıkarken ben de bağırdım ve işimi bitirmek için içeri döndüm.

Mark benimle girişte buluştu ve döşeme tahtalarını sökmeme yardım etti. Üzerimdeki her şeyi attım ve bir fitil yaktım.

"Aldın mı?" Merdivenlerden aşağı koşarken omzumun üzerinden bağırdım.

"Evet!"

"Güzel." Diğer SUV'a atladık ve Cole, John'un peşinden hızla uzaklaştı. Ana yola çıktığımız anda Esteban'ların evini dümdüz eden şok dalgalarını hissedebiliyorduk. Catalina'nın Daniel'i araması sayesinde evi tüm personelden ve torbacılardan temizleyebildik. İndirmek istediklerimiz dışında kayıp vermedik. En sorunsuz operasyon değildi ama başarılıydı ve Catalina olmasaydı asla işe yaramazdı.

"John?" Telsizimi tıkladım. "O iyi. Keith onunla birlikte."

Koltuğuma geri yaslandım ve kaskımı çıkardım, yaralanmadığı ve adamlarımızdan hiçbirini kaybetmediğimiz için şükrettim.

"İyi iş, Mike." Cole gözlerini yoldan ayırmadı. Henüz ormandan çıkmamıştık. "Denton'ın bilgilerini aradım."

"Güzel." Öğrendiklerimiz konusunda asla çok dikkatli olamazdık. Eve dönerken başımıza bir şey gelirse diye her zaman mümkün olan en kısa sürede arardık.

Cole müziğin sesini açtı ve hoparlörlerden Aleo Blacc'ın Same Blood şarkısı yükseldi; içimi bir rahatlama duygusu kaplarken koltuğa gömüldüm.

Kamyondan helikoptere kadar ona eşlik ederken rüzgâr Catalina'nın saçlarını savurdu. Yanında durdum ve içeri girmesine yardım etmek için onu belinden tutup kaldırdım. Keith'in işaret ettiği koltuğa doğru beceriksizce kaydı. Beş noktalı emniyet kemerine şaşkınlıkla baktı.

"İşte." Yerleşmesine yardım ettim ve işimi bitirdiğimde ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı ve kalbim onun için acıdı. Onun sayesinde neleri başarabildiğimiz hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ona. Yalnız kaldığımızda her şeyi öğrenmesini sağlayabilirdim ama bunun ne yeri ne de zamanıydı.

"Çıkarın beni buradan." Mark onun yanına otururken güldü ve genişçe gülümsedi. "Blackstone ekibinde asla sıkıcı bir gün olmaz!"

Gülümsememe karşılık verdi ama eve döndüğümüzde başının ne tür bir belaya gireceği konusunda hâlâ endişeli olduğunu söyleyebilirdim. Annesinin ölümünden ve son günlerde olanlardan dolayı yıkılmış olması gerektiğini biliyordum.

Diğer tarafına geçtim ve kendimi bağladım, ardından helikopter havalanırken güven vermesi için elimi bacağına koydum. Üstüne uzanarak kulaklıkları kafasına geçirdim ve bizi duyabilmesi için nasıl takacağını gösterdim.

Gerçi saniyeler sonra pişman oldum.

"Açlıktan ölüyorum." Mark ceplerini yokladı. "Nerede benim..."

"Oh, kahretsin, bu çok iyi." John, Mark'ın çok sevdiği enerji barlarından birini ısırdı.

"Orospu çocuğu, onu ne zaman aldın?" "İkinci patlama seni yere serdiğinde." John bir nefes aldı. daha büyük bir ısırik.

"Bekle," Mark koşumunu çözmeye çalıştı, "Ben yerdeydim ve sen beni soydun mu? Kendimi çok... kullanılmış hissediyorum."

"İyiydin."

"Benim de pantolonum açıldı, John." Kıs kıs güldü. "Ben bayginken başka ne yaptın?"

Catalina gülerken ağzını kapattı. Evet, helikopterdeyken çocuklar bir başkaydı. Ancak son zamanlarda aklım hep... Eğildim ve kanalını özel bir kanala çevirdim. Cole'un şaşkın bakışlarına rağmen kemerimi çözdüm ve önünde diz çökmek için hareket ettim.

"Tanıştığımızdan beri, her uçuşumda seni düşündüm." Sesim telsizde çatallaştı. "Genellikle bir sonraki görevimiz için zihinsel olarak hazırlanmam gereken zamanlardı, ama yapamadım. Farklı dünyalardan geliyor olabiliriz Catalina,

ama bunun bir önemi yok çünkü bu işte ikimiz de beraberiz."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü ve tenindeki tozda küçük bir iz bıraktı.

"Hayatım kolay değil, bunu biliyorum, ama sen sadece içinde olarak onu çok daha iyi hale getiriyorsun. Benim olacağını bilmeden başka bir göreve gitmek istemiyorum. Eve döndüğümde yanımda olacağını bilmem gerekiyor." Kabinin etrafına bakındım ve gevşek bir paraşüt ipi parçası gördüm. Bıçağımı kullanarak küçük bir parça kestim ve onu yüzüğün yerine tuttum. "Catalina Mendez, lütfen benimle evlenir misin?"

Başını salladı, gözleri yaşlarla parlıyordu, sonra bana sözlü olarak cevap vermediğini fark etmiş gibiydi. "Evet! Evet, tabii ki vereceğim!"

Derme çatma yüzüğü parmağına geçirdim ve yüzünü tutmak için uzanıp onu sertçe öptüm.

"Evet demesine çok sevindim," diye cıvıldadı Mark özel hattımızdan. "Bu adam sinirlendiğinde beni korkutuyor."

Bir elimi Catalina'nın yüzünden çektim ve ona parmağımı uzattım, bu da mürettebatın geri kalanını kahkaha krizine soktu.

"Seni seviyorum." Beni tekrar öptü. "Beni geçmişimden, kendimden, her şeyden kurtardığın için teşekkür ederim."

"Seni her zaman kurtaracağım." Kalbim neredeyse sevinçten parçalanacaktı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Catalina

"Bekle, rüya mı görüyorum?" Rail bisikletinden inip benimle restoranın kapısında buluşurken sıırttı. İçeri girmem için bana el salladı.

"Ben de seni tekrar gördüğüme sevindim." Barda Tess'i fark ettim ve insan denizinde yoluma devam ettim. John'un beni biraz yalnız bıraktığını fark ettim ve bunun için minnettardım. Nereye gidersen git birinin seni takip etmesi garipti ama bunun sadece kısa bir süre için olduğunu anlamıştım. En azından bana söyledikleri buydu.

"Hey, kızım!" Tess bana kocaman sarıldı ve yakışıklı eskortuma baktı. "Yeni hayatına hoş geldin."

"O kadar da kötü değil." Omuz silktim, sonra yüzüğümü fark etti ve görmesi için elimi kaldırdım.

"Kahretsin, kızım, bu çok güzel."

Gerçekten öyleydi ve sürekli ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Onu orada görmek benim için çok şey ifade ediyordu.

"Teşekkürler." Etrafıma bakındım ve o anda barda kaç motorcu olduğunu merak ettim. Silahlı çatışma konusunda gergin olduğumu söylemek hafif kalırdı. Frank düğünden önce ev psikoloğunu ziyaret etmem için ısrar etmişti ve ziyaret edecektim ama bu ziyaretten sonra.

"Tamam, hazır mısın?"

"Önden buyurun."

Onu dışarı kadar takip ettim ve sokağın karşısındaki, 1950'lerden kalma bir berber dükkânına benzeyen, içinde pinup'lar, içki ve ağır bir esrar kokusu olan bir garaja gittim.

"Hey, Mud, bu Catalina. Birkaç hafta içinde Mike'la birlikte yola çıkacak."

Yağlı eklemi ağzının köşesine götürdü ve elimi sıkarken diğer eliyle bir iğne tuttu.

"Bir şeyi tamir etmek için biraz yardıma ihtiyacı var."

"Öyle mi?" Arkamı döndüğümde gözlerini kısarak bana baktı ve sırtı açık tişörtüm meleğimi net bir şekilde görmesini sağladı. "Vay be, ne dövme ama."

"Bunu biliyor musun?" Yüzümü ona döndüm ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

"Düşmüş melek," dedi ayağa kalkmadan önce ve bir bira açıp bana uzattı. "Birkaç tane gördüm ama seninki gibisini hiç görmedim. Ona ne yapmamı istersin? Bu kadar güzel bir şeyle uğraşmaktan nefret ediyorum."

John'a baktım. Telefonla konuşuyordu ama bakışlarımı hissetmiş olmalı ki dönüp bana baktı.

"O artık bir mahkûm değil." Onunla yüzleştim. "Onun özgür olmasını istiyorum."

Gülümsediğinde yıpranmış yanakları kırıştı. "Sanırım bunu yapabilirim."

Tess üç saat boyunca yanımdan ayrılmadı. Bol bol sohbet ettik, hatta Trigger bile bir göz atmak için geldi. Mike'ın ondan kontrol etmesini istediğinden emindim ama yine de memnun oldum.

Trigger gitmek üzereyken, "Çamur, para ödemiyor," diye homurdandı.

"Çok naziksin, Trigger, ama buna izin veremem."

Yoğun yeşil gözlerini bana doğru çevirdi ve sertçe yutkundum.

Neden bu kadar korkutucu?

"En eski arkadaşım sonunda evlenecek kadar sevdiği birini buldu, yani artık ailedensiniz."

"Ama..."

"Bunu bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Tartışma Angel," diye öğüt verdi Mud.

"Kazanamayacaksın."

Gitmek için içimdeki rahatsızlık hissini bastırmak için yer değiştirdim ama yapamadım, onun yerine teşekkür ettim, o da Tess'i öptü ve gitti.

Tess beni ikisine bakarken yakalayınca bana gülümsedi.

"Bir insan nasıl bu kadar yoğun olabilir?"

"Meh," diye güldü Tess, "buna alışırsın. Ayrıca, yatakta büyük bir avantaj."

Eminim öyledir.

"Peki, Asheville'e ne zaman varıyorsun?"

Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Davetiniz için teşekkürler ama gelemeyiz. Biliyorsun, değil mi? Tıpkı Mike'ın bizimkine gelemediği gibi."

"Ne? Neden?"

Elini havaya kaldırdı. "İşte Ordu'nun hoşgörü çizgisi," diye havada bir çizgi çizdi, "ve işte Şeytan'ın Menzili burada."

"Ordunun kiminle arkadaş olduğumuzu söylemeye hakkı var mı?"

Omuz silkti. "Bunu kişisel olarak algılamıyorum. Mike ve diğer çocuklarla sık sık görüşüyoruz, sadece kodamanların katılacağı etkinliklerde değil."

Bu saçmalıktı ama bunu büyütmeyecektim. Kural kuraldı ve ben bunu anlıyordum.

"O zaman daha sonra kutlamak için bir parti vermemiz gerekecek."

"Sanırım bu ayarlanabilir." Bana bir zarf uzattı. "Bunu düğünde Mike'a verebilir misin?"

"Tabii ki."

Bir otuz dakika daha geçti ve ben acıyı unuttum. En azından donuk bir uğultuya.

Eve dönüş uçuşu pek rahat değildi. Zavallı John yardım etmeye çalıştı ama bana dokunma sıklığı konusunda çok dikkatliydi. Kendimi kötü hissettim ama acıyı içime attım ve uçuşun geri kalanında yere çöktüm.

"Eve geldiğimde Mike orada olacak mı?"

"Öyle olmalı." John uçağın Wi-Fi'sinden telefonunu kontrol etti. "Washington'da yapacak çok işi vardı ama yapmaya çalıştığını biliyorum, o yüzden..."

"Bu çok hoş." Birlikte olabilmemiz için dağları yerinden oynatmaya istekli olmasını seviyordum. Sadece daha fazlasını yapabilmeyi diledim. Uçak, John'un bilgisayar dışında sessiz ve karanlıktı ve bir yığın e-postayı yanıtlarken tıklıyordu.

Uykum geldi ve telefonumu çıkarıp ses simgesine dokundum. John gülererek telefonu elimden aldı. "Dur tahmin edeyim, bunu Tess mi tavsiye etti?"

"Evet, neden?"

"Sana bundan bahsetti mi?"

"Hayır, sadece gerçekten iyi olduğunu ve bundan ordu hakkında biraz daha fazla şey öğrenebileceğimi söyledi."

John büyük bir kahkaha attı, bu da birkaç kişinin zıplamasına neden oldu. Umursamadan bana geri uzattı. "Bunu kaydetmeliyim."

Beats kulaklıklarımı açmak için el yordamıyla uğraştım. "Ne kaçırıyorum?"

Başını iki yana salladı. "Sadece dinle."

İkinci bölümde John'a şaşkın bir bakış attım, ağzının kenarları kalktı ama dönüp bakmadı. Ancak beşinci bölümde, elim koluna kenetlendiğinde John'un sıçramasına neden oldum.

"Ne?" Neredeyse bağıracaktım. "Ama nasıl?"

"Yazar, neden onların hikâyesini yazması gerektiğini düşündüğü konusunda ikna edici bir argüman ortaya koymuş."

"Ama nasıl?"

"Cole Savannah'ya hayır diyemez," diye basitçe açıkladı. "Hikâyelerinin basılması fikrine bayıldı."

"Bu çılgınlık!" Ne kadar romantik olduğunu görünce gülümsedim. "Tamam, güle güle!" Kulaklıkları tekrar taktım, böylece dünyayı bloke edebilecektim ve John'u ekranında sırtırırken yakaladım.

Bizi havaalanında karşılayan Charlotte'tı, Mike değil. Her ne kadar hayal kırıklığına uğramış olsam da, Mike'ın evliliğimizin gerçekleşmesi için bazı şeyleri atlaması gerektiğini anlıyordum.

"Mark'la buluşmam gerek. İyi misin?"

"Öyleyim. Teşekkürler John, gerçekten. Çok eğlenceliydi." "Sevindim. Yakında ikinizle de görüşeceğim."

Charlotte beni geçen hafta bodrum katındaki dairemden taşındıklarından beri Mike ve benim kaldığımız ailesinin evine götürdü. Benim için en güzel an Jeff'in U-Haul'u ve ardından Mike ve Keith'i gördüğü andı. Çok çabuk geri adım attı ve hatta depozitomu bile geri aldım.

Hızlı bir akşam yemeğinden sonra yatağa doğru yürüdüm, çıtırçıtır soyundum ve Mike'ın kokusuna gömüldüm. Bir yıl içinde hiç bu kadar çok seyahat etmemiştim ve vücudum buna alışık değildi.

Soğuk parmak uçları gecenin köründe beni uykumdan uyandırdı. Bandajlara doğru ilerlediklerinde yastığıma doğru sııttım.

"Görebilir miyim?" diye fısıldadı, ben de başımı salladım. Değişiklikleri görmek için bandı ve gazlı bezi nazikçe sıyrırken odayı ışık doldurdu.

"Vay canına," sıcak nefesi tenimde bir ürperti yarattı, "çok canlı, çok güzel."

Bu doğrudu. Çamur, kanatlarını ve yüzünü ortaya çıkarmaya gerçekten yardımcı olan ince beyaz vuruşlardan oluşan bir ışıltı kullanmıştı. Tüylerine uçlar eklemişti, böylece artık kırılmamışlardı ve kanatlarından biri boyunca, özgürlük birçok biçimde gelir; aşk benimdi kelimelerini oluşturan küçük harfler vardı.

Anlamını kavradığı anda anladım, çünkü parmak uçları durdu ve boğazını temizledi. "Harika bir iş çıkardı," diye fısıldadım ve konuşmasını bekledim.

"Öyle yaptı," dediğini zar zor duyabiliyordum, "ve bundan onur duydum.

Bunu sen yaptın." Parmakları kelimelerin altında hafifçe gezindi. "Gerçek bu." Uyumak isteyen uykuyla savaşmaya çalıştım.

Beni altına çek. "Yatağa gelecek misin?"

Yatağın eğildiğini hissettim ve üşümemem için sırtımı soğuk çarşafla dikkatlice örttü.

"Seni özledim." Yanağımdan öptü. "Yolculuğun iyi geçti mi?"

Başımı
salladım.

"Güzel."

Bir süre sessizlik bana kendimi tekrar uykuya bırakabileceğimi söyledi, ben de öyle yaptım.

Sonraki üç hafta tam bir kasırgaydı. İşim ve sosyal hayatımın yanı sıra, düğünümüz gerçekten bir araya geliyordu. Mike'ın birkaç kez seyahat etmesi gerekti ama benim için sorun yoktu. Gidiyor muydum, geliyor muydum pek bilmiyordum.

"Tamam." Charlotte annesine bir kadeh şampanya uzattı. "Tamam, hazırız, elbiseyi görelim."

Aynaya bir bakış atarak ellerimle geleneksel olmayan gelinliği düzelttim ve seçimimden çok memnun kaldım.

"Ne düşünüyorsun?" Orada olduğunu bildiğim anneme fısıldadım.

Kız buna A kesim ya da prenses V yakalı, fırça kuyruklu, kolsuz, dantel şifon gelinlik demişti. Buna gülmek zorunda kaldım. Gerçekte ise dantel V yaka, altında kısa bir elbise ve üstünde uzun bir etek vardı. Uzun eteğin yanlarından kalçalarıma kadar iki yırtmaç vardı, böylece yürürken alttaki dantel elbiseyi görebiliyordunuz. İnanılmaz derecede güzel ve seksiydi, hepsi bir aradaydı. Yumuşak pembe topuklu ayakkabılar göze çarpıyordu ve saçlarımı aşağıya doğru kıvrırmak istediğimi biliyordum.

Kapıyı açtım ve her ikisi de suskun oturan iki kadının yanına çıktım. Bayan Irons -pardon, Jackie- ağlamaya başladı. "Bir melek gibi görünüyorsun." Burnunu çekti ve

Charlotte

başını sallayarak onayladı.

"Sanırım bir kolyeye ihtiyacım olabilir." Görmek için aynaya döndüm.

"Mike'ın aklında bir şey olduğunu biliyorum canım." Onu aynada buldum. "Gerçekten mi?"

"Evet, yani ben olsam endişelenmezdim."

Tamam, vay canına. Bu düşünce karşısında kendimi tutamadım.

Elbiseyi kırıştırmayacağına söz veren ve o gün için şoförümüz olmakta ısrar eden Keith'e teslim ettikten sonra güzel bir öğle yemeğinin tadını çıkardık ve her ne kadar ayaklarımı sürüyerek gitmek istesem de gitme zamanının geldiğini biliyordum.

Kafamı telefonuma yapıştırmış, Linda'ya bir sonraki büyük müşterimiz için reklamı kesinlikle zamanında hazırlayacağıma dair güvence veriyordum ki garip bir titreşim aldım. Nerede kalmıştık?

"Bekle," diye oturduğum yerde dönüp Keith'e baktım, "eve giden yol burası değil."

"Biliyorum."

"Gitmek zorunda değil miyim?" Ona sıırttım ama o sadece başını salladı. "Hadi ama Keith, tanıdıklarım olduğunu biliyorsun. Seni hayal edemeyeceğin kadar zengin edebilirim."

"Bu berbat bir şey." Gülmemeye çalıştı.

"Meh, eğer kötü şeylerle karanlık olamayacaksan, ne zaman olacaksın?"

Kulaklığına dokunurken tekrar güldü. "Hey, dostum, beş dakika uzaklıktayız." Durakladı. "Şey, onu götürmemem için bana rüşvet vermeye çalıştı." Bana şakacı bir şekilde baktı. "Harika bir karanlık tarafı var. Çekiciliğini görebiliyorum." Aynada bana göz kırptı. "Evet, tamam. Güle güle."

"Mike?"

"Daniel."

"Cidden Keith, bu hiç komik değil! Hâlâ onu aradığıma memnun olduğunu sanmıyorum."

"Oh, inan bana, öyleydi ve evet, Mike'tı."

"Tanrım," dedim koluna vurarak, "çok kabasın."

Daha sert güldü ve sonra aniden toprak bir yola saptı.

"Neredeyiz..." Bir kontrol noktasına geldiğimizde sözümü kestim ve el sallayarak geçti.

"Biraz klişe, değil mi?"

"Ne?" Benimle eğleniyor gibiydi.

"Bir kartel kızını ormanın derinliklerine götürmek," diye karanlık bir şaka yaptım. "Ya beni vuracaksın ya da bilgi için işkence edeceksin."

"Vay canına," diyerek direksiyona vurdu ve güldü, "Charlotte'la çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Gerçekten öyle," diye mırıldandım iç çekerek.

"Ve vurmak?" Başka bir kontrol noktasına yaklaşırken aynadan beni gördü. "Kim demiş bunu? Biz vuruşmayız."

"Mafya buna böyle diyor."

"Son baktığımda Cat, biz mafya değildik."

"Hepsi böyle söylüyor, ta ki bir gün kızı ormana getirene kadar," tırnak işareti yaptım, "sadece sohbet etmek için ve sonra pat! Kız uzak bir bölgede bir fıçıya gömülüyor ve tek tanık bir karga."

"Hatırlat da bu seansı not edeyim." Göbekten güldü.

Bir yirmi dakika daha, bir kontrol noktası daha ve bir açıklığa geldik ve çenem neredeyse yere düşüyordu.

"Dusk'a hoş geldin Catalina." Keith kamyonu park etti. "Bu bizim ikinci güvenli evimiz."

"Vay anasını." Dışarı çıktım.

Mekan çok büyüktü -hayır, devasa- ama her şeyi kavramaya fırsat bulamadan, özel dikim takım elbiseli ve oldukça ince kravatlı yaşlı görünümlü bir adam bana yaklaştı ve elini uzattı.

"Merhaba, Catalina. Ben Dr. Roberts. Dusk'a hoş geldiniz. Eminim pek çok sorunuz vardır ama sizi içeri almakla başlayalım."

Keith bana başını sallayarak her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

"Burası oturma odası." Doktor devasa, rustik-modern odayı işaret etti. Dev pencereler bir göle bakıyordu. Ayrıca bir havuz ve açık hava spor salonu da görebiliyordum. Vay canına.

Arkamdan bir ses "Somes?" diye ciyakladı ve çok tatlı bir çocuk bana gülümseyerek bir kurabiye uzattı. "Somes sen misin?"

Onunla göz hizasına gelmek için dizlerimin üzerine eğildim ve çikolatalı kurabiyeden bir parça alıp havaya kaldırdım.

"Bu benim için mi?" Başıyla onayladı. "Çok nazıksın." Ağzıma attım ve nefis bir ses çıkardım. "Bunu sen mi yaptın?"

"Savs." Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

"Anlıyorum. Senin adın ne, tatlı şey?"

"Gandon." Bunu söylerken kurabiye tükürdü.

"Brandon, senin adın B-B-Brandon," dedi arkasından güzel bir kız. "Merhaba. Ben Lexie," diye elini uzattı, "bu da Brandon. Keith'in oğlu."

"Oh!" Öğrenecek çok şeyim vardı. "İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"Sen de." Doktora baktı. "Özür dilerim. Umarım rahatsız etmemiştir."

"Hiç de değil," dedi Dr. Roberts yumuşak bir sesle. Kendini çok dengeli bir şekilde tutuyordu. Gülümsemesi sıcaktı ve insanı hemen rahatlatıyordu. Gerçekten iyi bir insana benziyordu.

"Güle güle de, B." Eğildi ve küçük adamı kucağına aldı, bunu yaparken bir uçak sesi çıkardı ve o da güldü. Onunla birlikte odadan çıkarken, banyo yapması gerektiğine dair bir şeyler mırıldandı.

"Çocuklarla aran iyi," dedi Doktor Roberts. "Çok fazla küçük çocukla mı büyüdün?"

Sırtımın biraz sertleştiğini hissettim. İşte başlıyoruz.

"Dr. Roberts, eğer kafamın içine girmek istiyorsanız, girebilirsiniz. Saklayacak bir şeyim yok. Sondaj soruları sormanıza gerek yok. Sadece onları ortaya çıkarın."

Kibarca başını salladı ve onu dışarıdaki verandaya kadar takip etmemi teklif etti. Göle bakan iki koltuğa oturduk.

"Bu seans sırasında bu kadar açık olmayı teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim açımdan işleri çok daha kolaylaştıracak."

"Tamam." Tedirgin bir şekilde yer değiştirdim ve geçmişim hakkında sorgulanmaktan kurtulup kurtulamayacağımı merak ettim.

"Neden en baştan başlamıyoruz? Çocukluğunuzu benimle paylaşın."

Derin bir nefes aldım ve Mike için her şeyi olurluna bıraktım. En özel anlarımı bir yabancıyla paylaştım çünkü Mike'la evlenebilmemiz için bunu yapmam gerekiyordu.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Mike

Esteban ailesi ve evlerinin başına gelenlerin sonuçları yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlamıştı. North Rock ekibimiz hasarın kartel dünyasının uyuşturucu tarafını gerçekten sarstığını bildirdi. Her şeyin arkasında Denton Barlow'un olduğu söylentisi yayılmıştı, bu yüzden şimdi suçu gerçekten onun üstlenip üstlenmeyeceğini görmek için bekliyorduk. Daniel'ın Catalina'ya benzeyen bir ceset yerleştirme fikri mükemmel işledi. Uygun bir cesedi nereden bulduğunu bilmek bile istemiyordum ama Daniel bu konuda becerikliydi. Kasabada zaten onun için bir anıt vardı ve kulağa ne kadar garip ve üzücü gelse de, özgürlüğünü sağlamak için doğru karar buydu. Elbette tüm detayları onunla paylaşmamıştık. Baş etmesi gereken yeterince şey vardı. Tıpkı Savannah'ya yaptığımız gibi, zaman onun yaralarını iyileştirdikçe gerçeği ortaya çıkaracaktık.

Karıştırıcıdaki buzun gürültülü sesi beni düşüncelerimden geri çekti.

"Ne yapıyorsun?" Boynumu ovuşturdum. Dostum, çok yorgundum.

"Bu Catalina'nın Doktor Roberts ile ilk seansı." Lexi, blenderdaki kırılmış buzun üzerine yarım litreden fazla tekila döktü. "Buna ihtiyacı olacak."

"Doğru," diye güldüm, sonra arkamı döndüğümde o korkunç Furby'yi yüzümde bulduğumda "Bişhhh'ın oğlu." diye bağırdım.

"Seni yakaladım!" Brandon kıkırdadı, "Ukle Johns kurabiye veriyor." Bana hikayeyi anlatmaya çalıştı.

"Yalan!" John diğer odadan güldü.

Furby'yi kaptım ve annesine işaret ettim. "Oğlun bir kurabiye bağımlısı, bunu biliyorsun, değil mi Lex?"

"Baba gibi, oğul gibi." Margaritayı dört bardağa doldurdu. "Savannah'yı suçluyorum."

"Ben de." Kıs kıs güldüm ve bağımlıya ters ters baktım.

"Sen bu iğrenç oyunda bir piyonsun, küçük adam. Bunu biliyor musun?" "Scookie?" Küçük eli dışarı çıktı ve onun Ödeme.

Onu kucağıma aldım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Babanın iyi olanları nerede sakladığını biliyorum." Kilere doğru ilerledim. "Onları makarna kutusuna saklayarak çok kurnaz olduğunu sanıyor, ama o ofisindeyken hepimizin onları gizlice aldığımızı bilmiyor."

Bu bana bir fikir verdi. Furby'yi aldım ve oğlunun ağzına tuttum.

"B, 'kurabiyelerim' de!"

Küçük gözleri parladı; bu oyunu çok seviyordu. "Scookie'lerim!" Onun küçük canavar sesine güldüm.

"Yukarıya." Bana beşlik çakmasını sağladım. "Şimdi babanın küçük bir kız gibi çılgılık atmasını bekleyeceğiz."

Lexie, Keith'in geldiğini haber verircesine boğazını temizledi. "Sırrımız, değil mi B?"

"Screcret!" Kıkırdadı ve kirli ellerinde iki kurabiye ile kaçtı.

"Hey, bebeğim." Lexi kilerden çıkmam için bana bir an kazandırdı ve ben de soğukkanlılıkla buzdolabından bir su aldım.

"Hey." Kollarını karısına doladı ve boynundan öptü. "Mike, Doktor'un işi bitti."

"Oh?" Onun ve Doktor'un sohbet ettiği oturma odasına göz attım.

"Bilgin olsun dostum, o toplantının özetini istiyorum." Keith karısından ayrılırken güldü. "Buraya gelirken arabada beni gülmekten kırdı geçirdi. Onu öldürölmek üzere ormana götürdüğümü düşündüğünü söyledi. Aslında, sanırım asıl kelime öldürölmektir."

"Görünüşe göre kız kardeşimle biraz ayrı zaman geçirmeleri gerekiyor." Kız kardeşimin dramatik bir yanı vardı.

"Ben de öyle dedim."

"Bay Irons?" Elena büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt ve yoga pantolonuyla kapıda belirdi. "Ailemin kaçmasına yardım ettiğiniz için size tekrar teşekkür etmek istedim. Yakında buradan ayrılabiliriz. Burası gerçekten çok güzel bir yer," diyerek kollarını araziye kapsayacak şekilde açtı, "ama gitmemiz gerek."

"Lütfen Elena, bana Mike de ve rica ederim. Sen ve annen istediğiniz kadar kalabilirsiniz ama sizi çok iyi anlıyorum." Aynı konuşmayı üç kez yapmıştık ama yoluna devam etmeden önce bunu içinden atması gerektiğini anlıyordum. "Annen nasıl?"

Omuz silkti. "O iyi. Luna'nın ölümü onu da beni de etkiledi ama doktor ve Frank'le birlikte çalışıyoruz. Elbette anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getireceğiz."

"Hiç şüphem yok. Aç mısınız?"

"Hayır," diye başını salladı, "Lexi daha önce bir şey almama yardım etti."

Lexi ona bir gülümseme attı ve bunu görmek beni mutlu etti. Bir kez daha duvarları yıkılmıştı. Lexi üç eş arasında en karmaşık olanıydı. Yıllarını hayattan nefret ederek ve ailesinin katilini arayarak geçirmişti. Hatta doğru olduğuna inandığı cevapları bulmak için bir çeteye katılmış ve elebaşıyla çıkmıştı. Ondandırdukları etkilenmişim.

Doktor Roberts'ın yardım için kendisine getirdiğimiz kişiler üzerinde inanılmaz bir etkisi vardı. Onunla çalıştığımız için son derece şanslıydık. İhtiyaç duyulduğunda iki güvenli evimiz olan Dusk ve Shadows arasında seyahat ederdi. Kurtarılan kaçırılma kurbanlarımızla yaptığı inanılmaz iş, onların sırrıydı.

Özellikle de böylesine aşırı bir korku ve şiddet kim olduklarını yok ettikten sonra, yeniden normal bir hayat yaşayabilecek kadar rehabilite olmak.

"Elena," diye seslendi Catalina odanın içinden, "bu gerçekten sen misin?"

Elena gözyaşlarına boğuldu ve neredeyse Catalina'nın kollarına atlayacaktı. "Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim!"

"Sana zarar verdiler mi? İyi misin?"

"Ben iyiyim." Elena geri çekildi ve parlak gözlerini bana çevirdi. "O cehennem çukurundan kurtulmamın sebebi o. O bir efsane."

"Oh, öyle mi?" İlgimi çekmişti. Catalina kesinlikle diğer kadınlara benzemiyordu. Onun hikâyesini bir ömür boyu dinleyebileceğimi düşünmek bana zevk veriyordu ve bu da beni mutlu bir adam yapıyordu.

"Evet. Eve geldiğimde kara meleklerle ilgili hikâyeleri duydum." Catalina'nın eline uzandı. "Kara melek bir canavarın kanına ama bir azizin kalbine sahipti. Kızların yaralarıyla ilgilendiği, aç kaldıklarında onları doyurduğu ve ağladıklarında onlara sarıldığı söylenirdi. Bazen kızların kaçmasına bile yardım edermiş. Bir gün onu çalışma odasında annesiyle birlikte görene ve sırtındaki kanatları görene kadar bunun sadece bir umut hikayesi olduğunu düşündüm. O olduğunu biliyordum ve efsane doğrudur. O geri dönmüştü ve şimdi bakın," diye tekrar ağlamaya başladı, "özgürüz."

"Evet, öyleyiz." Catalina ona tekrar sarıldı ve ben de kendi duygularımın yüzeye çıktığını hissederek öksürmek zorunda kaldım. Kızım beni şaşırtmaya devam ediyordu.

"Annemi kontrol edip burada olduğunu haber vermeliyim." "Tamam." Catalina onu bıraktı ve yanaklarını kuruladı. "I

buna ihtiyacım vardı."

"Al." Lexi ona büyük bir margarita uzattı, bu da havayı anında değiştirdi. "İlk seans her zaman en zordur."

"Önce mi?" Catalina yardım için bana baktı.

Omuz silktim. "Hepimiz yılda birkaç kez doktora gitmek zorundayız ve sen de bu dünyanın bir parçası olduğuna göre, bu senin de doktor olman anlamına geliyor."

"Süper." İçkiyi yudumladı ve ne kadar sert olduğuna gözlerini kısarak baktı.

"İkinci yudumu bekle. Tereyağı gibi akıp gidiyor," dedi Lexi gülerek.

"Bay Irons, sizinle bir dakika görüşebilir miyim?" Doktor beni yanına çağırdı ve Catalina'nın yanından geçerken yanağına hızlı bir öpücük kondurdum.

"Geri geleceğim."

Onu takip ettim ve koridordan geçip ofisime girerken Keith de bize katıldı. Cole hoparlörden bağlanmıştı, çünkü bu yoldan geliyordu ama seansın sonucunu kaçırmak istemiyordu.

"Endişelenmeli miyim doktor? Düşünüm birkaç hafta içinde." Kibarca oturacak bir yer gösterdim, çünkü doktor resmi olmaktan başka bir şey yapmayı sevmezdi.

"Oldukça ilginçti. Catalina ve Lexi arasında daha çok benzer özellikler buldum," notlarını almak için iPad'ini çıkarırken gözlüklerini düzeltti, "çünkü ikisi de çok fazla şiddetin içindeydi. Bu nedenle Catalina, TSSB'sini örneğin Savannah'dan farklı bir şekilde ele alıyor. Savannah içine kapandı, güvenini kaybetti, yemek yemeyi bıraktı ve insanlarla ilişki kurma becerisini yitirdi; Catalina ise şiddet normal bir şey olduğu için bu durumla başa çıkabildi."

"Bu iyi bir şey mi?" Takip etmeye çalıştım.

"Evet ve hayır." Bana baktı. "Sadece onu izlemen ve herhangi bir değişiklik görürsen bana rapor etmen gerekiyor. Annesinin ölümüyle başa çıkamadı ama kardeşininkini kabullenmiş görünüyor. Ölümleri tamamen farklıydı. Kardeşi bilerek tehlikeye atılmıştı, annesi ise babası tarafından kendini korumak için kalkan olarak kullanılan bir masumdu. Bu bir kafa için çok fazla. Babasının vahşi ölümünden bahsetmiyorum bile."

ve amcası ve tüm ailelerinin sonu. Bu konuda onunla hâlâ çalışmam gerekiyor."

"Tamam."

"Şimdi, onun genel kişiliği oldukça eğlenceli." Doktor beklenmedik bir şekilde güldü. "Ve bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ailesine ait bilgileri size vermeye hâlâ çok istekli." Cole'un FaceTime'da olduğu telefona doğru döndü. "Denton'ın ailesiyle birlikte büyüdüğünü bilmek ilginizi çekebilir."

"Ne?" Cole ekrana yaklaştı. "Ailesi hakkında hiçbir bilgi bulamadık."

"İkincil bilgileri vermeyeceğim, ancak bu konuda onunla konuşmanın önemli olacağına inanıyorum."

"Olur, teşekkürler." Doc bana dönüp bakarken Cole bir e-posta yazmaya başladı.

"Dürüst olmak gerekirse Mike," gözlüklerini çıkardı ve iPad'ini kapattı, "açık konuşabilir miyim?"

Kabul etmemi bekledi. "Lütfen kabul et."

"Catalina çok şey yaşamış harika bir kadın. Doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmak için canla başla mücadele etti. Şahsen ben onun sadece sizin için değil, Ordu için de bir lütuf olduğunu düşünüyorum."

"Yani ona güveniyor musun?" Benim gibi ona güvenmelerinin ikimiz için de ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Tereddüt etmeden kabul ediyorum."

"Anlaştık." Daniel ekranda Cole'un yanında belirdi. "Beni aradığında doğru şeyi yapmaya çalışıyordu. Sinirlerini duyabiliyordum, ama onlarla savaştı ve telefonu kapatmadan önce bize verebileceği her bilgiyi verdi. Bence Catalina beklediğimiz kişi olabilir. O, Elena ve Martina ile birlikte kartelin önemli bir bölümünü alaşağı edebiliriz."

"Yani diyorsun ki...?" Kelimeleri söylediğini duymaya ihtiyacım vardı.

"En beklenmedik yerde bir mücevher bulduğunuzu söylüyorum."

"Mike," Cole kamerayı devraldı, "onun Dusk'ta yaşamasını istiyorum ve tedbir amaçlı olarak dışarı çıkarken gözetim altında tutulmalı. Yakın ailesini ortadan kaldırmış olmamız dışarıda daha fazlası olmadığı anlamına gelmiyor ve tüm bu olanlardan sonra düşman kazanmadığı anlamına da gelmiyor."

"Bize bir kulüp lazım." Savi arkalarından kıs kıs güldü ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

"Harika." Dünyanın omuzlarımdan kalktığını hissettim ve bu inanılmaz bir rahatlamaydı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diye devam etti Doc, "git sevdiğin kadınla evlen."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Logan'lar, Mark ve Mia ile John ve ikiz kız kardeşiyle birlikte geldiler. Abigail ve June yarın sabah geleceklerdi ve Doktor Roberts'ın normalden biraz daha derli toplu görüldüğünü fark etmeden edemedim. Tabii ki Mark fark etti ve bunu bir şey haline getirmek istedi ama Mia hemen buna bir son verdi.

Catalina herkese hayranlık duymaya devam etti ama diğer kızlarla çok çabuk kaynaştı. Birkaç kez izin isteyip koridorda dolaştığını fark ettim ama sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu düşündüm. Çok fazla olabiliyorduk ve Catalina yıllardır büyük bir ailenin yanında bulunmamıştı. Bizim ailemiz büyük bile değildi, çok büyüktü ve şüphesiz çok baskındı.

Öte yandan ben bundan zevk aldım. Küçük Livi'mi özlemiştim ve kendimi yerde yetişkinlerle konuşmaktan daha çok itişip kakışırken buldum.

"Atla." Dört ayak üzerindeydim ve Mark'ın ikizlerinin binmek için tırmanmalarını bekledim. Tabii ki Brandon da ilgimden payını almak için oradaydı. O küçük adamı gerçekten şımartmışım.

"Otur." Ne yaptığını anlamadan ağzıma fıstık ezmeli parmağını soktu. "Syummy, Kuncle Ike."

Midem bulandı ve elinin kim bilir nelerden dolayı nasıl bulanık olduğunu düşünmemeye çalıştım.

"Teşekkürler B, aç değildim ve birkaç gün daha aç olacağımı sanmıyorum."

"Bin, midilli, bin!" diye bağırdı Mark'ın ikizlerinden biri, ikisi de saçımdan çekiştirirken. Altlarında kıpırdandım ve kıkırdadım ve onların zevk dolu kıkırdamalarının tadını çıkardım. Odanın öbür ucunda beni gülümseyerek izleyen Catalina'yı fark ettim. Bakışlarındaki bir şey bana burada olmaktan gerçekten mutlu olduğunu söylüyordu. Aşkı bulacağımı hiç düşünmemiştim... ya da hayatımda işe yarayabilecek bir aşk bulacağımı.

"Ahhh!" Keith mutfaktan bağırdı. "Mark, yemin ederim!"

İkizleri sırtımdan attım, Brandon'ı yakaladım ve Catalina'ya doğru koştum.

"Ne?" Sırıttı ve B'nin karnını gıdıkladı.

"Ben ne yaptım?" Mark odadaki herkesin üzerine bağırdı.

"Bu!" Keith oyuncağı ve yarısı yenmiş makarna kabını havaya kaldırdı.

"Bunda benim bir payım yok, dostum," diye yaklaştı Mark, "ama bir kurabiye istiyorum."

"Hayır!" Kapağı kapattı.

Küçük aklıyla durumu toparlamaya çalışan B'yi, "Sırrımızı unutma," diye uyardım.

"Baba!" Brandon aniden bağırdı. "Ben Scookie miyim?"

Lexi, "Bugün on iki tane falan yedi," diye araya girdi.

"Bunu sana kim yaptırdığını söylersen bir kurabiye alabilirsin," diye karşı çıktı babası.

Brandon bana baktı ve aşağı inmek için kıpırdandı. Beceriksizce odanın içinde yürüdü ve babasının onu kucağına alması için kollarını kaldırdı.

"Scookie, ben," dedi tekrar ve Keith'in parçalandığını gördüm. "Bunu sana kim yaptırdı?"

"Kuncle John."

En büyük kahkahayı attım, kendimi herkese ifşa ettim ama umurumda değildi. O küçük çocuk benim tarafımdaydı.

"Tamamdır, Irons." Keith oğluna bir kurabiye uzattı.

John ve ben normal şakalaşmamıza başladıktan sonra Catalina'nın dışarı çıktığını fark ettim. Onu güvertede göle bakarken buldum.

"Hey," dedim yanına yaklaşarak, "her şey yolunda mı?"

"Daha fazla." Yere baktı. "Bir ailenin böyle olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sadece bunu sindirmeye çalışıyorum, hepsi bu."

"Anlıyorum." Onu kendime çektim ve sıkıca sarıldım.

Düğün günümüz çok hızlı geldi, ama yeterince hızlı değil. Gergin değildim; sadece hazırdım. Hayatım boyunca aradığım kişiyi bulmak için beklemiştim ve şimdi onu bulduğuma göre, onu resmen benim yapmak için sabırsızlanıyordum.

Elimde tahta kutuyla kapıyı hafifçe çaldım ve kız kardeşim gözlerinde onaylamayan bir ifadeyle kapıyı açtı.

"Evet?"

"Catalina'yı görmem gerek." "Hayır."

"Daha giyinmedi mi?"

"Hayır. Ama Mike, kurallar var."

"Buna saygı duyuyorum, ama beni içeri alın. Onun için bir şeyim var." "**B e k l e .**" Kapıyı suratıma çarptı ve ben tavırlarına küfretti. "Tamam, ortalık temiz."

Catalina'yı makyajı ve saçları bitmiş bir şekilde makyaj masasının önünde buldum. İpeksi beyaz bornozuna dokunmak için kaşındım. Yemin ederim kalbim küt küt atıyordu.

"Merhaba." Yüzü parlıyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Senin için bir şeyim var." Gözleri yaşlarla dolarken kutuyu ona uzattım.

"Nasıl? Bunu nasıl aldın?"

"Biraz yardım aldım. Son bomba patlamadan önce yani." Annesinin mücevher kutusunu açtım ve pembe inci bir kolye çıkardım.

Catalina doğdu. "Ödünç alınmış bir şey." Boynuna astım ve küçük tokayı beceriksizce bağladım.

Narin parmakları incileri kavrarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Bunu yaptığına inanamıyorum Mike," diye fısıldadı. "Çok teşekkür ederim."

"Benimle evlenerek çok şeyden vazgeçtin ve hala da vazgeçiyorsun Catalina ve bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Onu öpmek istedim ama bekleyebilirdim. Bunu bizim için doğru şekilde yapmak istiyordum. İkimiz de bunu hak etmiştik.

"Yukarıda görüşürüz." Başının üstünden öptüm ve kız kardeşimin programlarıyla ilgili sahte öfkesine rağmen, ayrılmak üzereyken bana sarıldı.

"Bulabileceğim her erkek için çıtayı yüksek tuttun, ağabey. Bunun için teşekkür ederim."

Sözleri midemin tam ortasına çarptığında sesimi tamamen kaybettim.

"Sonsuza kadar bekâr kalacaksın." Yanağına bir öpücük kondurdum ve müstakbel eşime baktım.

Tam kapıyı kapatırken annem elinde ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir hediye ile karşımda durdu.

"Yüce İsa, anne," diye yüreğim ağzıma geldi, "asla böyle gizlice yaklaşma."

"Küfür etme, Banner." Kutuyu elime tutuşturdu. "Senin için bir şeyim var."

"Öyle mi?" Bir çocuk gibi sııttım çünkü annem her zaman harika hediyeler verirdi. Üstünü kaldırdım, midem bulandı ve gözlerim yaşardı.

Kahretsin, bugün ben de çok iyiydim.

Bir gelin ve damat trol seti siyah kâğıt mendillerin içinde duruyordu.

"Artık onlara ihtiyacın olmadığını biliyorum, çünkü harika arkadaşların ve artık bir eşin var, ama onları sana vermek beni mutlu ediyor. Bu bir şekilde onların mutluluğunu da tamamlıyor." Küçük bebekleri işaret etti.

Konuşamıyordum. Kahretsin, zar zor düşünebiliyordum. Annem her zaman kalbimi nasıl sıkıştıracağını ve bana aynı anda nasıl inanılmaz derecede sevildiğimi hissettireceğini bilirdi.

"I..." Boğazımı temizledim. "Bu şu demek..." Sesim hangi cehennemdeydi? "Teşekkürler anne, mükemmeller."

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzüyle sırıttı. "Seninle gurur duyuyorum oğlum ve hayatını paylaşmak için harika bir kadın seçtin."

"Yaptım, değil mi?" Kutuyu geri almaya gitti.

"Onları senin için kaldırabilirim."

Elinden çektim. "Mutlu çifti çetenin geri kalanıyla tanıştıracak kişinin sen olacağını mı sanıyorsun? Üzgünüm anne, ama bu sefer olumsuz."

Hafifçe güldü. "Peki, tamam. Sizi yalnız bırakayım."

Yanağından öptüm ve yeni eklediklerimi güvenli bir yere koymak için oradan ayrıldım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Catalina

Charlotte yüzümü incelerken koyu kırmızı güllerden oluşan buketi bana uzattı. "Hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir. Bunun en iyi arkadaşım olacağını kim bilebilirdi ki?"

Boştaki kolumla ona sarıldım. "Bir kardeşimi kaybedip diğerini kazanacağımı kim bilebilirdi?"

"Javier'le hiç tanışamadığım için üzgünüm, eğer o da senin gibi biri olsaydı, ben de onu çok severdim."

"Siz ikiniz başımıza bela olurdunuz."

"Harika, şimdi gerçekten moralim bozuldu." Güldü ama benim için endişelendiğini anlayabiliyordum.

"Charlotte, hayatımda paylaşmadığım pek çok boşluk olduğunu biliyorum ama eğer bir önemi varsa, sen ve Kyle'ın en iyi arkadaşlarım olması hayatımın en zor zamanlarını atlatmama yardımcı oldu. Çok şey kaybettim ama çok şey de kazandım."

"Bunu alacağım." Başını salladı ve dramatik bir şekilde gözlerini ovuşturdu. "Savannah'nın elbisesini gördün mü?"

"Hayır." Etrafına eğildim ve Cole'un yanında çok şık mavi bir elbise giymiş güzel bir kadın gördüm. "Büyüleyici."

"Tamam," müzik başladığında bana döndü, "hazır mısınız?"

Gölgeliğin beyaz perdesini geri çektim ve çardağa giden yürüyüş yolunda sıralanan konuklara baktım. Dağları kaplayan kar, son zamanlarda bize bahşedilen sıcak havaya rağmen hala Ocak ayında olduğumuzu hatırlatıyordu. Mike'ın babası Ray, Mike'la birbirimize aşık olduğumuz yerde düğün yapmayı teklif etmişti. O hafta on dördüncü kez ağlamak istedim. Teklifini memnuniyetle kabul ettik.

"Bayan Mendez?" Ray bana kolunu uzattı ve yüz farklı çift gözün bana baktığı ılık öğleden sonra ışığına çıktık. Hiçbiri umurumda değildi; sadece belirli bir çift umurumdaydı. Mike'ı üniforması içinde gördüğümde neredeyse topuklarımın üzerinde takılıp düşecektim. Gözleri şapkanın kenarından gölgelenmişti ama ağzının sevdiğim o gülümsemeye dönüşmesinden onun da benim gibi hissettiğini anladım.

Mutlu yüzlerden oluşan bir bulanıklığın yanından yavaşça geçerken bir keman ve bir çello tempoyu belirledi. Jackie Irons, Charlotte ona oturmasını ve fotoğrafçının işini yapmasına izin vermesini söyleyene kadar yüzlerce fotoğraf çekti.

Tam Mike'a ulaştığımda Ray bana döndü ve iki elimi birden tuttu. "Bu gruba arkadaş olarak geldin ama aile olarak kalacaksın. Bir gün oğlumun özel birini bulacağını biliyordum. İşinin stresinden arınmasına yardımcı olacak ve onu koşulsuz sevecek birini. O kişi olduğun için teşekkür ederim Catalina. Ailemize hoş geldin."

"Teşekkür ederim, Ray." Eğildim ve yanağından öptüm.

"Bundan daha iyisini nasıl yapabilirim baba?" Mike ellerimi tutmayı devraldığında kıkırdadı. "Hey, sen."

"Hey," diye iç geçirdim.

Düğününüzün bir bulanıklık içinde geçtiğini, zamanın hızlandığını ve siz farkına bile varmadan balayına gittiğinizi söylediler. Bunların çoğu doğru gibi görünse de, benim için öne çıkan bir bölüm vardı.

"Mike, hazır mısın?" Peder Arthur sordu.

"Aşk bize kolay geldi." Boğazını temizledi. "Bunun için şanslı olduğumuzu düşündüm. Diğer yandan, biz

Birbirimizden sır sakladık çünkü bir şeylerin bozulma riskini almak istemedik. Gerçek ortaya çıktığında canımız acıdı ve çoğu kişi kaçırdı ama biz kaçmadık. Sonuna kadar savaştık. Ardı ardına bombalar patladı." Yaptığı şakaya göz kırptı. "Bizimle gurur duyuyorum Catalina, çünkü bu bana aşkımızın sınır tanımadığını gösteriyor. Aşkımız bir ömür boyu sürecek."

Berbat durumdayım.

Birkaç damla gözyaşımı daha sildikten sonra derin, titrek bir nefes aldım ve yeminimi hatırlamaya çalıştım.

"Her şeyi yoluna koyduğumu sanıyordum. Yeni bir hayat, yeni bir iş, yeni bir başlangıç. Ta ki bir gün bardaki bu yakışıklı adam benim özel yerimde annesiyle sohbet edene kadar." Blackstone ve çalışanlardan oluşan ilk üç sıra yüksek sesle güldü. "Her ne kadar alay etsem de, bu bana senin hakkında çok şey gösterdi. Mike, sen şefkatli, tatlı, sevgi dolu ve harika bir arkadaşsın. Beni güldürüyorsun ve korktuğumda bana sarılıyorsun. Bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir aile ve kız kardeş, yeni arkadaşlar ve şaşırtıcı bir şekilde yeni bir ek iş verdin." Kıkırdadım ve Frank'e baktım, o da bana gülümseyerek karşılık verdi. "Dünyam ayaklarımın altında parçalandığında beni kurtardın ve sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum." Bir damla gözyaşını sildim. "Tüm kahramanlar pelerin giymez Mike. Birçok şekilde karşımıza çıkıyorlar ve ben de kendi gerçek kahramanımı bulduğum için çok şanslıyım."

Gerisini söylemek için papazı beklemedik. Mike daldı ve beni öyle tutkuyla öptü ki ayak parmaklarıma kadar kızardım ama asla geri çekilmedim. Asla da çekmeyecektim.

Parti sonrası inanılmaz eğlenceliydi. Pek çok kişi Mike ve onun kendileri için ya da onlara yaptıkları hakkında hikayeler paylaştı. Her hikayede kendimi onun yanında olmak, onun benim olduğunu kendime hatırlatmak isterken buldum.

"Salla bebeğim!" Keith'in Nan'i bir kez daha dans pistinin ortasında, kışını sallarken etrafı genç ve yaşlı erkeklerle çevriliydi. Bu yaşta böyle hareket edebileceğini kim bilebilirdi? Cidden, bu tam bir yaşam hedefiydi. Keith,

Öte yandan, bir süre önce yaptığı bir şey yüzünden onu hâlâ köpek kulübesinde tutuyordu. Bilmek bile istemedim.

Lizzy'yi birkaç kez gördüm. Charlotte gelip gelemeyeceğini sormuştu ve benim için sorun yoktu. Lizzy ve Mike'ın bir geçmişi vardı ama sadece bir geçmişti. Şansını denedi ve mahvetti. Bir noktada Mike'a yaklaşmaya çalıştığında Ray'in onunla konuşmak için eğildiğini ve yüzünün rahatsızlıkla buruştuğunu fark ettim. Bunu takdir ettim. Mükemmel bir gün geçirdiğimizden emin olmak istiyordu.

Mike bana bir kadeh şarap uzattı, tereddüt ettim ama aldım, kırmızı sıvıyı ellerimin arasında ısıttım. "İyi misin?"

"Mhm," diye mırıldandım, binlerce mil ötede.

"N'aber Catalina?" Bardağı kaldırdı ve dikkatimi çekmek için öne doğru eğildi. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Tess bunu sana vermemi istedi." Ona vereceğime söz verdiğim mektubu uzattım.

"Huh." Zarfı yırtıp açtı ve kelimeleri taradı, bir yerde gözleri kapandı, durakladı ve özel bir şey yazılmış olabileceğini hissettim.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet." Gülümsedi ve mektubu tekrar katladı. "Daha sonra okumalısın. Gerçekten çok güzeldi."

Nasıl ilerleyeceğimden emin olamadan sessizliğe gömüldüm.

"Bana bir hediye verdin." Kolyeme dokundum. "Sanırım gelinler ve damatlar böyle yapıyor, ha?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi omuz silkti. "Senden hiçbir şey istemiyorum sevgilim. Seni rahatsız eden bu mu?"

Parmaklarımı masanın üzerinde tıngırdattım ve diğer elimle çantamı açtım.

Sanırım bayılabiliyim.

"Buna ortak hediye diyelim." Ona bir fotoğraf uzattım.

"Vay anasını." Tüm vücudu kaskatı kesildi ve delirip delirmediğini merak ettim.

"Planlı olmadığını biliyorum ama görünüşe göre güçlü yüzücüleriniz var."

"Ne kadar oldu?"

"Üç ay."

"Whooo!" Birden ayağa fırladı, sonra da neyse ki kırılmayan sandalyenin üzerine çıktı, tekrar tezahürat yaparken herkes durup baktı.

"Üç ay, bebeğim!" Küçük fotoğrafı tüm düğünle paylaşmak için çevirdi. "Bebeğim üç aylık oldu!"

Jackie ve Ray ağlamaya başlarken Charlotte ve Kyle da bebek partisi planları yapmaya başladı.

Vay canına, tüm bunlar biraz bunaltıcı. Her seferinde bir kutlama, lütfen!

Tüm bu vızıltılar olurken, milyarınıc kez yeniden kucaklandım ve hayal edebileceğimden çok daha fazla kez tebrik edildim. Yüzler birbirine karıştı ve sesler yüksek bir uğultuya dönüştü. Tekrar bunalmaya başlamıştım, bu yüzden sıvışıp daha rahat bir elbise giydim, sonra Tess'ten mektubu aldım ve kendime biraz zaman ayırmak için rıhtıma yöneldim.

Bacaklarım kenarda ve cam göl altımdayken mektubu taradım. Mike'ın aldırmayacağını biliyordum. Nasıl bir dostlukları olduğunu görmek istiyordum.

Mike,

Benim bir arkadaşım yokken sen bir arkadaştın ve Trigger'ın ihtiyacı olduğunda sen onun arkadaşydın. İkinizin nasıl bu kadar yakın olabildiğini anlamam biraz zaman aldı ama şimdi anlıyorum. Son yirmi yılını siyah ve beyazın çizgilerini anlayarak geçirdin ve ikinizin bir arada var olabileceği gri bir alan yarattın. Bunu bilmiyor olabilirsin ama Trigger'a nasıl şefkatli olunacağını öğreten sendin. Başka hiç kimsenin yapamadığı gibi ona ulaşmanın bir yolunu buldun ve bunun için sana teşekkür ediyorum.

Üçleme hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Ve neden henüz içinde olmadığını sorduğumu? "Çünkü benim hikayem henüz yazılmadı." demiştin. Bil bakalım ne oldu Mike. Sonunda seninkine kavuştun ve ne hikâye ama! Harika bir kız.

Kutlama için fiziksel olarak orada olamayabiliriz, ancak kulüpte sizin onurunuza kutlama yapacağımızdan emin olabilirsiniz. Şerefe!

DR'den sevgiler, Tess

Mike yanıma oturmak için hareket etti. Şort ve polo giymişti.

"Onlar gerçekten iyi insanlar." Mektubu benden aldı ve ona baktı. "Bizden farklılar ama onları özel kılan da bu."

"Katılıyorum."

"Yorgun musun?" Bana baktı, endişeliydi.

"Aslında..." Ben ayağa kalktım, o da beni takip etti. Mektubu bardağımın altına koydum, uçup gitmemesine dikkat ettim. "Seninle konuşmam gerek."

"Tamam." Endişe gözlerinin etrafındaki çizgileri derinleştirdi.

"Mark'la uzun zaman önce duyduğum bir şey hakkında konuşuyordum, o da ne anlama geldiğini açıkladı. Şimdi," küçük bir esintiyle yüzüme dökülen saçlarımı taradım, "sen daha iri olduğun için pek işe yaramayacak ama yine de denemek istiyorum."

"Neyi deneyeyim?"

Birkaç adım geri çekildim ve o düşünmeye fırsat bulamadan ona doğru koştum ve ikimizi de suya ittim. Yukarı çıktığımda yüzünde saf bir şok ifadesi vardı.

"Ne oluyor be?" İnanamayarak güldü.

"Benim iki katım olan bir adama Kırk Beş Kodunu veremem ama görünüşe göre seni suya itebilirim."

"Kahrolası Mark!" Beni yakalamaya çalıştı ama ben suyun altına daldım ve Irons'ların evindeki en sevdiğim yere, iskelenin altına doğru yüzdüm.

Beni takip etti ve yanıma geldiğinde kollarını belime doladı ve beni duvara doğru itti.

"Elbisen mahvolacak." "Sorun değil. Kuruyacak."

"Harika cevap." İçeri daldı ve beni sertçe öptü.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Mike

Altı ay sonra

"Küçük kızınız için tebrikler." John birasını benimkiyle tokuşturdu. "Senin adına daha mutlu olamazdım kardeşim."

"Teşekkürler." Gabriella'yı kucağına almış, onu sallayarak uyutan Catalina'ya sııttım. "Ben de."

"Evet, Olivia'ya birlikte çalışabileceğı birini verdiğın için teşekkürler." Cole kadehini kaldırırken gülümsedi.

"Evet, Liam ve Ethan'ın hayatlarında biraz cazibeye ihtiyaçları var." John, altımızdaki çimenlerde güreşen Mark'ın çocuklarına güldü. Zavallı Mia her an doğum yapabilirdi ve yatak istirahatine ihtiyacı vardı.

"Hey, benim çocuklarımin havası var." Mark küçük afacanlarını savundu. Hepimiz ona kaşlarımızı kaldırarak baktık.

"Gölgeler'den ayrıldığından beri Livy'mizi özlediğini biliyorum Mike," Savannah omzumu okşadıktan sonra Cole'un sandalyesinin kolçağına tünedi, "ama artık seninle dalga geçecek kendi küçük kızın var."

"Orası kesin. Umarım Livy kadar tatlı bir kızdır."

"Elena nasıl?" Cole konuyu değıştirdi.

"Çok daha iyi. Luna için bir cenaze töreni düzenledik, orada biraz rahatlamalarını umduk. Sonuçta birbirlerine sahipler ve iyi doktorun yardımıyla bu işi yürütüyorlar." Gözlerimi küçük ailemden alamıyordum. Catalina bakışlarımı hisseder hissetmez gülümsedi ve dikkatlice biraz kaydı. Hâlâ acı çektiğini biliyordum. Küçük Gabby'miz sadece üç günlüktü ama annesi hızla iyileşmişti ve evde olduğu için çok mutluydu.

Evime. Sadece bir yıl içinde mükemmel kadını bulacağımı ve aynı derecede mükemmel bir kızım olacağını kim düşünebilirdi?

"Babana gitmek ister misin?"

"Evet, onu geçirin. Babasına gelmesi gerekiyor." Kundaktaki küçük bebeği nazıkçe kollarıma aldım ve minik alnından öptüm. "Baban kızlarını sonsuza kadar koruyacak."

"Hey, John," diye gülümsedi Mark, "Sanırım sırada sen varsın!"

"Bunun benim için yıldızlarda olduğundan emin değilim, çocuklar." John birasını bitirdi.

"Evet, öyle." Catalina telefonunu kaldırdı. "Hikâyeniz henüz yazılmadı."

Karıma sıırttım, iyi arkadaşlarımdan birinden bir alıntı yaptığı için mutluydum. "O haklı, John." Parmağımı kızımın elinin içine soktum ve kendimi bu yedi puanlık bilmem kaç kiloluk küçük kıza yeniden aşık olmuş gibi hissettim. "Sıra sende."

"Hepinizin sahip olduğu şeye sahip olabilirsem, denemeye istekli olurum."

Catalina kolunu omzuma doladı ve kızımızın karnını okşadı. "Eğer biz başardıysak, herkes başarabilir."

"Bunun şerefine!" Cole içkisini yükseklerle kaldırdı ve hepimiz mutluluğa kadeh kaldırdık.

Hayatın harika olduğunu söylemek yetersiz kalır. Her şey mükemmeldi.

Son

SOUNDTRACK

It's Tricky ~ Run-DMC

The Weight ~ The Band

Chicken Fried ~ The Zac Brown Band

Bir Atı Kurtar, Bir Kovboyu Sür ~ Big & Rich

**Los Tiempos Van Cambiando ~ Franky Perez ve Los
Guardianes Del Bosque**

In Hell I'll Be In Good Company ~ The Dead South

Suikastçı ~ İlham Perisi

Aynı Kan ~ Aleo Blacc

TEŞEKKÜRLER

Jill ve Steve Chamness - tüm yardımlarınız, canlandırmalarınız ve yol boyunca attığınız kahkahalar **için!** Jill, sen çok tatlı ve nazik bir insansın, etrafımda olmayı seviyorum.

Steve, hala bir noktada kardeş olduğumuza inanıyorum. İkimizin de hayata ve onu çevreleyen karanlığa bakış açımızı seviyorum.

İkiniz kadar harika ve sıcak birini bulabilmek çok özel bir şey.

Birlikteyken kendimi evimde gibi hissediyorum.

Ceej-bu sen yıldızlara gittiğinden beri yazdığım ilk kitaptı. Beklediğin beta Mike'ın hikayesini okuyamayacağın düşüncesiyle mücadele ettiğimi söylemeliyim. Umarım her neredeyse elinde bir kitap ve kocaman bir Ceej gülümsemesi vardır.

Tekrar görüşene kadar, aşağıdan sevgiler.

İlk ve ikinci tur betalar, artık benimkini kullanamadığım zamanlarda gözlerim olduğunuz **için.** Notlarınız, görüşleriniz ve genel geri bildirimleriniz çok değerliydi.

Blackstone Okuyucu Grubu - bana her gün gösterdiğiniz destek ve sevgi **için.**

Ekibim-Ketura, Vanessa ve Kim yeni bir yılı ve yeni bir sürümü salladıkları için!

Arkadaşım Shannan - "rafa kaldırılmış projelerim" konusundaki yardımın ve onları yayınlamam için bana güç verdiğin için.

Maui'de karanlıkta, kimse uyanmadan, kuşlar bile kıpırdamadan balkonda oturup bu kitap için yazdığım bitmek bilmeyen hikâyeleri dinlediğin için **annem.** Seninle geçirdiğim o zamanı sonsuza dek hatırlayacağım.

Üvey babam; dinlediğiniz, okuduğunuz ve bir erkeğin bakış açısından sürekli dürüstlüğünüz **için.**

Kız kardeşim Erin, çıkış yolunu bulamadığım zamanlarda "çukurumdan çıkmama" yardım ettiği **için.**

Kız kardeşim Gillian, yazmayı seçtiğim her konuda bana verdiğin sonsuz destek için.

Okuyucular, ben yeni bir hikâye yaratırken bir **kez** daha sabrettiğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim!

YAZAR HAKKINDA

J. L. Drake Nova Scotia, Kanada'da doğup büyüdü, daha sonra Güney Kaliforniya'ya taşındı ve şu anda kocası ve iki çocuğuyla birlikte yaşıyor.

Yazmadığı zamanlarda ailesiyle vakit geçirmeyi, seyahat etmeyi ya da sadece evde bir gecenin tadını çıkarmayı seviyor. Kitaplarında fark edebileceğiniz bir şey de dört mevsime olan sevgisidir. Kanada'nın doğu kıyısında büyüdüğü için mevsimlerdeki değişim onun kanında var ve yazılarında sık sık bahsediliyor.

James Patterson'ın hevesli bir okuyucusu olan J.L. Drake, kendisini sık sık onun gizem ve entrika dolu hikâyelerinden ilham alırken bulmuştur. Kitaplarını yazarken keyif aldığı kadar sizin de keyif alacağınızı umuyor.

SOSYAL MEDYA BAĞLANTILARI

Facebook:

<https://www.facebook.com/JLDrakeauthor>

Twitter:

https://twitter.com/jodildrake_j

Web sitesi:

<http://www.authorjldrake.com/>

Goodreads:

http://www.goodreads.com/author/show/8300313.J_L_Drake
e

Facebook'taki Okuyucu Grubumuza katılın
ve yazarlarımızla tanışma ve destansı
çekilişlere katılma fırsatını kaçırmayın!

Limitless Reading

Where reading a book
is your first step to becoming
limitless...

LIMITLESS READING Reader Group

Bugün katılın! "Kitap okumanın sınırsız
olmaya ilk adımınız olduğu yerde..."

<https://www.facebook.com/groups/LimitlessReading/>

**GITMEDEN ÖNCE...
KAÇIRMAYIN!**

FREEBIE FRIDAY LİSTEMİZİN bir parçası olmak ve her Cuma gelen kutunuza gönderilen **6 ÜCRETSİZ e-Kitap ve** diğer özel satışları almak ister misiniz?

Her hafta kitaplarla ilgili güzelliklerle dolu bir e-posta!

Romantik, Gerilim, Western, Paranormal, Yeni Yetişkin gibi farklı türlerde ve çok daha fazlasını gönderiyoruz! 53.000'den fazla aboneye katılmak istiyorsanız, FREEBIE FRIDAY'in bir parçası olmak için aşağıya tıklayın...

FREEBIE FRIDAY'e katılın!

İyi bir e-Kitap pazarlığını kim sevmez ki?

Şimdi, günlük e-Kitap satışlarının doğrudan
gelen kutunuza geldiğini hayal edin...
Kitap kurdu cenneti!

BOOKSHARK NEWSLETTER'a
kaydolun ve destansı e-Kitap indirimlerini
bir daha asla kaçırmayın!

BOOKSHARK OLUN

Teninizi cızırdatan kitaplar mı istiyorsunuz? Ayak parmaklarınız kıvrılıyor mu? Kalp atışlarınızı hızlandıran?

Kahramanın her zaman iyi adam olmadığı daha keskin bir romantizm mi istiyorsunuz?

CRAVE LİSTESİ'ne katılın **ve** Crave Publishing'in sizi Kindle'inıza yapıştıracak ve daha fazlasını arzulamanızı sağlayacak kitapları hakkında özel hediyeler ve bilgiler içeren e-postalar alın.

[CRAVE'E KATILIN](#)